

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΥΛΟΓΙΑ

Έτος ΙΕ' ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2016

Αριθ. Τεύχους 170

ΧΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΒΕΤΑΛΙΚΗΣ ΣΑΛΑΔΟΣ
ΕΤΗΣΙΑ
1:2500.000
1:250.000

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

01. Μασωνική ή πολιτική τής Ἑλληνικῆς Βουλῆς! (π. Β. Ε. Βολουδάκης)	387
02. Ἐνοριακόν Πολυϊατρεῖον «Ὁ Καλός Ποιμὴν»	398
03. Ἡ σημασία τῆς Πίστεως († Μητροπολίτου Νικολάου Μλαδίν)	399
04. Ζητεῖται Ποιμὴν (π. Γεώργιος Χάας)	402
05. Ὁ Ἐπίσκοπος Λίδρας Ἐπιφάνιος βοᾷ: «Δικαίως ἐπῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ!» (Στυλιανός Ρουζούνης)	405
06. Ὁ Κυβερνήτης Ἰωάννης Καποδίστριας (Μαν. Β. Βολουδάκης)	408
07. Ἐνας ἔγγαμος Ἱερέας ἰχνογραφεῖ τὴ ζωὴ του (π. Κ. Ν. Καλλιανός)	410
08. Ἡ Ἐθροσκειολογικὴ σούπα τῶν Ἐθροσκειτικῶν (Λέων Μπράνγκ)	414
09. Κυνηγῶντας στό ὄνειρό μου τὴν... Ἀνάπτυξη! (π. Ἡλίας Φρατσέας)	419
10. Ἄρχισε ἡ Παιδοπαρέα νά μαζεύεται κάθε Παρασκευὴ ἀπόγευμα!	420
11. Κανιβαλισμός: ὁ πολιτισμός μας τώρα δικαιώνεται! (Εὐ. Κωλέττη)	421
12. Μιὰ Λίστα ξεχωριστή..., μιὰ Λίστα Ζωῆς (Λέων Μπράνγκ)	424
13. “Χοηφόροι” (Νίκος Τσιρώνης)	428

ἐνοριακὴ ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: eylogia@agnikolaos.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἱ. Ναός Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντὴς Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνικὴ Ἐπιμέλεια: Σαπφώ Νίνου

Τυπογραφικὴ Ἐπεξεργασία: Σπῦρος Κροντήρης

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

κ. Κωνσταντῖνος Βούλγαρης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἢ μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἀρθρῶν τοῦ τεύχους αὐτοῦ μὲ τὴν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται σὴν ἀναδημοσίευση ἡ πηγὴ προελεύσεώς τους καθὼς καὶ ὀλόκληρο τὸ ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καὶ ὄχι μόνο τὰ ἀρχικά του, μὲ τὰ ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τὰ ἀρθρα στό περιοδικό μας.

Ἀπό τοῦ ἔτους 1902!

ΜΑΣΩΝΙΚΗ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ!

Πολλές φορές ἔχει γραφεῖ καί λεχθεῖ ὅτι ἡ Μασωνία κυβερνάει τόν κόσμον, ἀλλά, ἐπειδὴ τὰ διακηρυσσόμενα δέν συνοδεύονται μέ ἐπαρκῆ ἀποδεικτικά στοιχεῖα, θεωροῦνται ἀπό τούς πολλούς ὡς συνωμοσιολογία καί κινδυνολογία, γιά αὐτό καί δέν λαμβάνονται σοβαρά ὑπ' ὄψει.

Στό ἄρθρο μας αὐτό, ὅμως, θά προσκομίσουμε ὄχι μόνο ἀποδεικτικά ἀλλά καί ἀποκαλυπτικά στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα μέ σαφήνεια ἀναντίρρητη μᾶς ἐξηγοῦν τό πῶς καί τό γιατί ἔφθασε ἡ Πατρίδα μας σέ αὐτό τό ἐλεεινό κατάντημα, πῶς ἀποχριστιανίσθηκε καί ἔχασε ὅλες τίς Ἀξίες πού τήν ἔκαναν νά ξεχωρίζη γιά τό ἦθος καί τήν Πνευματικότητά της ὑπέρ πάντα τὰ Ἕθνη.

Μελετῶντας αὐτόν τόν καιρό ἰδιαίτερος προσεκτικά τό ἀρχεῖκό μου ὑλικό μέ ἄγνωστα στούς πολλούς κείμενα τῆς Μασωνίας, παρακινήθεις καί ἀπό τήν προκλητικά ἀντιεκκλησιαστική συμπεριφορά τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Φίλη, διεπίστωσα ὅτι ὅλες οἱ πολιτειακές ἀντιχριστιανικές μεταρρυθμίσεις, πού ἔγιναν στήν Πατρίδα μας ἀπό τό 1890 μέχρι σήμερα, ὑλοποιήθηκαν καί ἔγιναν νόμοι τοῦ Κράτους, συμφώνως πρός τίς ἐπιταγές τῶν Ὑπάτων Μασῶνων τῆς Ἀμερικῆς καί τῶν Ἑλλήνων μαθητῶν καί ὑποτακτικῶν τους! Εἶναι δέ ἐκπληκτική ἡ ἀκρίβεια τῆς ὑπακοῆς τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν στήν ἐφαρμογή τῶν Μασωνικῶν προσταγμάτων, δεδομένου ὅτι ὄχι μόνο τήρησαν πιστά τίς Μασωνικές ἐντολές, κάνοντάς τις νόμους τοῦ Κράτους, ἀλλά υἱοθέτησαν πρός ὑποστήριξή τους ἀκέραιο καί τό Μασωνικό σκεπτικό!

Ἡ Μασωνία ἐπιδιώκει νά ὑποκαταστήσῃ τήν Ἐκκλησία σέ ὅλη τήν Ὑψήλιο

Ἡ μελέτη τῶν κειμένων φανερόναι εὐθύς, ὅτι ἡ Μασωνία ἐξ ἀρχῆς ἐπεδίωξε καί ἐπιδιώκει νά ὑποκαταστήσῃ τήν Ἐκκλησία σέ ὅλη τήν Ὑψήλιο. Οἰκειοποιήθηκαν πλήρως τόν σκοπό καί τήν ἐπί γῆς ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας καί ὑπαγόρευσαν στά μέλη τους

ὅτι ἡ Μασωνία εἶναι τό πᾶν καί ἡ Ἐκκλησία ἕνας ἀπλός φορέας τοῦ Κράτους, ὁ ὁποῖος, μάλιστα, πρέπει συνεχῶς νά συρρικνώνεται ἕως ὅτου ἀφανισθεῖ ἐντελῶς.

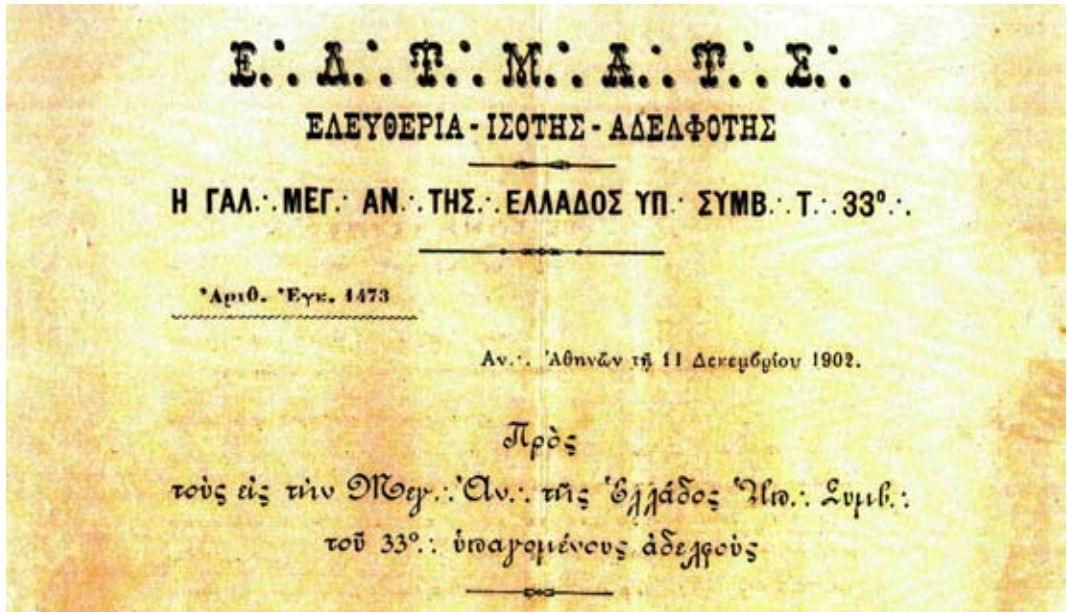
Διδάσκονται οἱ πολιτικοί μας ἀπό τήν Μασωνική τους πηγὴ ὅπως διαβάζουμε στό ἔντυπό τους «ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ» (τεῦχος 8ον, Αὐγούστος 1931), ὅτι: «Ἀπέραντος εἶναι ἡ εὐρύτης καί ἡ γενικότης τοῦ προορισμοῦ καί τῆς ἀποστολῆς τῆς ἐλευθέρας Τεκτονικῆς. Περιλαμβάνει τήν ἀνθρωπίνη ζωὴ ἐν γένει, ἀτομικὴν καί κοινωνικὴν, καθ' ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις καί ἐκφάνσεις αὐτῆς. Σκοπεῖ τήν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου ἐν γένει ὡς ζωϊκοῦ καί πνευματικοῦ ὄντος. Ἐπομένως ἐπιζητεῖ τήν πνευματικὴν ἀνύψωσιν, ἠθικὴν διάπλασιν καί σωματικὴν εὐρωστίαν τῶν ὁπαδῶν αὐτῆς καί μετὰ τοῦτο πάντων τῶν ἀνθρώπων τῆς περιβαλλούσης κοινωνίας καί πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, ἐγγύτερον ἢ ἀπώτατα εὐρισκομένων....».

Ὅσοι, λοιπόν, μετὰ τό κείμενο αὐτό πιστεύουν ὅτι ἡ Μασωνία εἶναι ἀπλῶς μία φιλανθρωπικὴ ὀργάνωση, εἶναι πολὺ μακριὰ νυχτωμένοι! Αὐτό πού ἔπρεπε νά συνειδητοποιοῦν καί νά κηρύσσουν συνεχῶς οἱ Κληρικοί μας, τό κηρύσσουν οἱ Μασῶνοι, πού ὑποκαθιστοῦν τοὺς Ποιμένες, ἀφοῦ οἱ Ποιμένες ξέχασαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία «ἔχει ἐπαγγελίαν ζωῆς καί τῆς Νῦν καί (ὄχι μόνο) τῆς Μελλούσης» καί ὅτι ἡ κατὰ Θεόν βίωση τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς εἶναι πρόκριμα γιὰ τήν Μέλλουσα!

Οἱ Μασῶνοι διεκδίκησαν ἀπό τό 1902 τήν πλειοψηφία στό Ἑλληνικὸ Κοινοβούλιο

Οἱ Μασῶνοι κατάλαβαν πολὺ νωρὶς –ἀπό τό 1902(!)– αὐτό πού ἐμεῖς φωνάζουμε μέ κάθε τρόπο ἀπό τό 2007 καί οἱ Κληρικοί καί οἱ Χριστιανοί μας ἀκόμη δέν ἐννοοῦν νά τό καταλάβουν. Ὅτι, δηλαδή, ἡ ζωὴ καί τό ἦθος πού ἐπιβάλλουν οἱ πολιτικοί εἶναι αὐτά πού θά κυριαρχήσουν στή ζωὴ καί στήν ψυχὴ τῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ, καθ' ὅσον ἡ καθημερινὴ κοινωνικὴ καί ἐπαγγελματικὴ ζωὴ καί τὰ “ἰδανικά” πού διαμορφώνονται ἀπὸ τήν πολιτικὴ, εἶναι αὐτά πού θά ὑπερισχύσουν στήν τελικὴ διαμόρφωση τῆς προσωπικότητος τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων, ἀφοῦ εἶναι λίγοι οἱ ἄνθρωποι πού ἔχουν τόσο στέρεες πνευματικὲς βάσεις ὥστε νά μὴν ἐπηρεάζονται ἀπὸ τίς συνθήκες τοῦ περιβάλλοντός τους.

Ἐμεῖς οἱ ὑποτιθέμενοι χριστιανοὶ ἀποκοιμηθήκαμε, ἐνῶ οἱ Μασῶνοι ἀγρυπνοῦσαν. Ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι τοὺς δολοφόνησαν τὸν Καποδίστρια, πού προέταξε τὴν Χριστιανικὴ Πίστη καὶ διαπότισε μὲ Αὐτὴν τὴν Πολιτικὴ του, φρόντισαν ἐγκαίρως ὥστε νὰ μὴν παρουσιασθῇ ξανά στό πολιτικό προσκῆνιο ἄνθρωπος ἀληθινὰ καὶ βαθειὰ θρησκευόμενος.

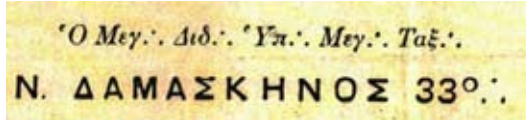
Ἐστειλαν, λοιπόν, τὴν ὑπ. ἀριθ. 1473 Ἐγκύκλιο, στίς 11 Δεκεμβρίου 1902 στά μέλη τοὺς, ξεσηκώνοντάς τοὺς νὰ διεκδικήσουν δυναμικά τὴν πλειοψηφία στό Ἑλληνικὸ Κοινοβούλιο. Μὲ τὴν ὑπογραφή τοῦ Ν. Δαμασκηνοῦ, πού ἦταν Μασῶνος 33ου βαθμοῦ, Μέγας Διδάσκαλος Ὑπατος Μ. Ταξιάρχης καὶ συγχρόνως Πρύτανης τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου(!), ἡ ἀνωτέρω Ἐγκύκλιος διέτασσε:

«Φίλτατοι Ἀδελφοί,

Ἐπικειμένων τῶν Βουλευτικῶν ἐκλογῶν... ὀφείλομεν πάντες ἀνεξαρτήτως παντός πολιτικοῦ φρονήματος καὶ παντός κομματισμοῦ, (περὶ οὗ ὁ τεκτονισμὸς δέν μεριμνᾷ ἀφίνων ἐλευθέρους τοὺς ἀδελφούς τέκτονας ν' ἀνήκωσιν εἰς ὅποιον κόμμα θέλουσι) νὰ ψηφίσωμεν ὑπὲρ ἐκείνων τῶν ὑποψηφίων ἀδελφῶν τεκτόνων οἵτινες ἔ μ ε ι ν α ν π ι σ τ ο ἶ εἰς τὸ ἡμέτερον Σῶμα καὶ νὰ τοὺς ὑποστηρίξωμεν πάσαις δυνάμεσι καὶ διὰ τῶν βεβήλων οὓς δυνάμεθα νὰ ἐπιρρεάσωμεν. Τοῦτο δέ ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν καὶ ἐκ καθήκοντος καὶ διότι φρονοῦμεν, ὅτι ἤλθεν ὁ καιρὸς νὰ

δοκιμάσωμεν τήν ἰσχύν ἡμῶν.

Πεποιθότες ὅτι θέλετε ἐννοήσει τήν σοβαρότητα καί τήν ὠφέλεια τῆς ἡμετέρας παραγγελίας διατελοῦμεν μετά τοῦ ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ».

Οἱ Μασῶνοι ἐννόησαν τήν σοβαρότητα καί τήν ὠφέλεια τοῦ νά δοθῇ ἐντολή νά ψηφίζουν οἱ μασῶνοι ψηφοφόροι μασῶνους ὑποψηφίους καί, μάλιστα, ὄχι ὅποιουσδήποτε μασῶνους ἀλλά ἐκείνους «οἵτινες ἔμειναν πιστοί εἰς τό μασωνικόν Σῶμα» καί, ἐν συνεχείᾳ νά προσπαθήσουν νά ἐπηρεάζουν καί τούς «βεβήλους», ὅπως ἀποκαλοῦν ὅλους ἐμᾶς πού δέν εἴμαστε μασῶνοι!

Ἐμεῖς, ὅμως, οἱ Χριστιανοί, δέν ἔχουμε καταλάβει ἀκόμη τήν σοβαρότητα καί τήν ὠφέλεια πού θά προέκυπτε ἂν ὅλοι οἱ Κληρικοί συνιστοῦσαν στούς τακτικά ἐκκλησιαζομένους νά ψηφίζουν μόνο ἐκείνους πού τεκμηριωμένα εἶναι ἀπολύτως συνεπεῖς μέ τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας καί τήν πνευματική ζωή. Οἱ μασῶνοι κατάλαβαν ἀπό τό 1902 καί εἶπαν ὅτι «ἤλθεν ὁ καιρός νά δοκιμάσωμεν τήν ἰσχύν ἡμῶν», ἐμεῖς οἱ ἐκκλησιαζόμενοι Χριστιανοί, οὔτε σήμερα, τό 2016, μετά ἀπό τέτοιον ἀποχριστιανισμό τῆς Πατρίδος μας καί τέτοιον ἠθικό ξεπεσμό, δέν ἔχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι πρέπει νά μετρηθοῦμε καί νά διεκδικήσουμε τήν διακυβέρνηση τῆς Πατρίδος μας ἀπό τούς Ἑλληνόφωνους ξένους καί μασῶνους εἰσβολεῖς!

Εἶναι ἀξιοπρόσεκτη ἡ ὑποκριτική παρένθεση τοῦ κειμένου, ἀναφορικά μέ τήν ἀπουσία ἐνδιαφέροντος ἐκ μέρους τῶν μασῶνων ὡς πρός τά «πολιτικά φρονήματα καί παντός κομματισμοῦ (περί οὗ ὁ τεκτονισμός δέν μεριμνᾷ ἀφίνων ἐλευθέρους τούς ἀδελφούς τέκτονας ν' ἀνήκωσιν εἰς ὅποιον κόμμα θέλουσι)». Βεβαίως ἀδιαφοροῦν γιά τά πολιτικά φρονήματα τοῦ λαοῦ, γιατί δέν ἐπιδιώκουν τήν διαπαιδαγώγηση τῶν ἀνθρώπων σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο, οὔτε ἐνδιαφέρονται γιά τήν καλλιέργεια τοῦ Ἀληθινοῦ Χριστοειδοῦς Ἡθους τους, ἀλλά ἐνδιαφέρονται μόνο καί μόνο νά ἐλέγχουν ὅλο τό φάσμα τοῦ πολιτικοῦ χώρου, οὕτως ὥστε σέ ὅλες τίς ἱστορικές συγκυρίες καί σέ ὅλες τίς ἀλλαγές τῶν πολιτικῶν φρονημάτων

τῶν ἀνθρώπων, δηλαδή σέ ὅλες τίς κατά καιρούς ἀναδεικνυόμενες κυβερνήσεις, νά καταλαμβάνουν τήν ἐξουσία οἱ μασῶνοι!

Τά βήματα τῆς Νέας Μασωνικῆς Ἐποχῆς προϋποθέτουν καί πολιτικές σκοπιμότητες

Γι' αὐτόν τους τόν σκοπό οἱ μασῶνοι ἐργάζονται συστηματικά ἀπό τό 1893 καί προχωροῦν μεθοδικά, γνωρίζοντας ὅτι «ταῦτα πάντα δέν δύνανται νά ἐπιτευχθῶσι ἐν βραχείᾳ προσπάθειᾳ», ἀλλά –ὅπως γράφουν στό μηνιαῖο τεκτονικό περιοδικό σύγγραμμά τους «**ΑΘΗΝΑ**» (ἐν Ἀθήναις, Μάρτιος 1893, σελ. 43) – γιά νά «**φθάσωμεν εἰς τόν σκοπόν τοῦτον, ὃ Ἀδελφοί, εἶναι μακρός ὁ δρόμος**»!

Μέ μεθοδικότητα, ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ἰωσήφ Γαριβάλδη, πού ὑπῆρξε –κατά τά γραφόμενα τοῦ Τέκτονος G. Leti– ἀπό γεννησιμίου του μασῶνος (σημ.: γεννήθηκε τό 1807), οἱ Τέκτονες ἐτοιμάζουν τήν ὀλοκληρωτική ἀνατροπή καί ἀντικατάσταση τοῦ Χριστιανισμοῦ μέ τήν «**Νέα Ἐποχή**»! Αὐτό τεκμηριώνεται ἐκτός τῶν ἄλλων καί ἀπό τόν τίτλο «**The New Age**» τοῦ ἐπίσημου ὀργάνου τοῦ Ἑπάτου Συμβουλίου τῆς Νοτίου Δικαιοδοσίας τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, τό ὁποῖο μασωνικό ἔντυπο μνημονεύεται ἤδη ἀπό τό Μάρτιο τοῦ 1933 στό ἐπίσης ἐπίσημο ὄργανο τοῦ Ἑπάτου Συμβουλίου τοῦ 33ου^ο –καί τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τῆς Ἑλλάδος «**ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ-ΓΝΩΜΩΝ**». Νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι περί τῆς Νέας Ἐποχῆς ἀκούσαμε νά γίνεται δημόσιος λόγος μόνο κατά τίς τελευταῖες δεκαετίες, οἱ μασῶνοι ὅμως ἐτοιμάζουν καί μιλοῦν μεταξύ τους γιά τήν «**Νέα Ἐποχή**» ἀπό τά τέλη τοῦ 19ου αἰῶνος!

Τά βήματα τῆς Νέας Μασωνικῆς Ἐποχῆς προϋποθέτουν καί πολιτικές σκοπιμότητες, ἀντίθετες πολλές φορές ἀπό τίς πεποιθήσεις τῶν μασῶνων πολιτικῶν πού ἀσκοῦν τήν συγκεκριμένη πολιτική. Αὐτό δέν τό ἰσχυρίζομεθα ἐμεῖς γιά νά συκοφαντήσουμε τοὺς Μασῶνους, ἀλλά τό ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι!

Ἔτσι, ὅπως ἀναφέρει ὁ G. Leti στό ἄρθρο του «**Ἰωσήφ Γαριβάλδης, Ἐλεύθερος Τέκτων**», ὁ Γαριβάλδης, «**ἀποσπάσας ἀπό τοὺς Βουρβῶνους τήν Νότιον Ἰταλίαν καί τή Σικελίαν ἐδώρησε ταύτας, δημοκράτης αὐτός, εἰς τόν βασιλέα τῆς Ἰταλίας, διά λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος**» (Πυθαγόρας-Γνώμων, Τεῦχος 3, Μάρτιος 1933, σελίς 73)!

Ἀκολουθῶντας μέχρι σήμερα καί οἱ μασῶνοι πολιτικοί μας τήν ἴδια τακτική, ἔκαναν καί κάνουν πάμπολλες παλινωδίες λόγῳ,

ἀκριβῶς, τῶν ἀναγκαίων κατ' αὐτούς πολιτικῶν σκοπιμοτήτων, μέ τελευταῖο παράδειγμα τόν σημερινό Πρωθυπουργό κ. Τσίπρα, ὁ ὁποῖος ἀπό υἱός μονίμου ἐργολήπτου Δημοσίων Ἔργων κατά τήν περίοδο τῆς Ἑπταετίας(!), μετεστράφη σέ ἀκροαριστερό ἰδεολόγο πολιτικό καί, ἐν συνεχείᾳ, καί σέ χρόνο ρεκόρ ἐξελέγη ἀρχηγός Ἀριστεροῦ Κόμματος. Τελικά, ἀφοῦ ἔγινε Πρωθυπουργός, παρουσιάζεται σήμερα, ἀπό τήν μιᾶ μεριά ὡς ἐφαρμογέας ἐντελῶς ἀντίθετης, δηλαδή Κεντροδεξιᾶς φιλελεύθερης Οἰκονομίας(!), κατά τίς ἐπιταγές τῆς Ἀμερικῆς, τῆς μητέρας τῆς μασωνίας καί, ἀπό τήν ἄλλη μεριά, συμπεριφέρεται ἐπιβάλλοντας τήν πολιτική του μέ φασιστικότητα ἀκροδεξιῶν, καί μάλιστα σέ τέτοιον βαθμό, ὥστε, κατά τήν ὁμολογία τῶν πρώην συντρόφων του, νά ἔχει γίνει ἀγνώριστος! Ἴδιος ὁ κ. Τσίπρας μέ τόν Γαριβάλδη! Καί ὁ Γαριβάλδης ἄν καί «δημοκράτης καί Σοσιαλιστής... κατεσίγασε πολλά σχετικά αἰσθήματά του καί ἠυνόησε τήν βασιλικήν πολιτικήν τοῦ Οἴκου τῆς Σαβοΐας»(!), ὅπως καί πάλι μᾶς πληροφορεῖ ὁ Leti. Τί σοῦ εἶναι ἡ Μασωνία!

Ἡ «Νέα Ἐποχή» σφυρηλατήθηκε ἰδιαίτερος ἀπό τόν Γαριβάλδη, ἀκολουθήθηκαν δέ οἱ «Ὁδηγίες» του μέ θρησκευτική εὐλάβεια ἀπό τούς μασώνους πολιτικούς τοῦ μέλλοντος. Ὁ Leti γράφει στό ἄρθρο του ὅτι ὁ Γαριβάλδης «ἐπροφήτεψε τόν σοσιαλισμόν, τόν ὁποῖον ὠνόμαζεν «ἥλιον τοῦ μέλλοντος»». Βεβαίως, δέν πρόκειται γιά προφητεία ἀλλά γιά ὑπαγόρευση «Ὁδηγίας», τήν ὁποία –πάντοτε κατά τόν Γαριβάλδη– «οἱ μεταγενέστεροι ἡμῶν, ἐάν κατά καλήν των τύχην καί πρὸς δόξαν ἡμῶν θά ἐπιτύχωσι τῶν σκοπῶν οὓς ἡμεῖς διαγράφομεν σήμερον, δέν θά αισθανθῶσιν διά τοῦτο ἐλαττουμένην τήν σπουδαιότητα τῆς ἀποστολῆς των. Θ' ἀντικρύσωσιν εὐρυτέρους ὀρίζοντας, θά ἔχωσι τήν συνείδησιν ἄλλων ἀναγκῶν καί λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τούς καιρούς καί τās διαφόρους περιστάσεις, θά καθιερώσωσι προγράμματα νέα, στρεφόμενοι, ὅπως ἡμεῖς στρέφομεν πρὸς τό φῶς καί τās ἐπαγγελίας ἐνδοξοτέρου μέλλοντος. Διότι –ἂν δέν ἀπατῶμαι– θά συμβῆ τοῦτο ὥστε αἱ μελέται καί τό ἔργον τῶν φιλανθρώπων (δηλ. τῶν μασώνων) μέ τήν πάροδο οὐχί τῶν αἰώνων ἀλλά τῶν ἐτῶν νά ἐναγκαλισθῶσι τās ἀνάγκας καί τās ἐπιθυμίας ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τότε τό ἰδεῶδες τοῦ Τεκτονισμοῦ θά πραγματοποιηθῆ» (Τεκτονικό Περιοδικό «ΑΘΗΝΑ», Μάρτιος 1893, σελ. 43)!

Πράγματι, ὄχι μετὰ ἀπό αἰῶνες ἀλλά πολύ σύντομα, μετὰ ἀπό δεκαετίες ἔλαβε ἐντολή ὁ Ἄνδρέας Παπανδρέου ἀπό τό Ὑπατο Συμβούλιο τῆς Ἀμερικῆς νά ἐφαρμόσῃ μέ ἀπόλυτη ἀκρίβεια στήν

Πατρίδα μας τόν Γαριβάλδειο Σοσιαλισμό, ὅπερ καί ἔπραξε μέχρι κεραίας σάν φρόνιμος μαθητής, βάζοντας, μάλιστα, σάν ἔμβλημα τοῦ Κόμματός του, τοῦ ΠΑΣΟΚ, τόν Ἥλιο τοῦ Γαριβάλδη!

Προϋπόθεση τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ἡ Παγκοσμιοποίηση

Προϋπόθεση τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ἡ Παγκοσμιοποίηση. Ὁ Γαριβάλδης, τό 1867, μέ τήν ιδιότητα τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου ὀλοκλήρου τοῦ Ἰταλικοῦ Τεκτονισμοῦ ἔγραφε στούς Σικελούς Τέκτονες: «**Ἀνήκει εἰς τόν τεκτονισμόν νά ὠθήσει πρὸς τά ἐμπρός τήν Ἀνθρωπότητα, διὰ τῆς διδασκαλίας καί τοῦ παραδείγματος, τῇ ἀντιλήψει καί ὁδηγίᾳ τοῦ Μ.·Α.·Τ.·Σ.·.**» (=Ὁ θεός τῶν Μασώνων, ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος). Καί προσέθετεν ὅτι οἱ Τέκτονες ὀφείλουσι ν' ἀποβλέπωσι πρὸς **“τὴν παγκόσμιον ἀδελφοποίησιν τῶν ἐθνῶν”**» (βλ. ἄρθρο Leti, ὁ.ἀ. σελ. 76)!

Γιὰ τήν ἐπίτευξη τῆς Παγκοσμιοποιήσεως ἔπρεπε νά ληφθοῦν σειρά ἀντιχριστιανικῶν μέτρων, τὰ ὅποια ἔλαβαν διαδοχικά ὅλα τὰ πολιτικά μορφώματα καί κόμματα ἀπό τῆς δολοφονίας τοῦ Καποδίστρια μέχρι σήμερα. Διαβάζοντας τό περιοδικό τῶν Τεκτόνων «**ΑΘΗΝΑ**», τοῦ Μαρτίου 1893, νομίζει κανεὶς πὼς ἀκούει τούς σημερινούς πολιτικούς, οἱ ὅποιοι ἔχουν πάψει πρό πολλοῦ νά σκέπτονται ἀλλά μόνο παπαγαλίζουν τό **“εὐαγγέλιο”** τοῦ Γαριβάλδη ἀλλά καί τῶν ἄλλων κατά πνεῦμα συγγενῶν του. Γι' αὐτό καί ἡ Φωλιά πού ἐκτρέφει τὰ σημερινά κολοβά φίδια τῆς πολιτικῆς δέν ἐνδιαφέρεται πλέον γιὰ τήν πνευματική καί ἐπιστημονική κατάρτιση τῶν ἐκάστοτε Ὑπουργῶν, ὅπως τοῦ σημερινοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, ὁ ὁποῖος στερεῖται Πανεπιστημιακῆς μορφώσεως!

Οἱ Μασωνικές Μεταρρυθμίσεις: Πολιτικός Γάμος καί Διαζύγιο!

Δέν θέλω νά κουράσω ἄμετρα τούς φίλους ἀναγνώστες καί γι' αὐτό θά ἀπαριθμήσω ἀπλῶς τὰ ὅσα διέταξαν οἱ Τέκτονες καί πραγματοποιήσαν καί πραγματοποιοῦν μέχρι σήμερα οἱ πολιτικοί μας, μέ τό ἀποκλειστικά μασωνικό προσωνύμιο **«μεταρρυθμίσεις»**, τό ὁποῖο εἶναι ὁ **ἀναιρέτης τῶν ρυθμίσεων τοῦ Θεοῦ μας**. Ὡστόσο, αὐτοί, γιὰ νά ἐξαπατοῦν τόν λαό, ἐξωραΐζουν τό νόημα τῆς λέξεως αὐτῆς σάν νά πρόκειται γιὰ πορεία σέ μιά ἀληθινή πρόοδο! Ἄς θυμηθοῦμε γιὰ παράδειγμα τήν διαβόητη **«Ἐκπαιδευτική Μεταρρύθμιση»** τοῦ ἀθεϊστῆ Παπανούτσου, ἡ ὁποία ἦταν ἡ ἀπαρχή γιὰ τήν ἀπορρύθμιση καί τό κατρακύλισμα τῆς Παιδείας μας.

Διαβάζουμε στό περιοδικό **«ΑΘΗΝΑ»**:

1. «Ὁ γάμος ἐν ταῖς σχέσεσι αὐτοῦ μετὰ τοῦ λαϊκοῦ καθεστῶτος, οὐδέν ἔδει νά περιβάλληται θρησκευτικόν κῦρος καί ὡς πόρισμα τῆς μεταρρυθμίσεως ταύτης, ὡς προπύργιον κατὰ τῆς φρικώδους ἀπάτης, ὡς ἐγγύησιν τῆς ἠθικῆς ὑπεστήριζα ὅτι ἔπρεπε νά καθιερωθῆ νομοθετικῶς ἡ ὑπεροχή τοῦ πολιτικοῦ ἀπέναντί του θρησκευτικοῦ γάμου καί τό Διαζύγιον»! Δηλαδή ἡ εἰσαγωγή τοῦ Πολιτικοῦ Γάμου ἔγινε σαφῶς μέ τήν ὑπαγόρευση τῆς Μασωνίας, ἡ ὁποία ἀποκαλεῖ, μάλιστα, τό Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας «φρικώδη ἀπάτην»!

2. «Ἡ ἄλλη μεταρρύθμισις, τό Διαζύγιον, ἐπολεμήθη τά μάλιστα πεισιμόνως ὑπό τῶν κληρικοφρόνων. Μόνω ἐν τούτῳ ἡμεῖς θά δυνηθῶμεν νά εὐρωμεν τό μέγιστον τῶν πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῆς ἐπιχείρημα»!

Παρακινοῦνται, λοιπόν, οἱ πολιτικοί ἀπό τούς Μασώνους νά κατηγοροῦν τούς Κληρικούς ὅταν ἐπιχειρηματολογοῦν κατὰ τοῦ Διαζυγίου, ἐνῶ οἱ Μασῶνοι ὑποκριτικά συνεχῶς ἐπαναλαμβάνουν ὅτι ἐργάζονται ὑπέρ τοῦ ἀγαθοῦ καί τῆς ἀρετῆς, σάν νά εἶναι τό Διαζύγιο ἡ ὁδός γιά τήν ἀπόκτηση τῆς ὑπερτάτης ἀρετῆς, τήν ὁποία ἀρετή πολεμοῦν οἱ Κληρικοί!

Μέ ἐντολή τῆς Μασωνίας

ἀπομακρύνθηκε ἡ Ἐκκλησία ἀπό τήν ἐποπτεία τῆς Παιδείας

Γιά νά φιωθοῦν οἱ Κληρικοί καί νά ἐκδιωχθοῦν ἀπό τά Σχολεῖα, ἐντέλλονται οἱ Πολιτικοί ὅτι πρέπει νά νομοθετοῦν, τάχα «ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τήν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως», ὅτι «δέν πρέπει εἰς τās Δημοσίας Σχολάς νά διδάσκηται οὐδεμία κατήχησις»! Αὐτή τήν μασωνική «ὀδηγία» ἀκολούθησαν καί οἱ Ὑπουργοί τῆς Ν. Δημοκρατίας, τοῦ ΠΑΣΟΚ καί ὁ σημερινός ἀνεκδιήγητος Ὑπουργός Παιδείας καί γι' αὐτό ἀρνεῖται, μέ πρωτοφανές ἀλλά εὐεξήγητο, λόγω τῆς μασωνικῆς «ὀδηγίας», πάθος, ὅποιαδήποτε Ὁρθόδοξη Κατήχησις τῶν Νέων μας μέσω τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν!

Ὅμως –γιά νά εἶμαστε ἀκριβοδίκατοι– τοῦ σημερινοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας προηγήθηκαν ἄλλοι, ὅλων τῶν κομματικῶν ἀποχρώσεων, πού κυβέρνησαν μέχρι σήμερα, ἰδίως τῶν λεγομένων Δεξιῶν, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ σφετερίσθηκαν ἐκλογικά τούς ἐκκλησιαζομένους καί τούς Ποιμένες τους, ἔβλαψαν καίρια τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας! Ὅλοι αὐτοί οἱ Πολιτικοί, ἔγιναν πιστοί ἀκόλουθοι καί «εὐλαβικοί» ὑπηρέτες τῶν κελευσμάτων τοῦ «Ἐπάτου Συμβουλίου τοῦ Ἀρχαίου

καί Ἀποδεδεγμένου Σκωτικοῦ Δόγματος τῆς Νοτίου Δικαιοδοσίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν», τό ὁποῖο μέ ἀπόλυτον τρόπο διεσάλπισε *urbi et orbi* τά ἐξῆς: «Ἀρνούμεθα νῦν, ὡς πάντοτε ἠρνήθημεν, τό δικαίωμα εἰς οἰανδήποτε ἐκκλησίαν ἢ ἐκκλησιαστικήν ἀρχήν, ξένην ἢ ἡμεδαπὴν, νά ἐλέγξη ἢ νά ἐπιβλέπη τό ἐλεύθερον Δημόσιον Ἐκπαιδευτικόν Σύστημα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, εἴτε τό Ἐκπαιδευτικόν Σύστημα οἰουδήποτε κράτους ἢ ἔθνους ὁπουδήποτε γῆς εὐρισκομένου»(ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, Μηνιαῖον Ὅργανον τῆς Ἐλευθέρας Τεκτονικῆς, τεύχος Αὐγούστου 1931, σέλ. 306-307)!

Μιλοῦν οἱ Τέκτονες ὡς παντοδύναμοι δικτάτορες, ἀσάλευτοι καί ισόβιοι κυβερνήτες τῆς ἀνθρωπότητος. Μιλοῦν σάν νά ἀντλοῦν ἀπό τόν Οὐρανό τις ὁδηγίες, τίς ὁποῖες εἴτε θέλουν εἴτε δέν θέλουν οἱ ἄνθρωποι, θά ὑποχρεωθοῦν νά τίς ὑποστοῦν, καί, κατόπιν, ἔχουν τό θράσος νά μιλοῦν καί περί τῶν ιδεωδῶν τῆς θρησκευτικῆς καί πολιτικῆς ἐλευθερίας, τά ὁποῖα ιδεώδη τάχα ὑπηρετοῦν!

Διαβάστε: «Πιστεύομεν νῦν, ὡς πάντοτε ἐπιστεύομεν, εἰς τά ιδεώδη τῆς ἐλευθερίας, τῆς τε θρησκευτικῆς καί πολιτικῆς, ὡς διευτυπώθησαν ὑπό τῶν ἀρχῶν, ἃς ἐξήνεγκεν ἡ Προκήρυξις τῆς Ἀνεξαρτησίας καί ἀνέγραψεν ὁ Καταστατικός Χάρτης τῆς Δημοκρατίας ἡμῶν... Τιμῶμεν νῦν, ὡς ἐτιμήσαμεν ἀείποτε, τήν ἀφοσίωσιν τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ πρὸς τά ιδεώδη τῆς ἀγωγῆς, ἐκπαιδεύσεως καί διαφωτίσεως τῶν μαζῶν, διότι θεωροῦμεν τά ιδεώδη ταῦτα ὡς τοὺς θανασίμους ἐχθροὺς τοῦ φανατισμοῦ ἐκείνου καί τῆς θρησκοληψίας, ἣτις καταδιώκει διὰ πεποιθήσεις καί διεγείρει σταυροφορίας κατά παντός, ὃν θεωρεῖ ἀντίθετον πρὸς τόν νόμον τοῦ Θεοῦ καί πρὸς τήν ἀλήθειαν τοῦ δόγματος» (βλ. ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ὁ. ἀ.)!

Μέ ἄλλα λόγια, ἀπαγορεύουν οἱ Μασῶνοι “μέ τό ἔτσι θέλω” τήν Διδασκαλία τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ στήν Δημόσια Ἐκπαίδευση καί τήν ἀντικαθιστοῦν μέ τήν διδασκαλία τῶν ιδεωδῶν τῆς ἀγωγῆς, ἐκπαιδεύσεως καί διαφωτίσεως τῶν μαζῶν, πού διδάσκει ὁ Ἐλευθεροτεκτονισμός! Καί γιά ὅλα αὐτά ποιόν ρώτησαν; Ποιός τοὺς ἐξουσιοδότησε νά γίνουν θεοί στή θέση τοῦ Θεοῦ, νά ἀποφασίζουσιν καί νά διατάζουσιν τοὺς λαούς; Ποιός τοὺς ἐπέλεξε γιά νά κρίνουν τί εἶναι σωστό καί τί λάθος; Πότε ἔκαμαν δημοψήφισμα ὥστε νά ἀποφανθῇ ἐπ’ αὐτοῦ ὁ λαός;

Καί ὅμως! Οἱ Πολιτικοί μας, ὄχι μόνο δέν ἀντετάχθησαν σ’ αὐτές τίς ἀντίθετες αὐθαιρεσίες, ἀλλά ὡς γνήσιοι καί πιστοί Μασῶνοι

φρόντισαν νά ἐγκαινιασθῆ καί νά παγιωθῆ καί στήν Ἑλληνική Βουλή ὁ ἐξοβελισμός τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν Παιδεία τοῦ Ἔθνους μας, τήν Ὅποια, μάλιστα, Εὐεργέτιδα τοῦ Ἔθνους μας Ἐκκλησία, ὑπεβίβασαν τά τελευταῖα χρόνια καί σέ ἀπλό φορέα(!), τόν ὁποῖον –ὅπως ἀναίσχυντα ἐπαναλαμβάνουν– ἐρωτοῦν γιά ἐκπαιδευτικά ζητήματα, ὅπως ἐρωτοῦν καί τούς ἄλλους φορεῖς τοῦ Κράτους!

Τεκτονικό Μανιφέστο:

«Ἀντιτιθέμεθα καί θά χρησιμοποιήσωμεν πάντα τα νόμιμα μέσα, ὅπως παρακωλύσωμεν τήν διάθεσιν τοῦ Δημοσίου χρήματος, πρὸς ἐνίσχυσιν ἢ συντήρησιν ἐκκλησιαστικῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων»!

Οἱ Πολιτικοί μας προχωροῦν συνεχῶς ὅλο καί σέ νέες ἐχθροπραξίες κατά τῆς Ἐκκλησίας. Τόν τελευταῖο χρόνο ἔσβησαν παντελῶς ἀπό τόν Κρατικό Προϋπολογισμό τήν Πίστωση γιά τήν λειτουργία ὅλων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολείων, τά ὁποῖα εἶχε συστήσει καί πιστώσει ὁ μαρτυρικός Κυβερνήτης Ἰωάννης Καποδίστριας, γιατί ὡς ἀληθινά πιστός, ἐγνώριζε τήν ἀνεκτίμητη ἀξία τῆς κατά Θεόν μορφώσεως!

Αὐτή τήν ἀπάλειψη τῆς Πιστώσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν ἀπό τόν Κρατικό Προϋπολογισμό τήν ἔκαμαν οἱ σήμερον κρατοῦντες εἰς ἐφαρμογήν τῆς μασωνικῆς προσταγῆς τοῦ Τεκτονικοῦ μανιφέστου, πού προαναφέραμε, καί, μάλιστα, ἐφαρμόζοντες αὐτολεξεί τήν ἐξῆς παράγραφο: **«Ἀντιτιθέμεθα καί θά χρησιμοποιήσωμεν πάντα τα νόμιμα μέσα, ὅπως παρακωλύσωμεν τήν διάθεσιν τοῦ Δημοσίου χρήματος, εἴτε ἐκ Πολιτειακοῦ εἴτε ἐκ τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Ταμείου πρὸς ἐνίσχυσιν ἢ συντήρησιν ἐκκλησιαστικῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων»** (βλ. ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ, ὁ. ἀ.)!

«Τί χρειαν ἔχομεν μαρτύρων», ὅταν ὁμολογοῦν οἱ Μασῶνοι;

Τί χρειαν ἔχομεν ἄλλων μαρτύρων; Ὅπως διεπίστωσε, πιστεύω, ὁ ἀναγνώστης, ἀπό τά λίγα παραθέματά μας, οἱ ἴδιοι οἱ Μασῶνοι ἀποκαλύπτουν στά μέλη τους τό Πρόγραμμα, τό ὁποῖο ἔχουν δρομολογήσει ἀπό τόν προπερασμένο αἰῶνα. Ὅστόσο, λόγῳ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ Κλήρου καί τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Πατρίδος μας δέν κατῶρθωσαν μέχρι σήμερα νά τό ἐφαρμόσουν πλήρως. Γι' αὐτό ἐργάζονται πυρετωδῶς νά ἀλλοιώσουν πρῶτα τό Χριστιανικό φρόνημα τῶν Ποιμένων καί ὕστερα τοῦ Ποιμνίου. Τό προσπαθοῦν μέ ὅλα τά Μέσα Ἐνημερώσεως. Στίς ἀρχές τοῦ περασμένου αἰῶνος κατῶρ-

θωσαν νά αλώσουν τόν Παπισμό, καί, ἐνῶ μέχρι τότε κατεφέροντο ἐναντίον του (ὑπάρχουν συγκεκριμένα κείμενα ἀλλά δέν τά παραθέτω γιατί ἤδη μακρηγόρησα), τώρα πιά τόν ἔχουν σύμμαχο, ἀφοῦ οἱ ἐπικεφαλῆς τοῦ Παπισμοῦ –καί ὄχι μόνο– εἶναι πλέον Μασῶνοι καί, συνεπῶς, ἐργάζονται γιά τόν ἴδιο Ἀντίχριστο σκοπό γιά τήν Παγκοσμιοποίηση, τήν προετοιμασία τῆς «**Νέας Ἐποχῆς**»!

Τό ἴδιο ἄρχισε καί στόν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ **πρώτου Μασῶνου Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ΄**, δηλαδή ἀπό τό 1878, καί συνεχίζεται, δυστυχῶς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, σέ σημεῖο νά μὴν γνωρίζουμε ποιοί Ἱεράρχες καί Κληρικοί μας εἶναι Μασῶνοι καί ποιοί ὄχι. Βεβαίως κάποιοι Μασῶνοι Ἱεράρχες ξεχωρίζουν, ἐκτός τῶν πολλῶν ἄλλων καί ἀπό τούς διθυράμβους πού τούς ἀπευθύνουν οἱ Μασῶνοι τῆς Πολιτικῆς καί ἀπό τή συνεργασία τους μαζί τους. Ὡστόσο, γιά νά καθάριση τό θολό καί πνευματικά ἐπικίνδυνο τοπίο **εἶναι ἐπιβεβλημένο νά ὑποχρεώνονται πλέον οἱ ὑποψήφιοι Κληρικοί, ἰδιαίτερος δέ οἱ Ἀρχιερεῖς νά δηλώνουν γραπτῶς ὅτι ἀποκηρύσσουν τήν Μασωνία καί κάθε μορφῆς ἀποκρυφισμό**. Αὐτή ἡ γραπτὴ δήλωση θά τερματίσει τήν εἴσοδο στήν Ἱερωσύνη «**Δουρεῖων Ἴππων**» τῆς Μασωνίας Κληρικῶν, δεδομένου ὅτι εἶναι ἀπαγορευμένο στούς Μασῶνους νά ἀποκηρύσσουν γραπτῶς τήν Μασωνία. Εἶναι ἀπαράδεκτο καί, συνάμα, ὑποπτο γιά τήν ὑπόληψη τῶν Κληρικῶν μας νά ὑπάρχη στήν Πατρίδα μας καί νά πολιτεύεται στίς μέρες μας Πολιτική Παράταξη ἀμιγῶς εὐσεβῶν καί πιστῶν Χριστιανῶν, ἡ ὁποία ὑποχρεώνει τά ὑποψήφια μέλη της νά ἀποκηρύξουν τήν Μασωνία καί νά μὴν τίθεται αὐτή ἡ προϋπόθεση ὡς ἀπαραίτητη γιά τήν εἴσοδο στήν Ἱερωσύνη!

Τελικά, ἐμεῖς οἱ ὑποτιθέμενοι χριστιανοί, θέλουμε νά ἀνήκουμε στή «**μικρά ζύμη**», πού μέ τίς Ὁδηγίες τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχει τήν δύναμη νά ἀναπλάση κατὰ Θεόν «**ὄλον τό φύραμα**» τοῦ πάλαι ποτέ εὐσεβοῦς Ἔθνους μας, ἢ θά ἀρκεσθοῦμε σέ ἓνα συνεχές καί ἀτελέσφορο θρησκευτικό κοσκίνισμα;

Ἄν ἰσχύσει τό δεύτερο, τότε πολύ σύντομα θά δοῦμε, ὄχι μόνο τόν χωρισμό τοῦ Κράτους ἀπό τήν Ἐκκλησία –κάτι πού ἀπό θεολογική ἄγνοια ἢ καί ἀπό σκοπιμότητα φαίνεται νά ἀποδέχονται καί κάποιοι δικοί μας Ἀρχιερεῖς– ἀλλά θά δοῦμε νά καθιερώνεται ἀπό τό Κράτος καί ἡ **Πολιτική Βάπτιση (!)**, πού ἐμπνεύσθηκε ὁ Μασῶνος Γαριβάλδης, ὁ ὁποῖος, ὅπως σημειώνει ὁ βιογράφος του, βάπτιζε «**πλεῖστα παιδιά ἐκ τῆς Σαρδηνίας, τῆς ἡπειρωτικῆς Ἰταλίας καί τοῦ ἑξωτερικοῦ ἀκόμη** –ιδίως ἐξ Ἀγγλίας καί Νοτίου Ἀμερικῆς– τά

ὅποια ἤχθησαν εἰς τόν ἱερόν βράχον καί ἐβαπτίσθησαν οὕτω μέ
καρπανίτην (δηλαδή μέ...σαμπάνια!) ἐν ὀνόματι τοῦ Μ.Α.Τ.Σ!

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΟΝ ΠΟΛΥΙΑΤΡΕΙΟΝ Ο ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Τὴν Δευτέρα, 10 Ὀκτωβρίου καὶ ὥρα 7.00 μ.μ. ὁ **Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος** Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ.κ. **Ἰερώνυμος Β'** θά τελέσῃ τὸν Ἁγιασμόν τῶν **Ἐγκαινίων** τοῦ Ἐνοριακοῦ Πολυιατρείου «Ο ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ» τοῦ ἱ.Ν. Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων ἐπὶ τῆς **ὁδοῦ Ἰπποκράτους 44, 3^{ος} ὄροφος**.
Ἡ παρουσία Σας θά εἶναι τιμὴ μας.

Τό Δ.Σ.
τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου
τοῦ ἱ.Ν. Ἀγ. Νικολάου Πευκακίων

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ξτό ιερό Ευαγγέλιο (Μτ. 17, 14-23) περιγράφεται τό συμβάν, ὅτι οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι δέν μποροῦσαν νά ιατρεύσουν τόν σεληνιασμένο, τόν ὁποῖο τελικά ἰάτρευε ὁ Σωτήρας. Προβληματισμένοι ἀπό τό γεγονός αὐτό οἱ ἴδιοι ρώτησαν τόν Διδάσκαλό τους : Ποιά ἦταν ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ἀδυναμίας τους; Καί ὁ Χριστός τούς διαβεβαίωσε, ὅτι γιά παρόμοια ἐνέργεια χρειάζεται πίστη, προσευχή καί νηστεία.

Ὅταν κάποιος μᾶς λέγει κάτι, ἀρκετές φορές βρισκόμαστε σέ ἀμβολία: Νά πιστέψουμε ἢ νά μή πιστέψουμε ὅσα μᾶς λέει; Ἐάν ξέρουμε ὅτι πρόκειται γιά ψεύτη, ἀσφαλῶς κλείνουμε μᾶλλον πρὸς τό νά μή τόν πιστέψουμε, παρά νά τοῦ δίνουμε πίστη. Ἐάν ὅμως ξέρουμε ὅτι εἶναι σοβαρός ἄνθρωπος, πού δέν ξεστομίζει φαντασιώσεις, ἀλλά πραγματικά, ἀληθινά γεγονότα, εἴμαστε εὐκόλα διευθετημένοι νά πιστέψουμε τόν λόγο του. Καί στό ἐρώτημά του: «Δέν μέ πιστεύεις;» - ἀπαντᾶμε ἀμέσως: «Σέ πιστεύω, πῶς νά μή σέ πιστέψω, διότι σέ ξέρω ἄνθρωπον καθὼς πρέπει καί γεμάτος ἀνθρωπιά». Ἡ πίστη αὐτή εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη πού ἔχουμε στά λεγόμενα τῶν ἄλλων, ἐμπιστοσύνη βασισμένη στήν ἐντιμότητα καί τήν ἀξιοσύνη τῶν ἄλλων.

Ἔτσι λειτουργοῦν τά πράγματα ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους.

Ἐμεῖς ὅμως, ὅταν μιλάμε γιά τήν «πίστη» ἀναφερόμαστε ἰδίως στήν πίστη πρὸς τόν Θεό καί σ' αὐτά πού ὁ ἴδιος μας προστάζει, σ'αὐτά πού ὁ ἴδιος μᾶς διδάσκει γιά τόν Ἐαυτόν Του καί γιά τά θελήματά Του ὡς πρὸς τούς ἀνθρώπους. Αὐτή εἶναι ἡ θρησκευτική πίστη. Μέ αὐτή τήν ἔννοια, πίστη εἶναι ἡ ἐμπιστοσύνη πού δείχνουμε πρὸς τόν Θεό καί πρὸς τίς ἀποκαλύψεις Του, ξέροντας ὅτι ὁ Θεός δέν ἀποδέχεται τό ψέμα, ἀλλά ὁ ἴδιος εἶναι ἡ αὐτό-Ἀλήθεια, καί ὁ Ἴδιος ἐπιθυμεῖ, ἐπιδιώκει τήν σωτηρία μας. Μέ τήν πίστη ἀνοίγουμε τίς ψυχές μας γιά νά δεχθοῦμε τόν Θεό καί τήν ἀληθινή καί ἅγια διδασκαλία Του. Ὅποιος πιστεύει ἔρχεται σέ σχέση μέ τόν Θεό καί τότε μέσα του πλημμυρίζει ἀπό θεῖες δυνάμεις, οἱ ὁποῖες τόν ἐνδυναμώνουν, τόν φωτίζουν, τόν παρηγοροῦν, ἔτσι ὥστε «τίποτε πλέον δέν τοῦ εἶναι ἀδύνατον» (Μτ.17,20). Ἡ πίστη γίνεται δηλαδή τό παράθυρο τῆς ψυχῆς, ἀπό τόν ὁποῖο εἰσχωροῦν μέσα μας τό φῶς καί ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ.

Καί τό γεγονός αὐτό τό βλέπουμε ξεκάθαρα καί πολλές φορές στήν ζωή τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ. Ὅσες φορές κάποιος ἐρχόταν στόν Σωτήρα γιά νά Τοῦ ζητήσει τήν βοήθεια, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός τόν ἐρωτοῦσε: «Πιστεύεις, ὅτι μπορῶ νά τό κάνω;» ἢ «Μόνο πιστεῦε» (Μκ 5,

36), ἢ «εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι» (Μκ 9, 23). Στὴν δὲ ἀπάντησιν «Πιστεύω, Κύριε» γινόταν ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ αἰτήματος, καὶ ὁ Σωτὴρας τοῦ ἔλεγε «Ἡ πίστις σου σέ ἔσωσε!» (Λκ 8, 48. 18,48). Ὁ Κύριος ἤθελε νὰ φωτίσει καὶ νὰ βοηθήσῃ τὸν ὅποιονδήποτε ἐρχόταν πρὸς Αὐτόν, ἀλλὰ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν αἰτοῦντα νὰ ἔχει πίστιν, νὰ δείξῃ πίστιν σ' Αὐτόν καὶ τὴν θεϊκὴν του δύναμιν. Καὶ μέσω τῆς πίστεως, ἐκεῖνοι τοῦ πρόσφεραν μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τὴν ψυχὴν τους, ἀνοίγαν τὴν ψυχὴν τους γιὰ νὰ δεχθοῦν τὴν ἐκροήν τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ, τὴν θεῖαν χάριν. Νὰ φέρουμε στὴν μνήμη μας τὸ γεγονός, ὅτι, ὅταν ἰατρεύτηκε ἐκεῖνη ἡ αἰμορροοῦσα γυναῖκα, ὁ Σωτὴρας ἀπάντησε στὴν ἀπορία τῶν μαθητῶν: «ἐγὼ γὰρ ἔγνωνα δύναμιν ἐξεληθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ.» (Λκ 8, 46). Ἐπάνω σ' αὐτόν ποῦ πιστεύει ἀληθινὰ κατεβαίνει ἡ θεῖα δύναμις ποῦ πηγάζει ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὁ δὲ πιστὸς δὲν αἰσθάνεται πλέον μόνος, ἀλλὰ αἰσθάνεται τὴν παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δὲν ἐργάζεται πλέον μόνον μὲ τίς δυνάμεις του, ἀλλὰ καταλαβαίνει, αἰσθάνεται τὴν βοήθειαν θεῖαν δυνάμεως. Ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ὁ Σωτὴρας λέγει ὅτι «γι' αὐτόν ποῦ πιστεύει πραγματικὰ ὅλα τοῦ εἶναι δυνατά». Αὐτὸς μπορεῖ «ἀκόμη καὶ βουνὰ νὰ μετακινήσῃ» (Μτ 17, 20).

Βλέπετε πόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμις τῆς πίστεως; Αὐτὴ μᾶς συνδέει μὲ τὸν Θεό, αὐτὴ μᾶς γεμίζει μὲ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας Του καὶ μὲ τὴν ἀπεριόριστον δυνάμειν Του. Αὐτὴ μᾶς τοποθετεῖ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ καθ' ὅλα τὰ συμβάντα τῆς ζωῆς μας.

Ἀπὸ αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ συμπεραίνουμε, ὅτι ἐμεῖς πρέπει νὰ περιμένουμε μόνον ἀπὸ τὴν πίστιν μας νὰ μᾶς συμβοῦν θαύματα. Ὁχι. Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ πίστις κάνει καὶ θαύματα, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν πιστεύουμε στὸν Θεό μόνον γιὰ νὰ δοῦμε θαύματα στό κάθε βῆμα μας. Τό πιό θαυμάσιον γεγονός στό φαινόμενο τῆς πίστεως δὲν τυγχάνουν τὰ θαύματα, ἀλλὰ τὸ ὅτι διὰ μέσου τῆς πίστεως δημιουργεῖται ἡ σύνδεσις, ἡ σχέσις τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό: ὁ ἀπεριόριστος Θεὸς ἔρχεται καὶ κατοικεῖ μέσα στὴν καρδιά μας. Ὑπάρχει ἄραγε μεγαλύτερον θαῦμα ἀπὸ αὐτό; Ἀσφαλῶς ὄχι!

Καὶ ἀπὸ αὐτό συνεπάγεται τὸ δεύτερον θαυμάσιον γεγονός: ὅτι, δηλαδή, ἡ πίστις ἀλλάζει τὴν ἴδιαν τὴν ψυχὴν. Ἡ πίστις κάνει τὸν κακὸν ἄνθρωπον – καλόν, τὸν ἐγωιστὴν – νὰ θυσιάζεται γιὰ τὸν συνάνθρωπον, ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς – ἀγίους, ἀπὸ πολεμίους – φιλειρηνικούς, ἀπὸ βίαιους ἀνθρώπους – ἡπιούς, καὶ οὕτω κατ' ἐξῆς. Καὶ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι σ' ὅλοκληρον τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερον θαῦμα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴν τῆς ψυχῆς, βάσει τῆς ὁποίας οἱ ὑπόδουλοι τῆς ἁμαρτίας ἐλευθερώνονται ἀπὸ αὐτὴ τὴν δουλείαν τους καὶ γίνονται ἐργάται τῆς

ἀγαθοσύνης.

Γι'αυτό οἱ πραγματικοί πιστοί δέν ζητοῦν τό θαῦμα. Ἀλλά ζητοῦν ὅπως – μέ τήν χάρη τοῦ Χριστοῦ – ἡ ψυχὴ τους νά γίνεται ὅλο καί καθαρότερη, ὅλο καί πιά γεμάτη ἀπό ἀγάπη, ἀπό πραότητα, ἀπό ταπεινοφροσύνη, ἀπό εἰρήνη καί ἡ ζωὴ τους νά ἐμπλουτίζεται συνεχῶς μέ ἀγαθοεργίες. Διότι ἡ πίστη χωρίς καλά ἔργα εἶναι νεκρή (Ἰακ. 2,26). Ἡ πίστη χωρίς ἔργα εἶναι ὅπως τό δένδρο πού δέν καρποφορεῖ.

Νά πιστεύουμε λοιπόν μέ ὅλη τήν δύναμη τῆς ψυχῆς μας στόν Κύριο καί Σωτήρα Ἰησοῦ Χριστό. Νά δεχόμαστε μέ πίστη τήν διδασκαλία Του, πού τήν εὐαγγελίζεται ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία. Νά χαιρόμαστε, ὅτι ὁ ἴδιος δέχεται τήν πίστη μας καί ξεχειλίζει μέσα μας τίς θεῖες δυνάμεις. Ἀλλά ἐμεῖς νά μετατρέψουμε καί νά ἀναδειξομε τίς θεῖες αὐτές δυνάμεις σέ καλά ἔργα.

«Γι' αὐτόν πού πιστεύει πραγματικά ὅλα τοῦ εἶναι δυνατά», δηλαδή ἐκεῖνος θά ἔχει τή δύναμη νά μετακινήσει ἀπό τήν θέση τους καί νά γκρεμίσει ὀλόκληρα βουνά ἀπό κακία, βουνά πού ὑψώθηκαν στήν ψυχὴ του, καί νά τά ἀντικαταστήσει μέ βουνά ἀπό καλοσύνη. Ἐκεῖνος θά ἐργάζεται μέ ἀγάπη καί ὁρμή, ὥστε ἡ ζωὴ ὅλων νά γίνει καλύτερη, πιά φωτεινὴ, ὥστε ἡ εἰρήνη καί ἡ συγκατάνευση νά κυριεύσουν παντοῦ. Αὐτός δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό θαύματα διότι κατέχει πίστη, τήν πηγὴ τοῦ θαύματος, διότι ὅποιοδήποτε θαῦμα εἶναι κυρίως πίστη «ἐνεργούμενη ἐν ἀγάπῃ», πηγάζουσα μέσα μας ἀπό τόν Θεό πρὸς εὐεργεσίες στήν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων...

† ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΛΑΔΙΝ

Μητροπολίτου Τρανσυλβανίας

Μετάφραση:

π. Ἡλίας Φρατσέας

Τό ἄρθρο πρωτοδημοσιεύθηκε στό περιοδικό “**Mitropolia Ardealului**», ἔτος IV, 1959, τεῦχος 7-8, σ. 582-584.

Ὁ Συγγραφέας γεννήθηκε τήν 18η Δεκεμβρίου 1914 στήν πόλη Ἀμπρούντ (Ρουμανία). Σπούδασε στίς Θεολογικές Σχολές τῆς Ὁράντεα, τοῦ Κισινέου, τοῦ Βουκουρεστίου καί τῆς Βιέννης. Ἀπό τό 1943 μέχρι τό 1967 ἦταν καθηγητής Θεολογίας στήν πόλη Σμπίου (Ρουμανία). Ἐνῶ τό 1967 ἐκλέχθηκε Ἀρχιεπίσκοπος Σμπίου καί Μητροπολίτης Τρανσυλβανίας. Ἐκοιμήθη τό ἔτος 1986.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΠΟΙΜΗΝ

Μόλις πέρασε τό καλοκαίρι καί ἐπανερχόμεσθε ὄλοι σίς ἐστίες μας. Πολλοί ἀπό μας περάσαμε τό καλοκαίρι στό «χωριό», καί εὐτυχῶς, ἐπειδή οἱ περισσότεροί δέν θά μπορούσαν ἀλλοῦ νά κάνουν διακοπές. Γινόμαστε ὅμως τά τελευταῖα χρόνια ὄλο καί περισσότεροι μάρτυρες ἑνός θλιβεροῦ θεάματος: κλειστές ἐκκλησίες στά χωριά μας. Ἡ αἰτία; Σίς περισσότερες ἐνορίες ὑπάρχει ἕνας μόνο ἱερέας. Καί – σύμφωνα μέ τίς νέες νομοθετικές ρυθμίσεις – στήν περίπτωση πού πάρει σύνταξη, δέν ἀντικαθίσταται. Λόγω τῆς προσομοίωσης τῶν κληρικῶν μέ τούς δημοσίους ὑπαλλήλους, ἴσχυε ἀρχικά τό γνωστό μέτρο τοῦ μνημονίου 5:1, δηλ. ἀνά πέντε συνταξιοδοτήσεις μία πρόσληψη. Αὐτή ἡ ρύθμιση τροποποιήθηκε, ἐπειδή κυρίως σίς μικρές Μητροπόλεις δέν ἔφθανε ὁ ἀριθμός τῶν συνταξιοδοτήσεων σίς πέντε. Ἔτσι ἐπιπέεται σίς περισσότερες Μητροπόλεις ἕνας διορισμός ἐφημερίου τό χρόνο. Λόγω τοῦ γεγονότος, ὅτι μεγάλο μέρος τῶν κληρικῶν, ἰδιαίτερα στήν ἐπαρχία βρίσκεται κοντά στήν ἡλικία συνταξιοδοτήσεως, καταλαβαίνουμε πώς τά ἐπόμενα χρόνια πολλά χωριά θά μείνουν ὀρφανά ἀπό ἱερέα, ἄρα καί ἀπό κάθε πνευματική διαποίμανση. Ὅλοι ξέρομε τή σημασία τοῦ Ἱερέως καί τοῦ Διδασκάλου στήν κοινωνία τοῦ χωριοῦ. Τώρα, μετά τά σχολεῖα κινδυνεύουν νά κλείσουν καί οἱ Ἐκκλησίες, κάτι πού οὔτε οἱ κατά καιρούς ἐχθροί καί κατακτητές τολμοῦσαν νά ἐπιδιώξουν. Καί αὐτό, ἐπειδή ἤξεραν πολύ καλά, ὅτι μέ αὐτόν τόν τρόπο θά ξεσέκωναν τούς χωρικούς.

Οἱ ὀθωμανοί ἔδωσαν σιούς κληρικούς δικαστική ἐξουσία, οἱ Βαυαροί στράφηκαν κυρίως ἐναντίον τῶν Ἰ. Μονῶν καί ἄρπαξαν τήν περιουσία τους, θέλοντας ὅμως νά ἐξασφαλίσουν μέ αὐτό τόν τρόπο τήν μισθοδοσία τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου. Ὁ ἴδιος ὁ Βαυαρὸς βασιλεὺς Ὁθων διέταξε τήν 29 Ἀπριλίου 1843: «Αἱ διὰ τά ἐκκλησιαστικά καί τήν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν δαπάναι, ὑπεροῦσαι μὲν τοῦ ποσοῦ τῶν ρειθισῶν ἐκκλησιαστικῶν προσόδων θέλουσι ἀναπληροῦσθαι ἀπὸ τὰ λοιπά δημόσια εἰσοδήματα, οὐδέποτε δέ ἐν περιπτώσει περισσεύματος τῶν προσόδων αὐτῶν, τοῦ περισσεύματος τούτου θέλει γενεῖ χρῆσις ἄλλη μὴ ἀποβλέπουσαν τήν βελτίωσιν τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τήν κοινήν ἐκπαίδευσιν...», ὅπως παραθέτει ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας στό ἐξαιρετικό πόνημά του μέ τίτλο:

«Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἐκκλησίας στά μυσθεύματα τοῦ Ἀντικληρικαλιστικοῦ Λαϊκισμοῦ¹.

Ἄκόμα καί οἱ Κατοχικές κυβερνήσεις δέχθηκαν τόν διάλογο μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τήν Σύνοδο γιά αὐτό τό θέμα².

Κατά δέ τό ἔτος 1945, μόλις μετά τόν πόλεμο καί μέσα στίς ἐμφύλιες ἀναταράξεις ρυθμίζει ὁ Νόμος 536 τῆς 5 Σεπτεμβρίου 1945 τά «περί ρυθμίσεως τῶν ἀποδοχῶν τοῦ ὀρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος, τοῦ τρόπου πληρωμῆς αὐτῶν καί περί καλύψεως τῆς σχετικῆς δαπάνης». Στόν νόμο αὐτό ἀναγράφεται στό Ἄρθρο 15: «Αἱ ὀργανικαί θέσεις τῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριακῶν Ναῶν ὀρίζονται εἰς 6000. Οἱ πέραν τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ὑπηρετοῦντες ἐφημέριοι διατηροῦνται ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ μέχρι τῆς καθ' ὅιονδήποτε τρόπου ἐξόδου των»³.

Μέ τό δεδομένο ὅτι τό 1945 ὁ πληθυσμός τῆς Ἑλλάδος ἦταν 7.300.000, ἔχουμε μιᾶ ἀναλογία 1 ἱερέα ἀνά 1216 κατοίκους. Τό 2015 ὁ ἀριθμός τῶν ἱερέων μαζί μέ τήν Κρήτη καί τά Δωδεκάνησα ἀνερχόταν σέ 9780, ἄρα μιᾶ ἀναλογία 1:1154. Ἄρα πολύ σύντομα θά πέσουμε κάτω ἀπό τό ἐπίπεδο τοῦ 1945!

Τί κάνουμε νά ἀποτρέψουμε αὐτή τήν ἀπειλή; Σχεδόν τίποτα. Προσπαθοῦμε νά «βολέψουμε» τήν κατάσταση. Ἀλλά πῶς; Μέ τήν χειροτονία ἀμίσθων κληρικῶν. Καί μέ αὐτό ἀνοίγουμε ἄλλα κεφάλαια καί ἄλλες δυσκολίες. Πῶς Θά ζήσουν οἱ ἴδιοι καί οἱ οἰκογένειές τους; Πολλοί ἔχουν ἄλλα ἐπαγγέλματα, μέ ἀποτέλεσμα νά εἶναι διαθέσιμοι μόνο γιά τίς Θ. Λειτουργίες τῶν Κυριακῶν καί ἑορτῶν, ἐφόσον αὐτές συμπήνουν μέ ἀργίες. Οἱ συνέπειες εἶναι ὀλέθριες, γιατί οὐσιαστικά δέν ἀλλάζει τίποτα: οἱ Ναοί παραμένουν καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ἐβδομάδος κλειστοί, οἱ ὄντως πιστοί ἀπευθύνονται ἀλλοῦ, κυρίως στά Μοναστήρια, πράγμα, τό ὁποῖο σημαίνει μείωσις τῶν ἐσόδων (δέν μπορεῖ νά ἀνάψῃ κανεῖς κερί) μέ παράλληλη αὐξηση τῶν ἐξόδων (οἱ ἐπισκέπτες ἱερεῖς συχνά πληρώνονται), καί πνευματική ἐρήμωσις ὀλοκλήρων τοπικῶν κοινωσιῶν. Καί βεβαίως τίθεται καί τό ζήτημα τοῦ ἀσυμβίβαστου τῶν περισσοτέρων ἐπαγγελμάτων μέ τήν ἱερωσύνη. Τήν στιγμή πού οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἀπαγορεύουν στόν ἱερέα νά περιβάλεται μέ ἄλλη ἀπό τήν προορισμένη γιά τήν ἱερωσύνη ἐνδυμασία: «Μηδεῖς τῶν ἐν κλήρῳ καταλεγομένων ἀνοίκειον ἐσθῆτα

1. Ἀθήνα 2016, ἐκδ. Κρήνη, σελ. 35

2. σελ. 72-76

3. Γεωργίου Ἀποστολάκη, Βασικά διατάξεις Ἐκκλησιαστικοῦ-Κανονικοῦ Δικαίου καί Νομολογία, Ἡράκλειον Κρήτης 2006, σελ. 139

ἀμφιένυσθαι, μήτε ἐν πόλει διάγων, μήτε ἐν ὁδῷ βαδίζων, ἀλλά στολαῖς κεκρήσθω ταῖς ἤδη ἐν κλήῳ καταλεγόμενοις ἀπονεμηθείσαις»⁴. Πῶς δηλαδή νά ἐξασκήσῃ ἐπάγγελμα πού ἀπαιτεῖ εἰδική ἐνδυμασία; Ἡ θέλουμε νά φθάσουμε στό κατάντημα μερικῶν «Ὁρθοδόξων» ἱερέων τοῦ ἐξωτερικοῦ, οἱ ὅποιοι ὡς ταβερνιάρηδες ξενυχτοῦν στά μαγαζιά τους καί πηγαίνουν τήν Κυριακή κατ'εὐθείαν, συχνά μεθυσμένοι, νά λειτουργήσουν, τήν στιγμή πού ὁ νδ κανὼν τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων ἀπαγορεύει στόν κληρικό νά τρῶν σέ ταβέρνα: «Εἰ τις κληρικός ἐν καπηλείῳ φωραθείν ἐσθίων, ἀφορίζεσθω. Πάρεξ τοῦ ἐν πανδοχείῳ ἐν ὁδῷ δι'ἀνάγκην καταλύοντος»⁵.

Ἡ μόνη λύση εἶναι νά ἀντιδράσουμε. Θέλουμε ποιμένες γιά τίς ἐνορίες μας. Δέν θέλουμε οὔτε «λειτουργούς» πού ἐκ τῶν πραγμάτων ἀναγκάζονται νά δουλεύουν δύο κυρίως, οὔτε «λειτουργούς» πού κατά τό παρελθόν ἤθελαν νά καλύψουν τήν ἀνικανότητά τους νά σπεριώσουν σέ κάποια ἐργασία, καί ἔγιναν «παπάδες», γιά νά ἐξασφαλίσουν ἕνα σίγουρο μισθό.

Θέλουμε καί χρειαζόμαστε ποιμένες λογικῶν προβάτων, ποιμένες, οἱ ὅποιοι συνεχῶς στέκονται στό πλάϊ τοῦ πιστοῦ ποιμνίου, ὡς πατέρες καί ὄχι ὡς ὑπάλληλοι τῶν πιστῶν!

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει τήν δυνατότητα νά ἐπιβάλλεται, νά ἀπαιτεῖ ἀπό τήν πολιτεία αὐτό τό δικαίωμα. Ἐχουν γίνει ἀλλεπάλληλες ἀπαλλοτριώσεις μοναστικῆς καί ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ὡς ἀντάλλαγμα νά ἀναλάβῃ τό κράτος τήν μισθοδοσία τῶν κληρικῶν. Αὐτές οἱ ἀπαλλοτριώσεις ἔγιναν μέ κοινωφελῆ σκοπό, εἴτε νά φιλοξενήσουν δημόσιες ὑπηρεσίες, νοσοκομεῖα κ.ἄ., ἢ νά δοθοῦν σέ ἀπόρους ἀγρότες καί κτηνοτρόφους. Καί ἡ Ἐκκλησία ὄχι μόνο δέν πῆρε ἀποζημιώσεις, ἀλλά πολλάκις ἐξαπατήθηκε: ἀντί τῆς κοινῆς ὠφέλειας στήθηκαν σέ πρώην ἐκκλησιαστικές ἐκτάσεις κερδοφόρες καί ἀκόμα καί κερδοσκοπικές ἐπιχειρήσεις τόσο τοῦ Δημοσίου ὅσο καί ἰδιωτῶν: Τό καζίνο στήν Πάρνηθα καί ἐργοστάσια ἐξόρυξης μαρμάρου στήν Πεντέλη ἀντί σανατορίων γιά φυματικούς, αἰολικά πάρκα ἀντί δασικοῦ πλοῦτου στόν Κιθαιρῶνα καί στόν Ἐλικῶνα, χιονοδρομικά κέντρα καί σαλέ ἀντί βοσκοτόπων στόν Παρνασσό! Καί ἀπ' ὅλες αὐτές τίς κερδοφόρες δραστηριότητες ἡ Ἐκκλησία δέν παίρνει τίποτα. Ἀντιθέτως τῆς ἀπαγορεύεται ἡ ἐγκατάσταση καί ἐκμετάλλευση ἡλιακῶν συλλεκτικῶν παραγωγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνέργειας στήν Πεντέλη καί ἡ ἀνέγερση φιλαν-

4. Κανὼν κζ' τῆς σι' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἁγ. Νεκταρίου, Ποιμαντική, ἐκδ. Ρηγοπούλου, 1974, σελ. 246

5. Ποιμαντική, σελ. 252

θρωπικοῦ ἰδρύματος στόν Βαρνάβα Ἀπικῆς, ἐκτός ἄν χαρακτηρισθῆ σιά χαρτιά ὡς «ἔπαυλις»!

Εἶναι καιρός νά ὑψώση ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία πλέον ἐπίσημα τήν φωνή της, καί νά βάλῃ τό κράτος (λάθος λέξη, μᾶλλον τήν ἀκράτεια) τῶν παρανόμων καί κερδοσκοπῶν εἰς βάρος της καί εἰς βάρος τοῦ λαοῦ, στήν θέση του. Πρέπει νά καταλάβῃ ἡ πολιτική ἡγεσία, ὅτι τήν συμφέρει μᾶλλον νά πληρώσῃ μερικές χιλιάδες κληρικῶν, παρά νά ξεσηκώσῃ τόν λαό ἐναντίον της καί νά τήν σέρνει ἡ Ἐκκλησία σιά δικαστήρια γιά ὄλες αὐτές τίς παράνομες χρήσεις Ἐκκλησιαστικῶν ἐκτάσεων.

Ὁ πνευματικά ἀποίμαντος λαός ὅπωςδήποτε θά βγάλει στήν ἐπιφάνεια κεκρυμμένα ἔνστικτα καί ἀπωθημένα, τά ὁποῖα θά τόν καταστήσουν ἀπό δυσκυβέρνητο σέ ἀκυβέρνητο. Σέ ποιά κυβέρνηση συμφέρει κάτι τέτοιο; Οἱ Τοῦρκοι τά κατάλαβαν, οἱ Γερμανοί καί Ἰταλοί τά κατάλαβαν.

Νά δοῦμε ἄν θά τά καταλάβουν καί οἱ σημερινοί ξενοκράτες μέ Ἑλληνικές Ἀστυνομικές Ταυτότητες.

π. Γεώργιος Χάας

Ὁ Ἐπίσκοπος Λήδρας Ἐπιφάνιος βοᾷ: «Δικαίως ἐπῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ»!

Ὁ Ἅγιος Μάμας κατήγετο ἀπό τήν Παφλαγονία. Οἱ γονεῖς του Θεόδοτος καί Ρουφίνα, ἦσαν πιστοί χριστιανοί καί εἶχαν μεγάλη κοινωνική θέση. Ἦταν ὅμως ἡ ἐποχή, πού ὁ αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανός (270-275 μ.Χ), ἐκίνησε σκληρό διωγμό ἐναντίον τῶν χριστιανῶν καί οἱ γονεῖς τοῦ Ἁγίου πιάσθηκαν καί ριχθηκαν στίς φύλακες.

Ἐκεῖ στίς σκοτεινές φύλακες, μιά νύχτα ἡ Ρουφίνα ἔφερε στόν κόσμο τόν Ἅγιο, μά τήν ἴδια νύχτα ὁ Θεόδοτος καί ἡ Ρουφίνα ἐγκατέλειψαν τόν κόσμο τοῦτο. Τά πολλά μαρτύρια πού δοκίμασαν γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ, τούς ὀδήγησαν στόν θάνατο.

Μιά εὐσεβῆς γυναίκα, ἡ Ἀμμία Ματρῶνα, ὀδηγημένη ἀπό ἄγγελο, πηγαίνει στίς φύλακες, παίρνει τά λείψανα τῶν μαρτύρων γονιῶν, τά ἐνταφιάζει καί ἀναλαμβάνει τήν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Ἅγιος ἀπό μικρός ἠγωνίζετο νά ζῆ, τήν χριστιανική ζωή καί φρόντιζε ὅσα μάθαινε νά διδάσκῃ καί τά ἄλλα παιδιά. Ὁ ζῆλος τοῦ μικροῦ ἱεραποστόλου, ἐρέδισε τούς εἰδωλολάτρεις πού τόν συνέλαβαν καί τόν ὀδήγησαν στόν ἡγεμόνα Δημόκριτο. Ἐκεῖνος στήν ἀρχή

προσπάθησε μέ κολακεῖες, ὕστερα μέ ἀπειλές καί βασανιστήρια, νά τόν κάνη νά ἀρνηθῆ τόν Χριστό. Οἱ βάρβαρες πράξεις του ὅμως δέν εἶχαν ἀποτέλεσμα καί στό τέλος διέταξε νά πετάξουν τόν Ἅγιο στήν θάλασσα, μέ μιά σιδερένια σφαῖρα στόν λαιμό. Ἡ σφαῖρα κόπηκε καί μέ τήν βοήθεια ἀγγέλου, ὁ Ἅγιος βγήκε στήν στεριά. Μετά ἀπό λίγο καιρό, οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ τόν ἐπίασαν πάλι καί τά βασανιστήρια ἐπανελήφθησαν σκληρότερα καί ἀγριώτερα. Ὁ Ἅγιος παρέδωσε τήν ψυχή του στόν Κύριο, σέ ηλικία δεκαπέντε ἐτῶν.

Κατά τήν παράδοση, τό ἅγιο λείψανο τοῦ μάρτυρος, μεταφέρθηκε ἀπό τήν Μ. Ἀσία στήν Κύπρο καί ἐτάφη στήν Μόρφου. Ὁ Ἅγιος Μάμας εἶναι στήν Κύπρο πολύ σεβαστός καί δημοφιλής, πολλοί ναοί, παρεκκλήσια μά καί χωριά φέρουν τό ὄνομά του.

Φέτος γιά μιά ἀκόμη φορά, στήν κατεχόμενη Μόρφου, ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου, ἐτελεσθη Πανηγυρικός Ἑσπερινός καί τήν ἐπόμενη Θεία Λειτουργία (1 καί 2 Σεπτ). Ἀρκετός κόσμος πέρασε στήν κατεχόμενη κωμόπολη, γιά νά προσευχηθῆ καί νά τιμήσῃ τόν Ἅγιο. Ἰδιαίτερα συγκινητικές ἦταν οἱ στιγμές, ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος Λήδρας καί ἡγούμενος τῆς Μονῆς Μαχαιρᾶ κ. Ἐπιφάνιος μίλησε στους πιστούς. Ὁ Ἐπίσκοπος ἐκφώνησε λόγο θεολογικό ἀλλά καί ἐθνικό, πού καλόν εἶναι, ὄχι μόνο τούς Κύπριους ἀλλά καί ἐμᾶς τούς Ἑλλαδίτες, νά ἀφυπνίσῃ καί νά μᾶς προβληματίσῃ.

Εἶπε μεταξύ ἄλλων ὁ Ἐπίσκοπος Ἐπιφάνιος “Ὁ Ἅγιος μᾶς συγκάλεσε ἐκ τῶν τεσσάρων μερῶν τῆς νήσου μας, ἀπό ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν καί ἀπό νότου ἕως βορρᾶ, ἀπό ὅπου πρῖν ἀπό πολλές δεκαετίες ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀνάγκασε νά διασκορπισθοῦμε. Καί δικαίως ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ ἐπῆλθεν ἐφ’ ἡμᾶς, διότι “ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν” ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μάλιστα δέ, ἡ ἁμαρτία μας ἦταν τόσο μεγάλη, διότι διχασθήκαμε, κομματισθήκαμε καί ἀδελφοκτονήσαμε. Τραυματίσαμε μέσα μας, τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεόν. Τόν ἐκδιώξαμε ἀπό τήν καρδιά μας, ἐγκαταλείψαμε τόν Θεόν καί ἐστερηθήκαμε τήν χάριν Του, τήν προστασίαν Του, τήν πρόνοιάν Του. Δώσαμε δικαιώματα στόν διάβολο νά μᾶς κοσκινίσῃ μέσα στους πειρασμούς. Κατά τήν δικαίαν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, ἐπῆλθεν ἐφ’ ἡμᾶς ἡ ὀργή Του, “ἄγγελος σατᾶν ἵνα μᾶς κολαφίσῃ”, γιά νά μᾶς τιμωρῆ, νά μὴν ὑπερηφανευόμεθα ἀλλά νά ταπεινωθοῦμε.

Καί τό ἀποτέλεσμα ἔξωσις ἐκ τοῦ τόπου μας. Διότι ὁ Θεός μας εἶναι ἀπὼν καί δέν ὑπάρχει ὁ δυνατός, ὁ σώζων ἡμᾶς. Πόνος, κλαυθμός καί ὄδυρος, διότι μᾶς ἀτίμασαν, μᾶς ἐξευτέλισαν, μᾶς ἐμυκτήρισαν”.

Συνεχίζει πιό κάτω ὁ Ἐπίσκοπος Ἐπιφάνιος “Οὔτε ἐμάδαμεν ἀπό τά παθήματά μας, οὔτε ἐδιδασθήκαμεν ἀπό τήν Ἱστορία μας, ἀλλά ἐβασίλευσεν ἐφ’ ἡμᾶς ἡ διχόνοια, ἡ κομματικοποίησις, ἡ διάσπασις τῆς δύναμης. Ὁ ἐφιάλτης τῶν Θερμοπυλῶν ξανακτυπᾶ καί κλωνοποιεῖται μέ γεωμετρικούς ρυθμούς καί ὁ μέχρι πρότινος δάκτυλος τῶν ξένων Δυνάμεων, ἔγινε τώρα παλάμη ἰσχυρά,

στήν ρύθμισιν τῶν ἐσωτερικῶν καί τῶν ἐξωτερικῶν μας ὑποδέσεων. Ἡ ἐπίκλησις τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ, ἀπό διάσημους ἀλλά καί ἄσημους πολιτικούς καί πολιτειακούς ἐκπροσώπους, γίνεται εἴτε πρὸς παραπλάνησιν, εἴτε πρὸς χλεύην, εἴτε πρὸς τακτοποίησιν τῶν ἐθνικῶν μας προβλημάτων μαγικῶ τῷ τρόπῳ, εἴτε πρὸς ἴδιαν δόξαν”.

Εἶπε καί ἄλλα πολλά ὁ Ἐπίσκοπος. Ζωγράφησε τὴν τραγικότητα τῶν στιγμῶν πού περνᾶ ὁ Ἑλληνισμός, σάν ἀποτέλεσμα τῆς ἀνομίας μας καί τῆς ἀποστασίας μας.

Ἄς μετανοήσουμε λοιπόν, ἅς ἐπιστρέψουμε στὸν Σωτήρα μας Χριστό, νά βροῦμε προστασία καί δύναμη, νά ἀνταπεξέλθουμε στίς προκλήσεις τῶν καιρῶν. Ἄς στρέψουμε τὸ βλέμμα μας στοὺς Ἁγίους μας, στοὺς οὐρανίους μας συμμάχους. Γι’ αὐτοὺς τοὺς οὐρανίους συμμάχους ἔγραφε καί ὁ μακαριστὸς Ἄρχιμ. Γεώργιος Καψάνης, προλογίζοντας τὸ βιβλίο τοῦ π. Σταυροῦ Παπαγαθαγγέλου “Μορφές πού ἀγίασαν τὴν Κύπρο”. Ἐγραφε ὁ μακαριστὸς Γέροντας “Στίς κρίσιμες ἐθνικά καί πνευματικά ὄρες, πού περνᾶ ἡ Κύπρος μας, ὅπως καί ὅλος ὁ Ἑλληνισμός, οἱ Ἅγιοι περιτειχίζουν τὴν Κύπρο πνευματικά. Κρατοῦν τοὺς Κύπριους ἐνωμένους μέ τὸν Χριστό καί μεταξύ των. Διατηροῦν τὴν συνέχεια μέ τοὺς Ὁρθόδοξους Ἑλληνας προγονοὺς ὄλων τῶν αἰώνων. Οἱ πιστότεροι σύμμαχοι καί ἀρωγοὶ τῆς Κύπρου, εἶναι οἱ Ἅγιοὶ τῆς. Αὐτοὶ πού ἀγίασαν, στοὺς ἴδιους αὐτοὺς τόπους καί πού βγήκαν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν λαὸ μας”.

Συμπληρώνει τέλος, “δείχνοντάς μας τὸν δρόμο πού πρέπει νά ἀκολουθήσουμε ὁ π. Σταυρὸς Παπαγαθαγγέλου” καί ἐάν σήμερα, οἱ ἁμαρτίες μας ἔγιναν ἀφορμή, νά πέσουμε καί νά φθάσουμε στό θλιβερό κατάντημα, νά βλέπουμε τὸ μισὸ Νησί μας, νά τὸ βεβηλώνει ὁ πιό βάρβαρος λαός, ἅς μὴν ἀπογοητευόμαστε καί ἅς μὴν τὰ χάνουμε. Ὑπάρχει τὸ φάρμακο τῆς θεραπείας καί τῆς ἀνόρθωσης. Εἶναι ἡ μετάνοια. Ἡ μετάνοια ἡ ἀληθινή, ὀδηγεῖ πάντα στὸν δρόμο τῆς σωτηρίας. Μᾶς τὸ μαρτυρᾶ ἡ ἱστορία, μᾶς τὸ βεβαιώνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Γιὰ αὐτὸ καί ἡμεῖς τοῦτο τὸ φάρμακο ἅς σπεύσουμε νά τὸ χρησιμοποιήσουμε. Naί ἅς Τὸν παρακαλέσουμε μέ καρδία ταπεινωμένη καί θά μᾶς ἀκούσῃ. Θά μᾶς λύτρωσῃ καί ἐλεύθεροι θά ξαναγυρίσουμε στὰ ἀγαπημένα μας χωρία. Καί ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιᾶσαι θά γιορτάσουμε πάλι τοῦ λυτρωμοῦ τὴν γιορτή. Τὸ Πάσχα τῆς χαρᾶς μας”.

Ἀμβουόρο

Στυλιανὸς Ρουτζούνης

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΚΥΒΕΡΝΗΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ

Σήμερα Κυριακή 25 Σεπτεμβρίου 2016 τελέσαμε τό μνημόσυνο τοῦ Μαρτυρικοῦ καί μοναδικοῦ ἀληθινοῦ Ἑλληνα Κυβερνήτη, τοῦ πολιτικοῦ μας πρότυπου καί ὁδηγοῦ, Ἰωάννου Α. Καποδίστρια. Οἱ λέξεις εἶναι πολύ φτωχές γιά νά περιγράψουν τό μεγαλεῖο του καί γιά αὐτό καλύτερα νά σιωπήσουμε καί νά ἀφήσουμε τόν ἴδιο νά λύσει γιά μιά ἀκόμα φορά τά προβλήματά μας.

Σέ μία ἐποχή ὅπου τα παιδιά αὐτῶν πού θησαύρισαν στόν καιρό τῆς δικτατορίας διατελοῦν πρωθυπουργοί καί τολμοῦν νά κατηγοροῦν τήν Ἐκκλησία, ὁ Κυβερνήτης τούς ἀπαντάει «Οἱ Ἑλληνες ἠνωμένοι διά τῆς εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἁγίαν του Ἐκκλησίαν σταθερᾶς πίστεώς των, ὑποστάντες τήν ὀθωμανικήν δυναστείαν, ὑπό μόνην τήν σκέπην τῆς Ἐκκλησίας τῶν διεσώθησαν. Ἄμα δέ τῷ ἀνεγερθῆναι εἰς σῶμα Ἔθνους, οἱ αὐτῶν ἀντιπρόσωποι ἀνεκήρυξαν τήν Ἑλληνικήν θρησκείαν, θρησκείαν τῆς ἐπικρατείας».

Στούς πολιτικάντηδες πού προσπαθοῦν νά καταστρέψουν ὅτι ἔχει ἀπομείνει ἀπό τήν ταυτότητα τοῦ Ἔθνους μας, ὁ Κυβερνήτης τούς ὑπενθυμίζει πώς «σύγκειται ἐκ τῶν

ἀνθρώπων, οἵτινες ἀπό τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως δέν ἔπαυσαν ὁμολογοῦντες τήν Ὁρθόδοξον Πίστιν καί τήν γλώσσαν τῶν Πατέρων αὐτῶν λαλοῦντες, καί διέμειναν ὑπό τήν πνευματικήν ἢ κοσμικήν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας των, ὅπου ποτέ τῆς Τουρκίας καί ἄν κατοικῶσι».

Σέ ὅτι ἀφορᾷ στήν Παιδεία, ὁ Κυβερνήτης εἶναι ἀποστομωτικός καί

γελοιοποιεῖ ἀκόμα πῶς πολύ τόν φαιδρό καί ἀστοιχείωτο ὑπουργό Παιδείας: «Ἀποτελεῖ θεία τιμή το νά ἀναθρέψει κάποιος Ἑλληνόπαιδες, μέ τίς γνώσεις τῆς ἱεράς μας θρησκείας, νά τοὺς ἐκπαιδεύσει στήν πάτριον γλῶσσα καί νά τοὺς προπαρασκευάσει γιά ἀνώτερες πανεπιστημιακές σπουδές».

Τέλος, σέ ὅτι ἀφορᾷ στό ζήτημα τοῦ τρόπου διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ὁ Κυβερνήτης εἶναι κατηγορηματικός καί σαφής: «Τά παιδιά μας, οὕτως ἐκεῖσε κείμενα, ὁποῖας καί ἂν ἀπολαμβάνουν φροντίδος παρά τῶν φιλανθρώπων προστατῶν, κινδυνεύουν ὅμως νά ἐκτραφοῦν τῆς οἰκείας φύσεως, χάνοντα βαθμηδόν καί τήν αἴσθησιν τῶν θρησκευτικῶν χρεῶν των, καί τήν χρῆσιν τῆς γλώσσης των, καί τήν μνήμην τῶν ἐφεστῶν καί ἰδιογενῶν ἠθῶν. Χωρίς νά γνωρίζουν καλά τήν Γερμανικήν καί τήν Ἑλληνικήν, χωρίς νά ἔχουν μίαν κάποιαν ἡλικίαν εἰς τήν ὁποῖαν ἡμπορεῖ κανεῖς νά στερηθῇ τήν ἐκκλησίαν χωρίς νά χάσῃ τήν θρησκείαν του, δέν θά συνεβούλευα ποτέ νά τοποθετηθοῦν εἰς ἓν Ἰνστιτοῦτον ὅπου ἀσκεῖται ἡ θρησκεία τῶν Διαμαρτυρομένων».

Πῶς, λοιπόν, ἔχουν τό θράσος καί τό κουράγιο νά μιλοῦν μετά ἀπό αὐτά ὅλοι οἱ ἀνθέλληγες πολιτικάντηδες;

Μανώλης Β. Βολουδάκης

Ένα άρθρο πρόσκληση για συζήτηση

Ένας ακόμα έγγαμος Ιερέας ιχνογραφεί τη ζωή του, ως συζύγου και πατέρα

Χωρίς να υποτιμῶ διόλου τούς αγάμους αδελφούς και πατέρες που διακονοῦν τὴν Ἐκκλησία μας, ὅπου Ἐκείνη τούς ἔχει τάξει, θὰ ἤθελα πολὺ ἀπλᾶ καὶ μὲ ὅσο γίνεται μεγαλύτερη εἰλικρίνεια νὰ καταδέσω τὸν ἐμβιωμένο λόγο μου ὡς συζύγου καὶ πατέρα μὴ καὶ πέρασα πιά τὰ τριάντα χρόνια ἱερωσύνης καὶ ἐγγάμου βίου. Μάλιστα, θέλω νὰ πῶ ὅτι ὄλ' αὐτὰ πού παραδέτω, χωρὶς βιβλιογραφικὲς ἢ ἄλλες παραπανίσιες σημειώσεις, ἐνέχουν χαρακτῆρα ἐξομολογητικῆς μαρτυρίας καὶ ὄχι ἐπιστημονικῆς διατριβῆς. Γιατὶ στὰ βιώματα δὲ χωρεῖ ἀποδελτίωση ὑλικοῦ, ἀλλὰ ἐπιστράτευση τῆς Μνήμης, Εἰλικρίνεια καὶ πρό πάντων εὐαισθησία.

Ἀρχικὰ θέλω νὰ πῶ ὅτι ὁ ἀληθινὸς ἐγγαμος βίος εἶναι, ὅπως ἡ πραγματικότητα τὸ ἀποδεικνύει, μὴ μαρτυρικὴ ὁδὸς μὲ ὅλα τὰ συμπαρομαρτοῦντα καὶ φυσικὰ στάδια ἀσκήσεως μὲ προοπτικὴ ἀγιασμοῦ. Ὅ,τι δηλαδὴ εἶναι καὶ ἡ Μοναχικὴ ζωὴ ἢ γνήσια Μοναχικὴ ζωὴ μὲ ὅλα τὰ στάδια τοῦ ἀναιμάκτου μαρτυρίου της, τίς σταυροαναστάσιμες ἐκφάνσεις της καὶ πρό πάντων μὲ τίς ἐπισκέψεις τοῦ Θεοῦ μέσῳ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων δοκιμασιῶν. Γιατὶ τὰ στάδια τὰ ὁποῖα διέρχεται μὴ οἰκογένεια εἶναι ἀναμφίβολα πολλὰ καὶ ποικίλα, μὲ πρῶτο καὶ σημαντικότερο τὴν ὅσο γίνεται μεγαλύτερη προσπάθεια –γράφει ἀσκησι- πού πρέπει νὰ καταβληθεῖ, γὰρ τὴν ἐδραίωση τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγαστῆς συνεργασίας τῶν μελῶν της, πάντα μὲ σεβασμὸ, τιμιότητα καὶ ἐμπιστοσύνη. Καὶ φυσικὰ μέσα στὰ ὄρια πού παρέχει ὁ οἰκογενειακὸς βίος, αὐτὸ τὸ ἄθλημα μέσα στὸν κόσμο, πρῶτα δύο ἀνθρώπων, ἀγνώστων οὐσιαστικὰ μεταξὺ τους, οἱ ὁποῖοι ὁμως στὴ συνέχεια, ἀφοῦ εὐλογηθοῦν μέσα στὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου, αἴρουν σταδιακὰ καὶ μὲ ἔγκοπο ἐξάπαντος τρόπο, ὁ ἕνας τὰ βάρη τοῦ ἄλλου (πρβλ. Γαλ.6, 2), μὲ ὅλα τὰ θετικὰ καὶ ἀρνητικὰ πού παρουσιάζει μὴ συμβίωση δύο ἀνθρώπων. Κι ἂν γὰρ τούς κοσμικοὺς ἰσχύουν τὰ παραπάνω, ὅταν ὁ οἰκογενειάρχης αὐτὸς εἶναι ἱερέας καὶ μάλιστα ἱερέας σὲ ἐπαρχία, τὰ πράγματα καὶ δυσκολότερα καθίστανται καὶ κάποτε ἀσφυκτικά· ἰδιαίτερα δὲ στὴ μικρῆ, κλειστὴ ἐπαρχιακῆ κοινωνία, τὰ προβλήματα εἶναι περισσότερα, ἐπειδὴ ὁ ἱερέας καὶ ἡ οἰκογένειά του εἶναι πάντοτε στὸ στόχαστρο τῆς (ἐπι)κριτικῆς καί, κάποτε, τῆς ἀσπλάχνου ἀπορρίψεως, πού τὴν καλλιεργεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖο ἐξαρτᾶται καὶ διατρέφεται ἀπὸ τὴ συλλογὴ πληροφοριῶν φθηνοῦ περιεχομένου (κοινῶς «κουτσομπολιοῦ»), προερχομένων καὶ ἐπεξεργασμένων μὲ ἀκρίβεια ἀπὸ πολλὰ, φυσικὰ μὲ συνταγὲς καὶ μαθήματα πού περισσῶς προσφέρονται

ἀπὸ τὴν τηλοφία καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα Μ.Μ.Ε. Ἰδιαίτερα δὲ ὅταν πρόκειται γιὰ σκάνδαλα κληρικῶν, κάθε βαθμοῦ ἢ καὶ κάθε ἡλικίας, ἔστω κι ἂν κάποια ἀπὸ αὐτὰ χρειάζονται τὴν ἔτι καὶ ἔτι σοβαρὴ κι ὑπεύθυνη ἔρευνα...

Ἀλλὰ καὶ στὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα ἡ ζωὴ τοῦ κάθε συνειδητοῦ οἰκογενειάρχη κληρικοῦ εἶναι ἀναμφίβολα ἓνα μαρτύριο, γιὰτὶ κάθε στιγμὴ ἐλοχεύει ὁ κίνδυνος τοῦ διασυρμοῦ, τοῦ φραγελώματος καὶ τοῦ ἐμπαιγμοῦ ἀπὸ ἀσυνειδητους καὶ μὴ θεοεπειθεῖς «πιστούς», οἱ ὅποιοι ἐν ὀνόματι τῆς λεγομένης «ἀγάπης» τους πρὸς τὴν Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ τὸν ὀδηγήσουν, ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο, μέχρι τὰ τηλεοπτικὰ παράθυρα, γιὰ νὰ «διασώσουν τὴν Ἐκκλησία»!! Μὲ τὰ ἀνάλογα πάντοτε ἀποτελέσματα στὸν ψυχοσωματικὸ κόσμο τοῦ ἐπικρινομένου, τὰ ὅποια προσμετροῦνται σὲ βαρῆα, καὶ μὴ ἰάσιμα κάποτε, ψυχικὰ τραύματα, ἀπώλεια τοῦ ἐνθουσιαστικοῦ στοιχείου, μείωση τοῦ κύρους του ἀπέναντι στὰ πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντός του καὶ φυσικὰ σὲ φυγοκοσμία, κατάθλιψη καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἔτσι μειώνονται οἱ συντυχίες του μὲ συνανθρώπους, συνεργάτες, κι ἄλλους γνωστοὺς κι ἀρχίζει ἡ ἀναζήτηση τῆς ἀπομόνωσης καὶ τῆς ἐρημίας. Γιὰτὶ μόνον ἐκεῖ μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἡ ἀπαιτούμενη ἡσυχία, τὸ ξεδίπλωμα δηλαδὴ τῆς πονεμένης ψυχῆς, ὥστε νὰ πεῖ «ἐνώπιος ἐνωπίω» τό, «Κύριε, φώτισέ μου/τους τὸ σκότος». Ὡστόσο κάποιος θὰ ἀντιτάξει τὸ ἔξης: Ἄν ὁ ποιμένας ἔχει πίστη, θὰ τὸν ἀφήσει ὁ Θεὸς ἀκάλυπτο; Καὶ φυσικὰ εἶναι δικαιολογημένο τὸ ἐρώτημα. Μόνον πὺ ἀπὸ τὴ θεωρία μέχρι τὴν πράξη ὑπάρχει πάντοτε ἓνα βαθὺ χαντάκι, πὺ γιὰ νὰ τὸ διαβείς χώνεσαι μέσα στὴ λάσπη, στὴ δοκιμασία καὶ πασχίζεις νὰ ἄρεις τὸν σταυρὸ τοῦ προσωπικοῦ σου μαρτυρίου κυκλωμένος ἀπὸ ποικίλα καὶ κορυφαῖα ἐρωτηματικά. Καὶ πολλὰς φορὰς ὁ Σίμων Κυρηναῖος ἀπουσιάζει, γιὰτὶ ἡ σκληρότητα στὶς μέρες μας τείνει νὰ γίνῃ προνόμιο, κανόνας ζωῆς, ἀφοῦ κυριαρχεῖ ὁ ὠχαδερφισμὸς καὶ ἡ ἀπουσία συνειδητῆς κριτικῆς, πρὸς διόρθωσιν βίου, κατάθεσης. Ἀκόμα καὶ μεταξὺ τῶν κληρικῶν, δυστυχῶς.....

Κάποτε τὸ πρόσωπο τοῦ ἱερέα, ἰδιαίτερα στὰ χωριὰ καὶ τὶς ἐπαρχιακὰς τὶς πόλεις, ἦταν σεβαστὸ καὶ οἰκεῖο, μὲ ἐλάχιστες ἀμφισβητήσεις. Μάλιστα, πρὸς πιστοποίηση αὐτοῦ δὲν ἔχει κάποιος παρὰ νὰ τὸ ἐπισκεφτεῖ, διαβάζοντας π.χ τὶς ἀρυτίδωτες σελίδες τοῦ Ἀλέξανδρου Παπαδιαμάντη, ὅπου μὲ ἐνάργεια καταγράφεται ἡ ζωὴ τοῦ ἐγγάμου, κυρίως, ἱερέα σὲ σχέση μὲ τὸ ποίμνιό του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν οἰκογένειά του. Κάτι πὺ ζήσαμε, ὅσοι βρεθήκαμε σὲ παρόμοιες κοινωνίες πὺ ἐπιβίωναν στὴν ἐπαρχία μέχρι τὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1950.

Σήμερα, πὺ τὰ πράγματα ἔχουν ἐπικίνδυνα διαφοροποιηθεῖ, ἡ ζωὴ τοῦ οἰκογενειάρχη ἱερέα εἶναι μιὰ συνεχῆ καὶ ἐναγώνιος ἀσκηση. Γιὰτὶ ἀπαιτεῖται νὰ σταθμίζει πάντοτε μὲ διάκριση καὶ προσοχὴ τὸν οἰκογενειακὸ καὶ τὸν ἱερατικὸ του βίον, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν κενὰ καὶ προβλήματα. Ἔτσι, ἐνῶ ἀποφεύγει τοὺς συγχρωτισμοὺς, δὲν ἀποποιεῖται τὴν

παρουσία του σὲ ἐνοριακὲς ἢ καὶ οἰκογενειακὲς ἐκδηλώσεις, ὅπως π.χ τὴν πανήγυρι ἑνὸς ἐξοχικοῦ ναοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴ συνεστίαση συγγενῶν καὶ φίλων σὲ γιορτὲς καὶ ἄλλες περιπτώσεις, ὅπως γάμους, βαπτίσεις, κ.λ.π. Φυσικὰ πάντα μέσα στὰ ὄρια ποῦ τοῦ παρέχονται καὶ τὰ ὁποῖα ἐν σχέσει μὲ τοὺς ὑπόλοιπους, τοὺς κοσμικοὺς δηλαδή, εἶναι περιορισμένα, ἀσκητικά. Διότι σὲ περίπτωσι ποῦ ὑπερβεῖ τὸ σκάμα (ἄνθρωπος δὲν εἶναι;) τότε θὰ ὑπάρχει καὶ τὸ ἀνάλογο κόστος, μὲ τὰ ἀπαραίτητα σχόλια... Γιατὶ πάντοτε καιροφυλακτεῖ ἕνας Φαρισαῖος ποῦ θὰ τὸν ἐλέγξει, ἂν δὲν τὸν διασύρει. Ποῦ σημαίνει ὅτι χρειάζεται νὰ ἔχει κατὰ νοῦ ἐκεῖνο τὸ σοβαρὸ λόγιό τοῦ Κυρίου «γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραὶ» (Μτθ. 10, 16). Μόνο ποῦ κάποτε πολλοὶ ἀπὸ μᾶς τὸ ξεχνᾶνε αὐτὸ καὶ πληρώνουν ὕστερα τὸ ἀνάλογο τίμημα...

Ὡστόσο τὸ μεγάλο μαρτύριο ἑνὸς οἰκογενειάρχου ἱερέα εἶναι τὸ μεγάλο πῶμα τῶν παιδιῶν, ἰδιαίτερα στὰ χρόνια μας, ὅπου οἱ κίνδυνοι εἶναι πολλοὶ καὶ ποικίλοι. Γιατὶ θέλημα τῶν πολλῶν εἶναι ἡ ἐπιβεβαίωσι τῆς λαϊκῆς ῥήσις: «παπᾶ παιδί διαβόλου ἐγγόνι», ἄσχετ' ἂν συμβαίνει τὸ ἀντίθετο ἢ καὶ ἂν τὸ παιδί αὐτὸ ἔχει ἀνάγκη τῆς χάριτος καὶ τῆς στοργῆς ποῦ δικαιοῦνται ὅλα τὰ παιδιά γιὰ τὰ ὅποια τοὺς ἀποπήματα. Ἐπειδὴ κάποτε συμβαίνουν καὶ αὐτά, ὡς πειρασμοὶ γιὰ τὸν κάθε γονιὸ ἱερέα, ποῦ τὰ δέχεται ὡς μηνύματα γιὰ νὰ ταπεινῶνεται καὶ νὰ μὴν ὑπεραίρεται (πρβλ. Β' Κορ. 12, 7-8). Ἀλλὰ καὶ ὡς μαθήματα, ὥστε νὰ κατανοήσῃ καὶ βιώσῃ τὸ Γερροντικὸ ἀπόφθεγμα, ποῦ ὀρίζει ὅτι «ἐὰν μὴ εἴπη ἄνθρωπος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὅτι ἐγὼ μόνον καὶ ὁ Θεὸς ἐσμὲν οὐκ ἔχει ἀνάπαυσιν» (ἀβ. Ἀλώνιος).

Σκληρὴ κριτικὴ ἐπίσης δέχεται ὁ κάθε οἰκογενειάρχης ἱερέας σὲ περιπτώσεις ὅπου τὰ παιδιά του δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ γίνουν κληρικοί, ὅταν πρόκειται γιὰ ἀγόρια, ἢ πρεσβυτέρους ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια. Κι ἐδῶ θὰ χρειαστεῖ κάποτε νὰ σταθεῖ ἡ Ἐκκλησία μὲ περίσκεψη καὶ νὰ ἐρευνήσῃ τὰ αἴτια ποῦ ἀπωθοῦν τὰ παιδιά αὐτὰ στὸ ν' ἀκολουθήσουν «ταῖς ἰχθεσιν» τοῦ πατέρα ἢ τῆς μητέρας τοὺς. Γιατὶ πολὺ εὐκόλα κάποιον κατακρίνουν, ὡς μὴ ὀφείλε, τὴν ἱερατικὴ οἰκογένεια, χωρὶς νὰ ἔχουν γνώση τῶν ἐναγώνιων ἐρωτημάτων τῆς καὶ τὸ κυριώτερο, τὸν καημὸ τῆς, ποῦ ἀσφαλῶς ἐπικεντρῶνεται στὸ γεγονός τῆς διαδοχῆς, ἰδιαίτερα στὶς μέρες μας, ὅπου, στὴν Ἐπαρχία κυρίως, ἀκολουθεῖ φθίνουσα πορεία, ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρουσία νέων προσώπων ποῦ θὰ διακονήσουν τὸ Θυσιαστήριον. Ἀκόμη καὶ τὸ Ἀναλόγιον.

Ὡστόσο, μικρὲς ὁάσεις μέσα στὴν καθημερινότητα γιὰ τὸν κάθε οἰκογενειάρχου ἱερέα εἶναι οἱ στιγμὲς, κατὰ τις ὁποῖες μπορεῖ καὶ συνεννοεῖται μὲ τὸν κύκλο τῶν ἀνθρώπων του, πρῶτα τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντός του καὶ ὕστερα μὲ τοὺς ὑπόλοιπους, ἔστω καὶ ἂν καταβάλλει γι' αὐτὸ τιτάνεια προσπάθεια, μὲ καθημερινὴ προσευχὴ στὸν προσωπικὸ τῆς Γεθσημανῆς

κῆπο, ὅπου καθαρά ἀκούγονται, κάθε ὥρα, κάθε στιγμή τὰ βήματα τοῦ ὄχλου (πρβλ. Ματθ. 26, 47), πού δέν συμπονεῖ, δέν καταννοεῖ, δέν συνδιαλέγεται. Μόνο τὸ ὅποιο «σταυρωθῆτω» (πρβλ. Λκ. 23, 22) ξέρει νὰ καταθέτει ὡς ἀντίτιμο «ἀντὶ ἀγαθῶν ὧν ἐποίησε» αὐτὸς ὁ κακόμοιρος ὁ παπᾶς. Γιατὶ μέλλημα τοῦ κάθε γονιοῦ/συζύγου εἶναι νὰ ἐδραιώσει στὸ σπίτι του, μαζί μὲ τὴν εἰρήνη, καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη, πάνω στὶς ὁποῖες χτίζεται τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀγαπητικῆς σχέσεως. Ὅπως ἐπίσης κουράγιο ἀντλεῖ κι ἀπὸ τὶς ὥρες τῆς ἡσυχίας στὸ κελλίο του, ὅπου μπορεῖ καὶ δι-αλλέγεται μὲ τὸν ἑαυτὸ του καὶ τὸ Θεὸ σὲ ζητήματα ὀριακὰ καὶ φυσικὰ ἀναμένοντα τὴν ἀπάντηση πρῶτ' ἀπὸ Ἐκεῖνον.

Φυσικὰ ἐδῶ θὰ ἦταν καλὸ νὰ εἰπωθεῖ κάτι καὶ γιὰ τὸ μεγάλο ζήτημα τῆς ἐξομολογήσεως τῆς οἰκογενείας τοῦ ἱερέα. Ὅμως αὐτὸ εἶναι ἕνα μεγάλο κεφάλαιο, τὸ ὅποιο ἀπαιτεῖ συζήτηση καὶ ἀνάλυση πραγματικῆ καὶ ὄχι ἐπιφανειακῆ. Τὸ μόνο πάντως πού μπορῶ νὰ καταδέσω εἶναι τὸ ἐξῆς. Καλὸ εἶναι νὰ ἔχει ἡ οἰκογένεια κοινὸ πνευματικὸ, ὅμως αὐτὸ δέν εἶναι καὶ τὸ ἀπαραίτητο. Γιατὶ, κατὰ τὴ γνώμη μου, τὸ πρῶτο ζητούμενο εἶναι νὰ καταφέρει ὁ ἱερέας, ἔστω καὶ τυπικά, νὰ καταστεῖ αὐτὸς ὁ πρῶτος πνευματικὸς πατέρας τῆς οἰκογενείας, ἔτσι ὥστε νὰ ὑπάρχει ἡ ἐμπιστοσύνη μεταξὺ ὅλων τῶν μελῶν της. Κάτι πού φαίνεται, καὶ εἶναι, πολὺ δύσκολο, ἔως καὶ ἀκατόρθωτο κάποτε, ὅταν πολλὰ ζητήματα, προσωπικά, κοινωνικά, διοικητικά, δέν τὸ ἐπιτρέφουν. Γιατὶ ὑπάρχουν κι αὐτά. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ καθενὸς μέσα στὴν ἱερατικὴ οἰκογένεια, αὐτὸ εἶναι ἕνα ζήτημα καθαρά προσωπικὸ κι ὄχι προβολῆς ἢ δημοσίων σχέσεων: ὅπου δηλαδὴ ἀναπαύεται κανεὶς, αὐτό, νομίζω, πὼς εἶναι τὸ πιὸ σωστὸ καὶ «πρὸς οἰκοδομὴν» (πρβλ. Ἐφεσ. 4, 29) θεωρούμενο.

Εἶναι ὀρθὸ ἐπίσης ἡ ἱερατικὴ οἰκογένεια νὰ καταστεῖ, ὅσο φυσικὰ οἱ δυνατότητες καὶ οἱ συγκυρίες τὸ ἐπιτρέφουν, ὑπόδειγμα γιὰ τὴν κοινότητα πού ζεῖ καὶ κινεῖται, καὶ εὐρύτερα γιὰ τὴν κοινωνία. Καὶ κανένας κληρικός, πιστεύω, πὼς δέν ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχει προβληματικὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ στὸ σπίτι του, ἢ ὁποῖα κάποτε ἀντανεκλᾷ στὴν ἱερατικὴ του διακονία, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐνορία του. Ὅστόσο, ἐπειδὴ κι αὐτὸ συμβαίνει, ἀπαιτεῖται ἡ συνεργασία ὅσων πράγματι ἀγαποῦν τὴν Ἐκκλησία καὶ τοὺς λειτουργοὺς της, ὥστε νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζουν μὲ πνεῦμα φιλευσπλαχνίας καὶ φιλοτιμίας προσευχόμενοι καὶ γι' αὐτοὺς. Γιατὶ τὸ ἔχουν ἀνάγκη, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι. Μόνο πού στὶς μέρες μας ὄλο καὶ λιγοστεύουν αὐτοὶ πού φιλαδέλφως, μὲ εἰλικρίνεια καὶ σεβασμὸ συνεχίζουν νὰ προσεύχονται... Ἴσως ἐπειδὴ δέν ἔμαθαν τί σημαίνει προσευχὴ καὶ γιατί γίνεται... Καὶ φυσικὰ τὸ θέμα δέν τελειώνει ἐδῶ καὶ μ' αὐτὰ πού γράφτηκαν, ἀλλὰ συνεχίζεται ποῦ ἄλλοῦ; Στὴν ἴδια τὴν καθημερινότητα, τὸν καθρέφτη αὐτὸν δηλαδὴ τῆς ἴδιας μας τῆς ζωῆς καὶ τῆς διακονίας.

Σκόπελος

π. Κων. Ν. Καλλιανός

Ἡ Θρησκευολογικὴ σούπα τῶν νέων Ἀναλυτικῶν Προγραμμάτων

Κανένας δέν ἀμφισβητεῖ, ὅτι ἡ Ἑλλάδα περνάει ἀπὸ μία βαθύτατη ἠθικὴ κρίση, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ οὐσιαστικὴ αἰτία τῆς οικονομικῆς κρίσης πού κλονίζει τὴν χώρα ἤδη παραπάνω ἀπὸ μιά δετία. Ἐπίσης γίνεται ἀπὸ ὅλους δεκτό, ὅτι βαρύτερη εὐθύνη γιὰ τὴν κρίση αὐτή, τόσο τὴν ἠθικὴ ὅσο καὶ τὴν οικονομικὴ, φέρουν τὰ πολιτικὰ κόμματα τῆς πατρίδας μας πού ἐκπροσωποῦνται στὸ Ἐθνικὸ Κοινοβούλιο. Καὶ ἐνῶ εἶναι φανερό, ὅτι σχεδὸν ἀποκλειστικὰ αὐτὰ εὐθύνονται, ἔχουν τὸ θράσος καὶ ὑπόσχονται ὅτι θὰ βγάλουν τὴν χώρα ἀπὸ αὐτὴ τὴν δεινὴν κατάσταση. Σέ μία τέτοια κρίση τόπιό φυσικό πού ἔχει νὰ κάνει κανεὶς εἶναι ὁ τονισμὸς τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, ἡ ἐνίσχυση τῆς ὀρθόδοξης παράδοσης τῆς χώρας, ἡ παροχὴ κάθε βοήθειας στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνίσχυση τῆς παιδείας μέσω τῆς καλλιέργειας ἰδίως τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν (ΜτΘ) πού μέ μοναδικὸ τρόπο καλλιεργεῖ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ Ντοστογιέφσκι ἔχει ἐπισημάνει μιά μεγάλη ἀλήθεια λέγοντας: «**Ὅταν δέν ὑπάρχει Θεός, ὅλα ἐπιτρέπονται**». Πέφτουν ὅλοι οἱ ἠθικοὶ φραγμαῖοι. Ἡ Ρωσσία πού ἐπὶ 70 χρόνια ἔζησε στὴ δύνη τῆς ἀθεΐας, σήμερα βρίσκει πάλι τὸ δρόμο της μέ τὸν ἐπανευαγγελισμό τῆς χώρας. Στὴν Ἑλλάδα ὅμως τὰ πράγματα μοιάζουν νὰ ἀκολουθοῦν ἄλλη πορεία. Δέν ἐπιχειρεῖται αὐτὸ τὸ αὐτονόητο, ἡ ἐπιστροφή στὸν θησαυρὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τρεφόταν ἐπὶ χιλιετίες ὁ λαὸς της. Ἀντίθετα ἡ χώρα ὠθεῖται ἀπὸ τίς πολιτικὲς ἐξουσίες ὄλων τῶν ἀποχρώσεων ὅλο καὶ περισσότερο στὸν ἀποχριστιανισμό της, στὴν ἀθεΐα. Κυριολεκτικὰ μέ μανία γκρεμίζεται ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει ἀπὸ Χριστὸ στὸν τόπο αὐτό.

Χαρακτηριστικὸ δείγμα αὐτῆς τῆς μανίας τῶν πολιτικῶν ἐξουσιῶν ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ εἶναι οἱ περιπέτειες τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στά τελευταῖα χρόνια. Φθάνει δέ ἡ μανία αὐτὴ στὴ κορύφωσή της μέ τὴ σημερινὴ ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ὁ τωρινὸς Ὑπουργὸς ἔχει συνυφάνει μέ τὸ πρόσωπό του σέ μοναδικὸ βαθμὸ τὸν ἀμοραλισμὸ, τὴν ἀπάτη καὶ τὰ ἀσύστολα ψεύδη, προκειμένου νὰ παρουσιάξει τὰ ἄσπρα μαῦρα καὶ τὰ μαῦρα ἄσπρα.

Μερικὰ μόνο δείγματα αὐτῆς τῆς «ἰκανότητας» τοῦ κ. Ὑπουργοῦ:

Διακηρύττει κάθε τόσο, ὅτι τὸ σχολεῖο στὴν Ἑλλάδα εἶναι «κοσμικό», ἐνῶ ὁ βασικὸς νόμος τῆς χώρας, τὸ Σύνταγμα, ξεκινάει μέ τὴν ἐπίκληση τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐδῶ μόνο δύο δυνατότητες ἐρμηνείας ὑπάρχουν: Ἡ ὁ κ. Ὑπουργὸς δέν ἔχει ἀνοίξει καθόλου τὸ Σύνταγμα, πράγμα ὅμως πού τὸ θεωροῦμε ἐντελῶς ἀπίθανο, ἢ τὸ κάνει ἀπόλυτα ἐνσυνείδητα μέ βαθύτατη περὶφρόνηση πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ πού ἔχει δώσει στὸν ἑαυτό του αὐτὸν τὸν βασικὸ νόμο καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν ἐθνικὴ του συγκρότηση καὶ τὴν λειτουργία τῆς κοινωνίας του νὰ τὴν ρυθμίζει σύμφωνα μέ τὸ πνεῦμα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Ἡ περιφρόνηση πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ λαὸ συνδέεται, βέβαια, στὴν περίπτωση αὐτὴ μὲ ἓναν ἀσύλληπτο αὐταρχισμό καὶ ἀλαζονεία, ἐπειδὴ παρὰ τὴν τόσο ρητὴ ἐπιθυμία τοῦ λαοῦ, ὁ κ. Ὑπουργὸς ὄχι μόνον διατυμπανίζει συνεχῶς αὐτὸ τὸν κοσμικὸ χαρακτῆρα τοῦ σχολείου ἀλλὰ ζητεῖ καὶ νὰ τὸ κάνει πραγματικότητα.

Διακηρύττει καὶ διαφημίζει ἀπὸ τηλεόρασης πρὸς τὸν Ἑλληνικὸ λαό, ὅτι μὲ τὴ διατύπωση «ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης» πού ἀναφέρεται στὸ ἄρθρο 16, παρ. 2 τοῦ Συντάγματος μεταξύ ἄλλων ὡς σκοπὸς τῆς παιδείας, ἐννοεῖται ἀόριστα κάποια θρησκευτικὴ συνείδηση πού πρέπει νὰ καλλιεργηθεῖ στοὺς Ὀρθόδοξους Ἑλληνας μαθητές. Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ σχετικὰ μὲ τὴν ἐρμηνεία πού δίνει, θὰ μπορούσε πάλι νὰ ἐπικαλεσθεῖ κανεὶς τὴν ἄγνοια τοῦ κ. Ὑπουργοῦ. Ἦδη ὅμως παραπάνω ἀπορρίψαμε αὐτὴ τὴν ἐκδοχὴ ὡς ἰδιαίτερα ἀπίθανη. Ἔτσι μένει μόνον νὰ διαπιστώνουμε τὸ ἐξῆς: Ὁ κ. Ὑπουργὸς πρέπει νὰ γνωρίζει πολὺ καλά, ὅτι ἀρμόδιο γιὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ Συντάγματος εἶναι τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας (ΣτΕ). Καὶ ἡ ἐρμηνεία αὐτῆς τῆς διατύπωσης «ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης» ἔχει δοθεῖ μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια στίς ἀποφάσεις τοῦ ΣτΕ 3356/1995 καὶ 2176/1998 καὶ στὴν τελεσίδικη ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων 115/2012. Σύμφωνα μὲ τίς ἀποφάσεις αὐτές ὁ ὅρος «θρησκευτικὴ συνείδηση» ἐρμηνεύεται λόγῳ τοῦ προοιμίου τοῦ Συντάγματος, δηλ. τῆς ἐπίκλησης τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ λόγῳ τοῦ ἀρθροῦ 3 ὅπου ὀρίζεται ἡ Ὀρθόδοξη Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὡς ἐπικρατοῦσα θρησκεία, ὡς ἡ Ὀρθόδοξη χριστιανικὴ συνείδηση. Ὅμως ἀπόλυτα συνειδητὰ διαστρέφει τὸ νόημα τοῦ Συντάγματος, καὶ μὲ περιφρόνηση πρὸς τὴν ἴδια τὴν ἔννοια τῆς δημοκρατίας, πού περικλείει τὸν διαχωρισμὸ τῶν ἐξουσιῶν, ἀκυρώνει στὴν πράξη τὴ δικαστικὴ ἐξουσία ὀρίζοντας ὁ ἴδιος μὲ ἀπολυταρχικὸ τρόπο, τί μέλει γενέσθαι: Γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ ἡ συνταγματικὴ ἀπαίτηση γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης ὡς σκοποῦ τῆς παιδείας, ὅπως τὴν ἐννοεῖ ὁ ἴδιος, πρέπει νὰ προσφέρεται στὰ Ὀρθόδοξα παιδιά ἡ θρησκευτολογικὴ σούπα τῶν νέων Ἀναλυτικῶν Προγραμμάτων Σπουδῶν (ΑΠΣ) στὸ ΜτΘ, δηλ. νὰ διδάσκονται παράλληλα μὲ τὴν ἀληθινὴ πίστη τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄλλες ἔξι θρησκείες καὶ δύο χριστιανικὲς ὁμολογίες, ἐξισώνοντας ἔτσι τὰ πάντα. Μέχρι τώρα γινόταν ὄχι διδασκαλία ἀλλὰ ἐνημέρωση καὶ ἐξήγηση τῆς πίστεως ὅπως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἄλλων θρησκειῶν καὶ ὁμολογιῶν. Ἀπὸ τώρα ὅμως ὁ στόχος προφανῶς θὰ εἶναι, καὶ τονίζω πάλι γιὰ τὰ Ὀρθόδοξα παιδιά, ἡ ὄθηση τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὴν τρυφερὴ ἡλικία τῶν 8 χρονῶν στὴ ἀθεΐα, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ συνέπεια τῆς σχετικοποίησης τῶν πάντων πού ἐπιχειρεῖται μὲ τὰ νέα ΑΠΣ τοῦ ΜτΘ ἀπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Ὑπουργείου.

Διακηρύττει, ὅτι προηγήθηκε ἐπὶ μῆνες διάλογος, πρὶν ληφθεῖ ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν νέων ΑΠΣ στὸ ΜτΘ. Ὁ διάλογος, τὸν ὁποῖο διαφημίζει τόσο ὁ κ. Ὑπουργός, ἐννοεῖται ὅτι διεξήχθη στὸ Ἴνστιτούτο Ἐκπαι-

δευτικής Πολιτικής (ΙΕΠ) από μία επιτροπή που είχε συσταθεί με απόφαση του ίδιου του Υπουργού και αποτελείτο εκτός από τον πρόεδρο του ΙΕΠ αποκλειστικά από νεωτεριστές Θεολόγους του Πανελληνίου Θεολογικού Συνδέσμου «Καιρός», ο οποίος αποδεδειγμένα συστάθηκε για την προώθηση και εφαρμογή αυτών των προγραμμάτων και με τον οποίο παρά την ισχύη μειοψηφία των μελών του διαλέγεται αποκλειστικά το Υπουργείο και το ΙΕΠ. Μάλιστα τα πέντε από τα 7 μέλη της επιτροπής είχαν συμμετάσχει στην επιτροπή εμπειρογνομόνων των νέων ΑΠΣ και άρα είχαν άμεσο προσωπικό συμφέρον από την έκβαση της κρίσης της επιτροπής. Γι' αυτό και η Πανελλήνια Ένωση Θεολόγων (ΠΕΘ) με αίτησή της στον Υπουργό είχε ζητήσει την εξαίρεσή τους, χωρίς φυσικά να εισακουστεί (βλ. <http://www.petheol.gr/nea/epethzetaitenexairese5pentemelontesepitropestouiepgiatomathematonthreskeutikonpeideparabiazetaiearchetesamerolepsias>).

Ποιά όμως μορφή έλαβε αυτός ο τόσο διαφημισμένος διάλογος στην επιτροπή του ΙΕΠ, όπου κλήθηκαν τόσο η Ίερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος όσο και η ΠΕΘ να καταθέσουν τις προτάσεις τους; Φυσικά την μορφή που είχε προκαθοριστεί από τον ίδιο τον Υπουργό με την έντολή του προς την επιτροπή, να μη συζητήσει καμία άλλη πρόταση πέραν των πολυθρησκειακών νέων ΑΠΣ. Η ΠΕΘ που εκπροσωπεί τη συντριπτική πλειοψηφία του θεολογικού κόσμου στην Ελλάδα κατόπιν αυτών αρνήθηκε σέ επιστολή της προς τον πρόεδρο του ΙΕΠ να συμμετάσχει σ' αυτήν την παρωδία διαλόγου, υπογραμμίζοντας ταυτόχρονα ότι τα τελευταία χρόνια «δέν κλήθηκε ποτέ να συμμετάσχει, παρά τα διαρκή αιτήματά της περί αυτού, σέ καμία επιτροπή διαλόγου που αφορούσε τή σύνταξη ή τήν αναμόρφωση νέων Προγραμμάτων Σπουδών» (βλ. <http://www.petheol.gr/nea/epethdensitymmetecheistonproschematikodialogotonproeilemmenonapophaseontouiepgiatomathematonthreskeutikon>).

Παραπάνω τονίσαμε, ότι τα νέα ΑΠΣ προορίζονται ουσιαστικά μόνο για τους Ορθόδοξους μαθητές. Πώς καταλήγουμε σ' αυτό τό συμπέρασμα; Πρίν αποφασιστεί όριστικά ή εφαρμογή των νέων ΑΠΣ ο κ. Υπουργός είχε τονίσει επανειλημμένα, ότι εάν διατηρείτο ο Ορθόδοξος χαρακτήρας του μαθήματος, δέν θά μπορούσε να διατηρηθεί ο υποχρεωτικός χαρακτήρας του μαθήματος, έννοώντας προφανώς μέ αυτό ότι θά έδινε πάλι τή δυνατότητα απαλλαγής και στους Ορθόδοξους μαθητές, δηλ. ένα καθεστώς παρόμοιο μέ αυτό που ίσχυε από τό καλοκαίρι του 2008 μέχρι τόν Ίανουάριο του 2015. Στόχος προφανώς αυτών των δηλώσεων ήταν να έκφοβίσει τούς Θεολόγους καθηγητές, οί όποιοι είχαν υποφέρει από τό καθεστώς αυτό των άθρόων απαλλαγών, βλέποντας τό μάθημά τους να έξευτελίζεται, να συμφωνούν χωρίς καμία αντίσταση μέ τήν εφαρμογή των νέων ΑΠΣ. Τό καθεστώς αυτό των άθρόων απαλλαγών που ήταν σέ ισχύ μέχρι τόν Ίανουάριο του 2015 είχε βέβαια καταδικαστεί τελεσίδικα ως αντισυνταγματικό από τό

Διοικητικό Έφετείο τῶν Χανίων (ἀπόφαση 115/2012). Ἀλλά, ὅπως εἶδαμε καί παραπάνω, ὁ κ. Ὑπουργός δέν δίνει καί ἰδιαίτερη σημασία στή δικαστική ἐξουσία, ἡ ὁποία, ὅπως φαίνεται, γι' αὐτόν εἶναι περισσότερο διακοσμητική.

Ἐπίσης στό σημεῖο αὐτό πρέπει νά ἐπαναφέρουμε στή μνήμη μας ὅτι ἀρχικά αὐτά τά προγράμματα εἶχαν προβληθεῖ ἀπό τούς νεωτεριστές θεολόγους πού τά συντάξανε ὡς ἡ μεγάλη εὐκαιρία γιά τήν ἀναβάθμιση τοῦ ΜτΘ. Ἰσχυρίζονταν, ὅτι μέ αὐτά θά ἀφαιροῦνταν ἀπό τούς ἀμφισβητίες τά ἐπιχειρήματα ὑπέρ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπό τό μάθημα, ὅτι θά ἦταν ἕνα μάθημα ὑποχρεωτικό γιά ὅλους καί δέν θά ὑπῆρχε καθόλου ἡ δυνατότητα ἀπαλλαγῆς, ἀφοῦ θά διδάσκονται οἱ βασικές θρησκείες μέ βαρύτητα στή θρησκεία τοῦ τόπου, πού εἶναι ἀπόλυτα λογικό καί θεμιτό. Ὅλα αὐτά βλέπουμε σήμερα ὅτι ἦταν ἀπλή διαφήμιση γιά τά νέα ΑΠΣ. Διότι παρά τήν καθιέρωση τῶν νέων ΑΠΣ στήν σχολική πράξη ἡ δυνατότητα ἀπαλλαγῆς ἀπό τό ΜτΘ συνεχίζει νά ὑπάρχει. Μέχρι σήμερα βρίσκεται σέ ἰσχὺ ἡ ἐγκύκλιος τῆς 23-1-2015, ἡ ὁποία περιορίζει τή δυνατότητα ἀπαλλαγῆς ἀπό τό ΜτΘ αὐστηρά στούς «μὴ Χριστιανούς Ὁρθόδοξους μαθητές, δηλαδή ἀλλόθρησκους ἢ ἑτερόδοξους ἢ ἄθρησκους, πού ἐπικαλοῦνται λόγους θρησκευτικῆς συνείδησης».

Ἔτσι προκύπτει τό ἐξῆς ἐνδιαφέρον στοιχεῖο: Ὅσο τό ΜτΘ εἶχε τόν παραδοσιακό ὀρθόδοξο χαρακτήρα, ἡ ἠγεσία τοῦ Ὑπουργείου ἀπό τό 2008 ἔδινε μέ ἀσαφεῖς διατυπώσεις, ἐντελῶς ἀντισυνταγματικά, σέ Ὁρθόδοξους μαθητές τήν δυνατότητα ἀπαλλαγῆς, μαθαίνοντάς τους στή ἀπάτη μέ ψευδεῖς δηλώσεις καί χρησιμοθηρία, ἀφοῦ εἶχαν ἕνα μάθημα λιγότερο νά διαβάζουν. Τώρα πού ὁ κ. Ὑπουργός καθόρισε, πάλι ἐντελῶς ἀντισυνταγματικά, μέ τά νέα ΑΠΣ τόν πολυθρησκειακό χαρακτήρα τοῦ ΜτΘ καί μέ τόν τρόπο αὐτό καθιερώνει πλέον ἐλεύθερα τόν προσηλυτισμό καί ὠθεῖ τούς μαθητές στήν ἀθεΐα ἀποκλείει πιά μέ ἀπόλυτη σαφήνεια καί αὐστηρότητα τήν ἀπαλλαγὴ Ὁρθόδοξων μαθητῶν ἀπό τό ΜτΘ, ἐπιτρέποντας αὐτὴ τήν ἀπαλλαγὴ μόνο σέ ἀλλόθρησκους, ἑτερόδοξους ἢ ἄθεους μαθητές. Τώρα πού μέ βάση τούς ἐμπνευστές «θεολόγους» τῶν νέων ΑΠΣ τό μάθημα θά ἔπρεπε νά εἶναι ὑποχρεωτικό γιά ἀνεξαίρετως ὅλους τούς μαθητές, ἐπειδὴ δέν ὑπάρχουν πλέον λόγοι θρησκευτικῆς συνείδησης πού θά μπορούσαν νά ἐπικαλεστοῦν, ἡ ἠγεσία τοῦ Ὑπουργείου δίνει πάλι σέ μὴ Ὁρθόδοξους μαθητές τή δυνατότητα ἀπαλλαγῆς, προφανῶς γιά νά μὴ «προσηλυτίζονται» αὐτοὶ κατὰ λάθος στήν Ὁρθοδοξία καί γιά νά εἶναι σέ πλεονεκτικὴ θέση ἔναντι τῶν Ὁρθόδοξων συμμαθητῶν τους μέ ἕνα μάθημα λιγότερο. Στούς δέ Ὁρθόδοξους μαθητές ἐπιβάλλει τό μάθημα, γιά νά ὑποστοῦν μέ τήν θρησκευτολογικὴ σούπα πού θά διδάσκεται πλύση ἐγκεφάλου καί νά στραφοῦν ἐπὶ τέλους στὸν νέο παράδεισο τῆς ἀθεΐας πού ἐπαγγέλλεται ἐκεῖνος καί τό κόμμα τοῦ (βλ. τίς δηλώσεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ στίς 25/7/2016 γιά μιὰ «Νέα Ἑλλάδα. Τὴν Ἑλλάδα τοῦ 2021», ἡ ὁποία θά προκύψει ἀπὸ τήν ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος καί τήν μετατροπὴ τῆς χώρας σέ οὐδετερόθρησκο κράτος).

Σέ ὄλα τά παραπάνω προστίθεται ἕνα ἀκόμα στοιχεῖο πού ἐπιβεβαιώνει μέ ἀκλόνητο τρόπο τή θέση μας, ὅτι τά νέα ΑΠΣ στοχεύουν βασιικά στούς Ὁρθόδοξους μαθητές. Τήν ἴδια ἐποχή πού προωθοῦσε ὁ κ. Ὑπουργός τήν ἐφαρμογή τῶν νέων ΑΠΣ ψηφίστηκε στό Κοινοβούλιο ὁ νόμος 4386/11-5-16 (ΦΕΚ 83/11.5.2016 τ. Α'), ὅπου στό ἄρθρο 55 «Ρύθμιση θεμάτων τῆς Γενικῆς Γραμματείας Θρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας Ἐρευνας καί Θρησκευμάτων» καί στήν παρ. 5 νομοθετήθηκαν τά ἀκόλουθα: «5. Στό ἄρθρο 16 τοῦ Ν. 1771/1988 (Α'171) προστίθεται νέα παράγραφος 4, ὡς ἀκολούθως: «4. Κατ' ἐξάιρεση, ἐφόσον στά δημόσια δημοτικά σχολεῖα τῶν μέ ἀριθμό 25153/26.2.1957 (Β'86) καί 78871/22.3.1962 (Β'125) κοινῶν ὑπουργικῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων καί Οἰκονομικῶν δέν ὑπηρετεῖ δάσκαλος τοῦ Καθολικοῦ δόγματος ἢ τῆς Ἑβραϊκῆς θρησκείας καί γλώσσας γιά τήν κάλυψη τῶν ἀναγκῶν τῶν μαθητῶν τοῦ Καθολικοῦ δόγματος ἢ τῆς Ἑβραϊκῆς θρησκείας καί γλώσσας ἀντίστοιχα, μετά ἀπό σχετική εἰσήγηση τῶν ἀρμοδίων Περιφερειακῶν Διευθύνσεων Πρωτοβάθμιας καί Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης, εἶναι δυνατή ἢ πρόσληψη, ἀνά σχολικό ἔτος, ἐκπαιδευτικοῦ ἐκτός τῶν οἰκείων πινακῶν ἀναπληρωτῶν ἐκπαιδευτικῶν γιά τή διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν τοῦ Καθολικοῦ δόγματος καί γιά τή διδασκαλία τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν καί γλώσσας τῆς Ἑβραϊκῆς θρησκείας. Ἡ ἐπιλογή καί πρόσληψη τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ γίνεται μέ ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, Ἐρευνας καί Θρησκευμάτων, ὕστερα ἀπό πρόταση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Καθολικῆς Ἱεραρχίας Ἑλλάδος (Ι.Σ.Κ.Ι.Ε.) καί τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου (Κ.Ι.Σ) ἀντίστοιχα». Τά δικαιώματα αὐτά, τά ὁποῖα ἢ κυβέρνηση πολύ καλῶς σύμφωνα μέ τήν ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνείδησης (ἄρθρο 13 τοῦ Συντάγματος) καθιερώνει μέ τόν παραπάνω νόμο γιά τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Καθολικῆς Ἱεραρχίας Ἑλλάδος καί γιά τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο καί πού ἤδη ἰσχύουν γιά τή μουσουλμανική κοινότητα στή Θράκη, γιατί δέν ἰσχύουν καί γιά τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τούς Ὁρθόδοξους μαθητές; Μήπως στά μάτια τῆς Κυβέρνησης ἢ ἐπικρατοῦσα θρησκεία στήν Ἑλλάδα καί οἱ πιστοί της εἶναι ὑποδεέστεροί τῶν παραπάνω θρησκευτικῶν μειονοτήτων; Γιατί αὐτός ὁ θρησκευτικός ρατσισμός εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῶν πιστῶν της; Γιατί οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, Ἑβραῖοι καί Μουσουλμάνοι Ἑλληνες μαθητές νά ἔχουν τό δικαίωμα νά διδάσκονται τή δική τους θρησκεία, καί μάλιστα μέ ἐκπαιδευτικούς τῆς ἐπιλογῆς τῶν θρησκευτικῶν τους κοινοτήτων, καί οἱ Ὁρθόδοξοι Ἑλληνες μαθητές νά ταῖζονται μέ αὐτή τή θρησκευτιολογική σούπα τῶν νέων ΑΠΣ τοῦ ΜτΘ; Αὐτή εἶναι ἡ Νέα Ἑλλάδα πού ἐπαγγέλλεται ὁ Ὑπουργός Παιδείας Ἐρευνας καί Θρησκευμάτων καί ἡ Κυβέρνηση τοῦ ΣΥΡΙΖΑ;

Λέων Μπράνγκ
Δρ. Θεολογίας

Κυνηγώντας στο όνειρό μου τήν... 'Ανάπτυξη!

Είναι νά μή πιστεύεις στά όνειρα; Όρισμένες φορές είναι σάν νά αποκαλύπτεται τό μέλλον σου σ' αυτά. Έτσι μου συνέβη τίς προηγούμενες μέρες. Άκουσα στήν τηλεόραση τήν διαβεβαίωση του πρωθυπουργού, ότι ή «Ανάπτυξη» έρχεται αυτόμάτως και βρίσκεται πρό των πυλών και κομμάθκα ήσυχος, σίγουρος ότι μέ τόν έρχομό της, θά μου βελτιώσουν τό μισθό και θά μπορέσω νά λύσω και τό δύσκολο ζήτημα των φόρων, της ΔΕΗ, του ΕΝΦΙΑ, και των λοιπών αναγκών, και θά μου μείνουν και κάποια λεφτά για νά ζήσω. Έλα όμως πού, όπως λένε και οι ψυχολόγοι, τό παρελθόν σου σε κυνηγά και στά όνειρά σου. Και τά προηγούμενα χρόνια πού έζησα σε κομμουνιστική χώρα ήρθαν στό όνειρό μου νά μέ επισκεφθούν και νά σε προβληματίσουν.

Τότε, ό πρόεδρος της χώρας δέν κυνηγοῦσε τήν «Ανάπτυξη», άλλα τήν χρυσή εποχή, τόν «Κομμουνισμό»!

Στό όνειρό μου βρισκόμουν στό πατρικό μου χωριό. Παρακολουθούσα τήν κεντρική έθνική όδό πού διέσχισε τόν τόπο. Λίγο πιά μακριά από έμένα βρισκόταν ό πρόεδρος και μιλούσε μέ κάποιο λευκοντυμένο γέροντα. Τόν άκουσα νά του λέγει μέ θυμωμένη φωνή: «Σου ζήτησα τόσες φορές νά μου πεις πώς θά φθάσουμε στόν Κομμουνισμό; Θά μου άπαντήσεις τώρα;» «Σου είπα νά πάρεις μία από τίς τρεις άμαξες πού θά έρθουν. Νά, ή πρώτη ήδη έρχεται!» Και ό λευκοντυμένος γέροντας εξαφανίσθηκε. Δέν πέρασε πολλή ώρα και έμφανίσθηκε μία παλαιά άμαξα, φθαρμένη, μέ ένα γέρικο άλογο πού μέ τό ζόρι έσερνε τά γηραλέα πόδια του. «Δέν κάνει αυτό για μένα», μονολογοῦσε ό πρόεδρος μας, και τό άφησε νά περάσει. Μετά από λίγο καιρό άλλη άμαξα έκανε τήν εμφάνισή της. Φαινόταν πιά άνετη από τήν πρώτη, άλλα μέ σκουρα χρώματα και μέ κάποιο πιά ζωηρό άλογο. «Προχώρα, φω-

νάζει στόν όδηγό! Έγώ είμαι άνθρωπος του μέλλοντος, δέν ανεβαίνω στην ... νεκροφόρα!» Και ή άμαξα εξαφανίσθηκε. Δέν ξέρω πόσος καιρός πέρασε, διότι στό όνειρο οι στιγμές και οι αιώνες σχεδόν

ταυτίζονται. Καί ἐμφανίσθηκε ἡ τρίτη ἄμαξα, κοκκινοβαμμένη, μέ στολισμένα ἄλογα καί μέ μιά καρότσα γεμάτη σανό. «Εἶναι μακριά ὁ Κομμουνισμός;» ρώτησε ὁ πρόεδρος. «Ὁχι, ἀπάντησε ὁ ὀδηγός, ἀπό ἐδῶ εἶναι κοντά!». «Πᾶμε τότε» διατάζει ὁ πρόεδρος καί χωρίς δευτέρη κουβέντα ξαπλώνει στό σανό. Ἡ ἄμαξα τόν κούναγε ἐλαφρά, νανουριστικά καί σέ λίγο ἀφέθηκε στήν ἀγκαλιά τοῦ Μορφέα. Ὅταν ξύπνησε ὁ ἥλιος πῆγε πρὸς τὴν δύση. «Εἶμαστε ἀκόμα μακριά ἀπὸ τόν Κομμουνισμό;» ρώτησε τόν ἄμαξά. «Ναί», τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, «τώρα εἶμαστε πολύ μακριά!» «Δέν μοῦ εἶπες, ἄνθρωπέ μου, ὅταν ξεκινήσαμε ὅτι εἶμαστε πολύ κοντά;» «Ναί, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄμαξάς, τότε ἤμασταν πολύ κοντά Ἐμεῖς ὅμως πηγαίνουμε σέ ἀντίθετη κατεύθυνση!!!»

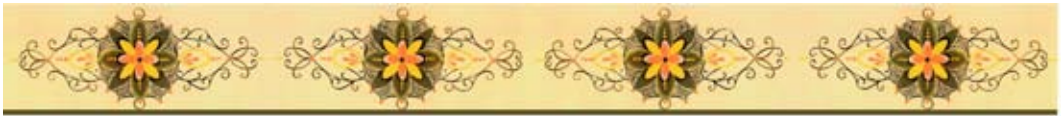
*

Ξύπνησα ἀπότομα, μέ τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια νά στριφογυρίζουν σάν σβούρα στό μυαλό μου. Λέτε, βρε παιδιά, καί οἱ δικοί μας κυβερνήτες, κυνηγώντας τὴν «Ἀνάπτυξη», νά ἔχουν πάρει, ὅπως ὁ ἄλλος πρόεδρος, λάθος ἄμαξα καί νά πηγαίνουμε σέ ἀντίθετη κατεύθυνση; Λέτε; ...

π. Ἡλίας Φρατσέας

Ἡ παιδοπαρέα μας ξεκινάει τις
 συναντήσεις της ξανά, με αγιασμό στις
30 Σεπτεμβρίου 2016, στις **18:30!!**

Για ἄλλη μια χρονιά θα παίξουμε, θα τραγουδήσουμε, θα πούμε αστείες ιστορίες, σοβαρές ιστορίες, θα ανακαλύψουμε τα κρυφά ταλέντα μας στη ζωγραφική, στη χειροτεχνία, στη... φασαρία, ἢ, ὅπου αλλοῦ υπάρχουν καί, γενικά, θα μάθουμε πολλά καί ωραία πράγματα.

Κανιβαλισμός: ὁ πολιτισμός μας τώρα δικαιώνεται!

Τὸ Χάλογουιν εἶναι μιὰ γιορτὴ τοῦ Δυτικοῦ κόσμου ποὺ ἔχει κάνει τὴν ἐμφάνισή της καὶ στὴν πατρίδα μας καὶ ἔχει τὶς ρίζες της σὲ ἀρχαῖες Κελτικές παραδόσεις. Πολὺ παλιά, στὰ προχριστιανικὰ χρόνια, τὴ νύχτα τῆς 31ης Ὀκτωβρίου οἱ Ἴρλανδοὶ γιόρταζαν μὲ φωτιές, θυσίες ζώων καὶ μεταμφιέσεις τὴν ἔναρξη τοῦ χειμῶνα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐκδίωξη τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Ἡ γιορτὴ εἶχε διαδοθεῖ καὶ σὲ ἄλλες περιοχὲς καὶ διατηρήθηκε σταθερὰ ἀκόμα καὶ μετὰ τὸν ἐκχριστιανισμό τους. Ὅταν κατὰ τὸν 8ο μ.Χ. αἰῶνα ὁ Πάπας καθιέρωσε τὴν 1η Νοεμβρίου ὡς ἡμέρα τῶν «Ἁγίων Πάντων», ἀναπόφευκτα ἀναμείχθηκαν οἱ παγανιστικὲς ἐκδηλώσεις μὲ χριστιανικὲς δοξασίες καὶ αἰρετικὲς διδασκαλίες τῶν Παπικῶν. Ἀπὸ τότε προσέλαβε ἡ γιορτὴ τὸ ὄνομα ποὺ διατηρεῖ μέχρι σήμερα: «Halloween», συνεπτυγμένη μορφή τῶν ἀγγλικῶν λέξεων All - hallow - even = παραμονὴ τῶν Ἁγίων Πάντων. Τὸν 19ο αἰῶνα Ἴρλανδοὶ καὶ Σκωτσέζοι ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὴ Β. Ἀμερικὴ μετέφεραν τὸ ἔθιμο στὴ νέα τους πατρίδα. Στὴ χώρα αὐτή, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ χωνευτήρι ὅλων τῶν θρησκευτῶν, παραθρησκευτῶν, αἰρέσεων καὶ παντὸς εἶδους παγανισμοῦ, βρῆκε πρόσφορο ἔδαφος γιὰ νὰ “ἐξελιχθεῖ” ἡ γιορτὴ περισσότερο ἀποκτῶντας ἑκατομμύρια ὀπαδῶν. Κατὰ τὴ δεκαετία τοῦ ’90 ἐπανέρχεται σὲ χώρες τῆς Εὐρώπης (ἐνῶ εἶχε σχεδὸν ξεχαστεῖ) μὲ τὴν Ἀμερικανικὴ τῆς ἐκδοχή, ὡς γιορτὴ κεφιοῦ καὶ ξεφαντώματος μὲ ἀναφορὰ ὅμως σὲ μάγισσες, κακὰ πνεύματα, φαντάσματα κλπ. ἔχοντας ἀποκτήσει ἓνα χαρακτήρα “θρίλερ”. Τὰ παιδιὰ μεταμφιέζονται σὲ κάτι τρομαχτικὸ - δράκουλα, σκελετό, ζόμπι - καὶ ἐπισκέπτονται τὰ σπίτια ζητῶντας γλυκὰ καὶ ἐκβιάζοντας, τρόπον τινά, τὸ κέρασμά τους μὲ τὴ φράση «trick or treat» = φάρσα ἢ κέρασμα, «Süßes oder Saures» = γλυκὸ ἢ κάτι δυσάρεστο. Ἄν δηλ. οἱ οἰκοδεσπότες δὲν ἀνταποκριθοῦν θὰ τοὺς συμβεῖ κάτι δυσάρεστο. Τὰ σπίτια διακοσμοῦνται ἀνάλογα μὲ ἐπικρατέστερο χρῶμα τὸ μαῦρο. Πρωταγωνιστικὸ ρόλο ἔχει ἡ κίτρινη κολοκύθα - φαναράκι μὲ ἀνθρώπινα χαρακτηριστικά. Κάποτε ἦταν διασκεδαστικὴ, τελευταῖα ὅλο καὶ πιὸ ἀποκρουστικὴ. Σύμφωνα μὲ τοὺς Ἴρλανδικοὺς μύθους ἡ φωτισμένη κολοκύθα κρατοῦσε μακριὰ τὰ πονηρὰ πνεύματα. Μὲ αὐτὴ τὴ μορφή ἐορτάζεται τὸ Halloween μέχρι σήμερα σὲ Εὐρώπη καὶ Ἀμερικὴ μὲ αὐξανόμενη ἔμφαση στὰ μακάβρια στοιχεῖα.

Διαβάζοντας αὐτὲς τὶς γραμμὲς μὴ βιαστεῖτε νὰ ὀδηγηθεῖτε σὲ λάθος συμπεράσματα. Ὅχι! Τὸ περιοδικὸ μας δὲν ἔσπευσε νὰ ὑλοποιήσει τὸ ἀπαράδεκτο νέο πρόγραμμα σπουδῶν τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας γιὰ τὰ Θρησκευτικὰ εἰσάγοντας στὶς σελίδες του τὴ Θρησκευσιολογία καί, μάλιστα, πρὶν ἀκόμη ἐφαρμοστεῖ στὰ σχολεῖα... Ὅμως, πῶς θὰ νιώθατε ἂν ἀκούγατε ἀπὸ παιδιὰ,

ἀκόμη και προσχολικῆς ἡλικίας, ὅτι ὁ μπουφὲς στὸ πάρτυ τῶν φίλων τους ἀποτελεῖτο ἀπὸ ... κομμένα δάχτυλα, μούμιες, ἀνθρώπινα μυαλά και ἄλλα παρόμοια; (Εὐτυχῶς -πρὸς τὸ παρὸν- ὄχι αὐθεντικά, ἀπομίμηση). Ἐμᾶς πάντως μᾶς κατέλαβε τρόμος και φρίκη βλέποντας τὶς ἀνωτέρω προτάσεις Γερμανικοῦ περιοδικοῦ ποικίλης ὕλης γιὰ παιδικὸ πάρτυ μὲ ἀφορμὴ τὴ γιορτὴ τοῦ Halloween. Προτάσεις ἐπικίνδυνες, ἀποκρουστικές, ἀκραῖες. Ἔτσι νομίζαμε... Μιὰ περιήγηση, ὅμως, στὸ διαδίκτυο γιὰ περισσότερες πληροφορίες μᾶς ἔπεισε, ὅτι τὸ περιοδικὸ αὐτὸ ποὺ τὸ διαβάσαμε χρόνια πρὲπει νὰ θεωρηθεῖ μᾶλλον... συντηρητικὸ, ἐφ' ὅσον ἄργησε τόσο πολὺ νὰ υἱοθετήσῃ τὸν τρόπο ἑορτασμοῦ τῆς ἡμέρας αὐτῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι πλέον καθιερωμένος στὶς Δυτικὲς κοινωνίες. Οἱ διαμαρτυρίες Προτεστάντων και Παπικῶν γιὰ τὴν προβολὴ και προώθηση τῆς εἰδωλολατρικῆς γιορτῆς ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐπίσημους φορεῖς, ἡ ὁποία συμπίπτει μὲ δικές τους ἐπετεῖους, δὲν βλέπουν και πολὺ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας, ὅπως συμβαίνει σήμερα σὲ ὅλες τὶς “πραγματικές” δημοκρατίες...

Σὲ ἱστοσελίδες τῶν χωρῶν τῆς Κεντρικῆς και Βόρειας Εὐρώπης και τῆς Ἀμερικῆς πολιτιστικοῦ περιεχομένου (τί εἰρωνεία!) συναντήσαμε πολλὲς προσκλήσεις ἀπὸ Δήμους και Κοινότητες πρὸς τοὺς πολῖτες τους γιὰ κοινὸ ἑορτασμὸ και παρελάσεις. Οἱ ἴδιες ἱστοσελίδες, αὐτὲς ποὺ προάγουν τὸν πολιτισμὸ, εἶχαν ὑποδείξεις γιὰ καταστάματα μὲ εἶδη διακοσμῆσεως (διάφορα ἀντικείμενα πνιγμένα στὸ... αἷμα) και μὲ γλυκὰ ἢ ἀλμυρὰ ἐδέσματα προσαρμοσμένα στὸ πνεῦμα τῆς γιορτῆς. Σύμφωνα μὲ πρόσφατες στατιστικές, στὴν Ἀμερικὴ, ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἔχει ξεπεράσει κατὰ πολὺ σὲ κατανάλωση γλυκῶν (ἐννοεῖται μὲ τὸ ἀνάλογο θέμα) τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων και ἐκείνη τοῦ ἁγίου Βαλεντίνου.

Τὸ συναξάρι τοῦ Ὀκτωβρίου εἶναι πλούσιο σὲ μνήμες Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Πλούσιες εἶναι και οἱ ἡρωϊκὲς σελίδες τοῦ λαοῦ μας κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν. Καὶ ἐμεῖς ἀσχολούμεθα μὲ γιορτὲς εἰδωλολατρικές!... Τὸ νιώθουμε ὡς ἱεροσυλία και ζητοῦμε συγγνώμη ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας. Πρὲπει, ὅμως, νὰ εἴμαστε ἐνημερωμένοι, γιατί οἱ παγανιστικὲς τελετὲς ἀναβιώνουν και ἐξαπλώνονται ἐπικίνδυνα τὰ τελευταῖα χρόνια. Ὅταν, μάλιστα, εἰσάγονται ἀπὸ τὴν “πεφωτισμένη” Δύση φέρουν στὰ σίγουρα τὴ σφραγίδα τοῦ πολιτισμοῦ και τῆς προόδου. Δὲν δείχνουν, βέβαια, ποτὲ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ πραγματικὸ τους πρόσωπο. Σὲ κάθε νέο τόπο ἐμφανίζονται πάντα μὲ τὴν πιὸ ἥπια μορφή τους. Μιὰ ἀστεία, χαμογελαστὴ κολοκύθα και κάποια χαριτωμένα, παιχνιδιάρικα φαντασματάκια μοιάζουν πολὺ ἁθῶα γιὰ νὰ κινήσουν ὁποιαδήποτε ὑποψία. Σταδιακὰ πέφτουν οἱ μάσκες...

Ἐπὶ πλέον εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ συνειδητοποιοῦμε –κάθε μέρα ὅλο και περισσότερο– πόσο σημαντικὴ εἶναι ἡ διατήρηση τῆς ὀρθόδοξης πίστεως μας ἀνόθευτης, γιὰ νὰ παραμείνουν ὑγιῆ και τὰ κριτήρια μας. Οἱ κοινωνίες αὐτὲς ἔχουν ζήσει ἐπὶ αἰῶνες μέσα στὴν αἴρεση, δηλ. μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια ποὺ ζωοποιεῖ, μέσα στὸ ψέμμα και τὴν ἀρρώστεια. Καὶ ὅλοι γνωρίζουμε, ὅτι μιὰ ἀσθένεια ἂν δὲν ἀντιμετωπισθεῖ ἔγκαιρα, πολὺ περισσότερο ἂν οὐδέποτε κατα-

πολεμηθεῖ, δὲν μένει στάσιμη. Ἡ κατάσταση ἐπιδεινώνεται. Οἱ κοινωνίες, λοιπόν, αὐτὲς μπορεῖ νὰ ἔχουν βρεῖ τὴ λύση γιὰ πολλὰ σωματικὰ νοσήματα, ἀλλὰ νοσοῦν ψυχικά. Διότι εἶναι πραγματικὰ βαριὰ ψυχικὴ ἀσθένεια νὰ ἔχεις μπροστά σου ζουμερὰ ψητὰ λουκάνικα καὶ νὰ τὰ διακοσμεῖς μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ φαίνονται σάν... ματωμένα κομμένα δάχτυλα. Εἶναι βαριὰ ψυχικὴ ἀσθένεια νὰ ἔχεις μικρὲς ἀνθρώπινες φιγοῦρες ἀπὸ ροδοψημμένη σφολιάτα τυλιγμένες ἀπὸ φέτες τραγανοῦ μπέικον καὶ νὰ θέλεις νὰ τὶς βλέπεις καὶ νὰ τὶς ὀνομάξεις... μούμιες. Εἶναι ἀσθένεια, ὅταν τὰ μυρωδάτα μακρόστενα μπισκότα σου μὲ λίγη κόκκινη μαρμελάδα τὰ διαφημίζεις ὡς... “τραυμαπλάστ” μὲ αἷμα ἀπὸ πληγές. Ἡ ὅταν τὸ ἀφοῦρο κέικ σοκολάτας τὸ μετατρέπεις σὲ τρίμμα καὶ τὸ τρῶς μὲ τὸ κουταλάκι μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πεῖς ὅτι εἶναι... χῶμα ἀπὸ τάφο. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ φτιάχνεις ὡς γονιὸς μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὰ μικρὰ παιδιὰ σου καὶ οἱ φίλοι τους σὲ ἓνα χῶρο μὲ πλούσιο διάκοσμο ἀπὸ νεκροκεφαλές, ἀποκρουστικὰ βαμπίρ, ποτήρια καὶ μαχαίρια πού μοιάζουν ὅτι στάζουν αἷμα, νυχτερίδες, ἀράχνες κλπ. δηλ. ὅλα αὐτὰ πού ὁ ἄνθρωπος, μικρὸς ἢ μεγάλος, αὐθόρμητα ἀποστρέφεται.

Αὐτοὶ πού σχεδιάζουν καὶ προωθοῦν παγκοσμίως τέτοιες συμπεριφορὲς κανιβαλισμοῦ εἶναι κατανοητὸ πού θέλουν νὰ ὀδηγήσουν τὴν ἀνθρωπότητα. Οἱ βιομηχανίες πού τοὺς στηρίζουν εἶναι κατανοητὸ ὅτι ἐπιδιώκουν τὸ κέρδος. Ἀκατανόητη μοιάζει νὰ εἶναι ἡ εὐκόλη ἀνταπόκριση τῶν λαῶν σὲ αὐτὸ τὸν παραλογισμό, ἡ εὐκολία τους νὰ δεχθοῦν ὅποια “ξυλοκέρατα” τοὺς προσφέρονται. Θὰ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγάλο τὸ “ἔλλειμμα ζωῆς”, ὥστε νὰ ἐπιζητοῦν νὰ καλύψουν τὸ κενὸ μὲ διασκεδάσεις ἀκραῖες κόντρα στὴ λογικὴ, στὴν ἀξιοπρέπεια, στὴν ὑποτυπώδη αἰσθητικὴ, δηλ. κόντρα στὰ στοιχεῖα αὐτά, τὰ ὁποῖα τὰ θεωροῦν συνυφασμένα μὲ τὸν πολιτισμὸ τους.

Οἱ συμμετέχοντες, βέβαια, στὶς ἐκδηλώσεις αὐτὲς ἰσχυρίζονται ὅτι πρόκειται ἀπλᾶ γιὰ ἓνα παιχνίδι μὲ πολὺ χιοῦμορ!... Καὶ τὸ ἰσχυρίζονται αὐτὸ ἄνθρωποι, οἱ ἄνθρωποι τῆς “Δύσης”, οἱ ὁποῖοι ἐδῶ καὶ δεκαετίες ἐπιδεικνύουν ὑπέρομητρη εὐαισθησία γιὰ τὶς ψυχικὲς κακώσεις, ἰδιαίτερος κατὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία. Δηλαδή ἓνα παιδί τραυματίζεται ψυχικὰ μόνο, ὅταν ἀκούσει ἓνα πιὸ αὐστηρὸ ἢ ἀπλᾶ σταθερὸ “μὴ” ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς δασκάλους του; Μόνο ὅταν κάποιος ἀρνηθοῦν νὰ ἰκανοποιήσουν τὰ παράλογα καὶ ἐπίμονα “θέλω” του; Οἱ εἰκόνες βίας, ἡ μίμηση συμπεριφορᾶς κανιβάλων –ἔστω καὶ ὡς παιχνίδι μὲ χιοῦμορ καὶ φαντασία– ἀφήνουν ἀνεπηρεάστη τὴν παιδικὴ ψυχὴ; Κανόνες ψυχολογίας γιὰ... προχωρημένους ἢ μᾶλλον γιὰ... “φευγάτους”!

Παίζουν λοιπὸν οἱ ἀλαζόνες ἄνθρωποι τοῦ 21ου αἰῶνα μὲ τὸν πόνο καὶ τὸν θάνατο. Παίζουν μὲ αὐτὰ πού τοὺς τρομάζουν περισσότερο, θέλοντας νὰ πιστεύουν ὅτι ἔχουν νικήσει τὶς φοβίες τους. Παίζουν μὲ τὸ αἷμα, τὴν ἀρρώστεια, τὸν πόνο ὡς τὴ στιγμή πού ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ πόνος θὰ τοὺς χτυπήσουν πραγματικὰ τὴν πόρτα. Καὶ τότε; Τότε θὰ ζητήσουν νὰ φύγουν μὲ “ἀξιοπρέπεια” ἀπὸ τὴ ζωὴ, χωρὶς νὰ δώσουν μάχη, νομίζοντας καὶ πάλι ὅτι εἶναι νικητές...

Παίζουν με τὸν θάνατο. Ὅλο και πιὸ συχνά, ὅλο και πιὸ πολύ, ὅλο και πιὸ ἔντονα. Γιορτές, τραγούδια, ἠλεκτρονικὰ παιχνίδια, ροῦχα, κοσμήματα, πανταχοῦ παρῶν ὁ θάνατος. Μετά, ὅμως, ἀπὸ τόση ἐξοικείωση, γιατί ἀδυνατοῦν νὰ ἀντικρίσουν νεκρὰ τὰ ἀγαπημένα τους πρόσωπα; Γιατί ἀρνοῦνται νὰ ἀντικρίσουν ἀκόμη και ἓνα ξύλινο κουτὶ καλά σφραγισμένο, τὸ φέρετρο; Στὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία τῶν Δυτικῶν ὁ νεκρὸς συνήθως “ἀπουσιάζει”, βρίσκεται σὲ ἄλλο δωμάτιο. Ἡ ἀκολουθία τελεῖται γι’ αὐτόν, χωρὶς αὐτόν... Κι ἂν τὰ παιδάκια τους μποροῦν και παίζουν με τόση ἄνεση με ὅλα αὐτὰ τὰ μακάβρια, γιατί τὰ ἐμποδίζουν νὰ συμμετέχουν στὴν κηδεῖα δικῶν τους προσώπων ἢ νὰ περάσουν τὴν εἴσοδο τοῦ Κοιμητηρίου και νὰ ἀποθέσουν ἓνα λουλούδι στὸν τάφο τους; Μήπως γιατί ἐκεῖ παίρνουν τέλος οἱ παλληκαρισμοὶ και βρίσκονται μπροστὰ στὴ σκληρὴ πραγματικότητα;

Ὅσα, ὅμως, λογικὰ ἐρωτήματα και νὰ θέσουμε, ἀπαντήσεις δὲν θὰ πάροουμε. Και δὲν θὰ πάροουμε γιατί ἡ σύγκριση στὸ νοῦ και στὴ ψυχὴ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι τεράστια, ὅσο τεράστια εἶναι ἡ σύγκριση σὲ “ἐκεῖνον” ποὺ τοὺς ἐμπνέει και τοὺς καθοδηγεῖ. Γιατί ὁ Χριστὸς μας τὸ ἔχει πεῖ ξεκάθαρα και δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνᾶμε: «Ὁ μὴ ὦν μετ’ ἐμοῦ, κατ’ ἐμοῦ ἐστὶ, και ὁ μὴ συνάγων μετ’ ἐμοῦ, σκορπίζει». (Λκ. ιε´ 23). Και τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ δὲν διαφεύδονται ποτέ...

Εὐανθία Κωλέττη

Θεολόγος

Μιὰ Λίστα ξεχωριστή..., μιὰ Λίστα ΖΩΗΣ

Στις 8 Μαΐου κλείνουμε φέτος 71 χρόνια ἀπὸ τὴ λήξη τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου στὴν Εὐρώπη. Ἄξιζει νὰ θυμηθοῦμε με ἀφορμὴ αὐτὴ τὴν ἐπέτειο μιὰ προσωπικότητα σχεδὸν ἄγνωστη μέχρι τὸ 1993. Ἐκείνη τὴ χρονιὰ ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου με μιᾶς ἔγινε παγκοσμίως γνωστὴ, ἐπειδὴ ἔγινε ταινία.

Ἡ εἰδικότητα αὐτοῦ τοῦ προσώπου ἦταν νὰ ἀγοράζει ἀνθρώπους. Μάλιστα, ξόδεψε ὅλη τὴν περιουσία του γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, ἓνα ἑκατομμύριο εὐρώ. Και με τὴν “ἀγορὰ” χιλίων ἑκατὸ ἀνθρώπων, ἀποδείχθηκε ὄντως φιλόανθρωπος, σὲ μιὰ ἐποχὴ κυριευμένη ἀπὸ τὴν ἀπανθρωπιά. Τὸ ὄνομά του ἦταν Ὁσκαρ Σίντλερ.

Γεννήθηκε τὸ 1908 στὴν πόλη Σβίταβι τῆς Τσεχίας ἀπὸ μιὰ τυπικὴ Γερμανικὴ οἰκογένεια. Τότε, ἡ πόλη αὐτὴ ὀνομαζόταν Τσβίταου και ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν κατοίκων ἦταν Γερμανοί, οἱ λεγόμενοι Γερμανοὶ τῶν Σουδητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκδιώχτηκαν ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Ἦδη, ὡς ἔφηβος, ἀνέπτυξε ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα. Ξεκίνησε διάφορες ἐπιχειρήσεις ἀλλὰ σύντομα χρεωκόπησε ἐξαιτίας τῆς μεγάλης οικονομικῆς

ύφεσης εκείνης τῆς ἐποχῆς. Ἀπὸ τὸ 1935 ἐργάστηκε γιὰ τὴ Στρατιωτικὴ Γερμανικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν, φυλακίστηκε γιὰ τὴ δραστηριότητα αὐτὴ ἀπὸ τὴν τότε κυβέρνηση τῆς Τσεχοσλοβακίας, ἀφέθηκε ὁμως ἐλεύθερος μετὰ τὴν προσάρτηση τῆς Βοημίας καὶ Μοραβίας στὴ Γερμανία. Τὸ 1939 ἔγινε μέλος τοῦ ναζιστικοῦ κόμματος καὶ λίγο μετὰ τὴν εἰσβολὴ τῆς Γερμανίας στὴν Πολωνία, ἐγκαταστάθηκε στὴν Κρακοβία, μὲ τὴν ἐλπίδα, νὰ κερδίσει οἰκονομικὰ ἀπὸ τὸν πόλεμο. Ἐκεῖ, σὲ τιμὴ εὐκαιρίας, ἀπέκτησε ἓνα ἐργοστάσιο κατασκευῆς μαγειρικῶν σκευῶν ἐμαγιέ. Μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς Ἑβραίου λογιστῆ, τοῦ Ἰσαὰκ Στέρν, συγκέντρωσε στὸ ἐργοστάσιο περίπου 1000 Ἑβραίους ἐργαζόμενους, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι ἐργατικὸ δυναμικὸ μὲ σχεδὸν μηδενικὸ κόστος. Γρήγορα, μὲ τὴν παραγωγὴ τῶν μαγειρικῶν σκευῶν καὶ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ, ἀπέκτησε μεγάλη περιουσία. Ἐγινε εὐπρόσδεκτος στὶς ἀνώτερες τάξεις τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ, στὰ SS καὶ στὴν ἀφρόκρεμα μετὰ τῶν Γερμανῶν ἀξιωματικῶν. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καὶ ἐνῶ καλλιεργοῦσε αὐτὲς τὶς καλὲς δημόσιες σχέσεις, ὁ Ὄσκαρ Σίντλερ ἄρχισε ὅλο καὶ περισσότερο νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τοὺς ἐργαζόμενους του, χωρὶς νὰ λαμβάνει ὑπόψιν τὸ κόστος. Εἶχε συγκλονιστεῖ ἀπὸ τὴν περικύκλωση τοῦ Ἑβραϊκοῦ γκέτου τῆς Κρακοβίας ἀπὸ τὰ ναζιστικὰ στρατεύματα ποὺ σκοπὸ εἶχαν νὰ μεταφέρουν τοὺς ἐκεῖ Ἑβραίους στὸ στρατόπεδο συγκεντρώσεως τοῦ Πλαστόβ (κοντὰ τὴν Κρακοβία). Πολλοὶ Ἑβραῖοι ἐργάτες ἐκτελέστηκαν στὴν ἐπιχείρηση αὐτή.

Ἐκμεταλλεούμενος μὲ ἔξυπνο τρόπο τὸ μηχανισμό ποὺ εἶχαν στήσει οἱ Γερμανοὶ γιὰ τὴ διατήρηση τῆς πολεμικῆς τους μηχανῆς, κατάφερε νὰ γλυτώσει, ὄχι μόνον τοὺς ἐργαζόμενους του, ἀλλὰ καὶ τὶς οἰκογένειές τους, ἀκόμα καὶ ἄτομα μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες, ἀπὸ τὴ μεταφορὰ καὶ σίγουρη ἐξόντωση σὲ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ὅλα αὐτὰ τὰ κατόρθωνε μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ καὶ τὴν ἀπαίτηση, νὰ ὑπάρξει ἐξάιρεση γιὰ αὐτοὺς ἐπειδὴ ἦταν ἀπαραίτητοι ἐργάτες γιὰ τὸ ἐργοστάσιο καὶ ἐπειδὴ κατεῖχαν εἰδικὲς γνώσεις καὶ τεχνικὲς μεγάλης σημασίας γιὰ τὴ συνέχιση τῆς πολεμικῆς προσπάθειας τῆς Γερμανίας (μηχανουργοί, μεταλλουργοὶ κτλ.). Ὁ Σίντλερ κατάφερε νὰ πείσει τὸν σαδιστὴ διευθυντὴ τοῦ στρατοπέδου Ἄμον Γκέτ, ποὺ ἔμεινε στὴν ἱστορία ὡς ὁ «χασάπης τοῦ Πλαστόβ», νὰ διατηρήσει, γιὰ τοὺς δικούς του ἐργάτες, ἓνα παράρτημα τοῦ στρατοπέδου κοντὰ στὸ ἐργοστάσιό του. Ἐκεῖ, οἱ ἐργάτες εἶχαν σχετικὰ καλὲς συνθῆκες διαβίωσης, κανένας δὲν χτυπήθηκε ἢ πέθανε ἀπὸ μὴ φυσικὴ αἰτία.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ πολέμου, καὶ ἐνῶ τὰ σοβιετικὰ στρατεύματα εἶχαν ξεκινήσει τὴν μεγάλη ἀντεπίθεση, τὰ Γερμανικὰ SS ἀποφάσισαν τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1944 νὰ ἐκκενώσουν τὴν Κρακοβία καὶ νὰ μεταφέρουν τοὺς Ἑβραίους πρὸς δυτικὰ, σὲ ἄλλα στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Ἡ μεγάλη πλειοψηφία τῶν 20.000 Ἑβραίων τοῦ στρατοπέδου τοῦ Πλαστόβ μεταφέρθηκε σὲ στρατόπεδα ἐξόντωσης. Τότε, ὁ Σίντλερ συνέλαβε τὸ σχέδιο νὰ δωροδοκῆσει τὸν Ἄμον Γκέτ, ἀγοράζοντας ἀπὸ αὐτὸν τὸν κάθε ἓναν ἀπὸ τοὺς ἐργάτες του ξεχωριστά. Ἐτσι συντάσσεται ἡ «Λίστα τοῦ Σίντλερ», ἡ

όποια, εκτός από τους εργάτες του εργοστασίου της Κρακοβίας, περιείχε και ένα μεγάλο αριθμό νέων ονομάτων από το στρατόπεδο του Πλαστόβ. Συνολικά 800 άνδρες και 300 γυναίκες.

Η συμφωνία με τον Γκέτ ήταν να μεταφερθούν οι Έβραίοι εργάτες του στο στρατόπεδο εργασίας του Μπρίνλιτς στην Μοραβία, όπου σε παλαιό εργοστάσιο ύφασμάτων θα ξεκίναγε η παραγωγή πυρομαχικών. Το τρένο όμως με τις γυναίκες κατευθύνθηκε στο Άουσβιτς. Έτσι πήγε και ο Σίντλερ στο Άουσβιτς, για να αναζητήσει τους ανθρώπους που είχε γλυτώσει από το στρατόπεδο του Γκέτ στην Κρακοβία. Δωροδοκώντας πάλι τους υπεύθυνους, κατάφερε να απελευθερώσει τις γυναίκες. Πρόκειται για τη μόνη περίπτωση κατά την οποία επιτράπηκε σε μια τόσο μεγάλη ομάδα ανθρώπων να φύγει από το Άουσβιτς.

Στην Μοραβία ο Σίντλερ δίνει αυστηρές εντολές στους SS φύλακες να μην πυροβολήσουν ή βασανίσουν κανένα. Για να κρατήσει τους εργάτες του ζωντανούς, ξοδεύει, δωροδοκώντας τους Ναζι αξιωματικούς, με ό,τι του είχε απομείνει από την περιουσία του. Τα χρήματά του τελειώνουν λίγο πριν λήξει ο πόλεμος στην Ευρώπη. Η τελευταία του μέριμνα για τους εργάτες του: Να αποτρέψει την εκτέλεσή τους την τελευταία μέρα πριν από την συνθηκολόγηση της Γερμανίας.

Ο Σίντλερ κατέφυγε, για να μη πέσει ως μέλος του ναζιστικού κόμματος στα χέρια των Ρώσων, στην Γερμανία. Οι νέες επιχειρήσεις που ξεκίνησε μετά τον πόλεμο δεν στέφθηκαν με επιτυχία. Μετά από παραμονή μερικτών ετών στην Αργεντινή γύρισε στη Δυτική Γερμανία, απέτυχε όμως πάλι στην προσπάθεια δημιουργίας εργοστασίου Τσιμέντου. Τελικά από το 1961 και έπειτα, μέχρι το θάνατό του το 1974, ζούσε μισό χρόνο στη Γερμανία και μισό χρόνο στο Ισραήλ με τους Έβραίους που έσωσε. Σύμφωνα με την επιθυμία του κηδεύτηκε στα Ίεροσόλυμα στο ρωμαιοκαθολικό νεκροταφείο των Φραγκισκανών.

Πρόκειται όντως για μια συγκλονιστική ιστορία. Θα μπορούσε όμως να προβληματίσει τον αναγνώστη το γεγονός ότι ο Σίντλερ παρέμεινε μέχρι το 1945 μέλος του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος της Γερμανίας και ότι ήταν κάτοχος εργοστασίου παραγωγής πυρομαχικών.

Είναι προφανές ότι το εργοστάσιο πυρομαχικών που διατήρησε ο Σίντλερ τους τελευταίους 7 μήνες του πολέμου δημιουργήθηκε αποκλειστικά για να υπάρχει πρόφαση για τη μεταφορά των προστατευομένων του Έβραίων σε ένα όσο το δυνατόν πιο ασφαλές μέρος. Έξάλλου, δεν πρόφτασε ποτέ να παράγει πυρομαχικά. Άλλα και η ιδιότητα του μέλους του κόμματος ήταν ακριβώς εκείνο που του παρείχε τη δυνατότητα διάσωσης τόσων ανθρώπων. Φυσικά δεν δεχόμαστε μ' αυτό, ότι με το στόχο αυτό έγινε μέλος του κόμματος. Κάθε άλλο!! Δεδομένο πάντως είναι, ότι ο ίδιος χρησιμοποίησε τελικά την ιδιότητα του μέλους του ναζιστικού κόμματος, με κίνδυνο μάλιστα την ίδια τη ζωή του και θυσιάζοντας ολόκληρη την περιουσία του, για να σώσει όλους αυτούς τους ανθρώπους. Άλλωστε

ή διαφοροποίησή του από την ιδεολογία του ναζισμού γίνεται ολοφάνερη με την ίδια την πράξη του.

Επίσης, χαρακτηριστικό είναι, ότι πολλά πρώην μέλη του ναζιστικού κόμματος έκαναν πολιτική καριέρα στην μεταπολεμική Γερμανία, ενώ ο Όσκαρ Σίντλερ δεν ευνόηθηκε μεταπολεμικά από κανέναν. Μόνο στη Δυτική Γερμανία, οι πολιτικοί - πρώην μέλη του ναζιστικού κόμματος ήταν 181, μεταξύ αυτών 12 ύπουργοί και πρωθυπουργοί κρατιδίων, 14 ύπουργοί όμοσπονδιακών κυβερνήσεων, ένας Καγκελάριος και δύο Πρόεδροι τής χώρας.

Ο Σίντλερ τιμήθηκε μὲν τὸ Νοέμβριο τοῦ 1965 ἀπὸ τὴν Ὅμοσπονδικὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας μὲ παράσημο πρώτου βαθμοῦ ὅπως καὶ μὲ μιὰ μικρὴ σύνταξη, ἀλλὰ αὐτὴ ἢ τιμὴ τοῦ ἔγινε μόνο, ἐπειδὴ τὸ ἀπαιτοῦσαν οἱ περιστάσεις. Σχεδιάστηκε τότε στὸ Hollywood ταινία γιὰ τὸν Ὅσκαρ Σίντλερ μὲ τὸν Richard Burton στὸν κεντρικὸ ρόλο καὶ τοὺς Gregory Peck καὶ Romy Schneider σὲ ἄλλους βασικοὺς ρόλους. Ὄταν τὸ πληροφορήθηκε ὁ Γενικὸς Πρόξενος τῆς Γερμανίας στὸ Los Angeles ἔστειλε ἀμέσως σῆμα στὴ Γερμανία. Ἦθελε ὀπωσδήποτε νὰ ἀποφύγει, νὰ γίνει γνωστὸ στὶς ΗΠΑ, ὅτι ἢ μεταπολεμικὴ Γερμανία μέχρι τὴ στιγμὴ ἐκείνη δὲν εἶχε οὔτε ἀποδώσει τιμὴ οὔτε ἀποζημιώσει στὸ ἐλάχιστο τὸν Ὅσκαρ Σίντλερ. Βρῆκε ἀμέσως σύμμαχο τὸν τότε Γενικὸ Γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν Karl Carstens, καὶ αὐτὸς πρώην μέλος τοῦ ναζιστικοῦ κόμματος, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἔγινε Πρόεδρος τῆς Γερμανίας. Ἔτσι κανονίστηκε ἢ βράβευση τοῦ Σίντλερ καὶ ἢ παροχὴ μιᾶς μικρῆς σύνταξης τῶν 500 μάρκων μηνιαίως.

Ἡ μόνη χώρα ποὺ πραγματικὰ τὸν τίμησε, εἶναι τὸ Ἰσραήλ. Τὸ 1972, δύο χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Σίντλερ, τοῦ ἀφιερῶθηκε στὸ Ἑβραϊκὸ Πανεπιστήμιο ἓνας εἰδικὸς χώρος ὅπου σὲ βιβλίό περιγράφεται ἢ ἡρωϊκὴ του πράξη καὶ ὅπου ἐπίσης ἐκτίθεται ἀντίγραφο τῆς Λίστας τοῦ Σίντλερ. Τὸ 1974 ἐτάφη μὲ τιμὲς στὴν Ἱερουσαλὴμ παρουσίᾳ πολλῶν ἀπὸ τοὺς ἐπιζῶντες Ἑβραίους τοῦ Σίντλερ. Εἶναι τὸ μοναδικὸ μέλος τοῦ Ναζιστικοῦ Κόμματος τῆς Γερμανίας στὸ ὁποῖο ἀποδόθηκαν τιμὲς ἀπὸ τὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ.

Ὅλα αὐτὰ πείθουν γιὰ τὴ γνησιότητα καὶ αὐθεντικότητα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος πραγματοποίησε μιὰ στροφὴ 180 μοιρῶν. Τὴν ἐπιτυχία καὶ τὸ χρῆμα ποὺ τὸν εἴλκυαν, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ γίνει μέλος τοῦ ναζιστικοῦ κόμματος, κυριολεκτικὰ τὰ κονιορτοποιεῖ μπροστὰ στὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἔτσι, ἐνταγμένος στὸ σχεδὸν τέλεια στημένο σύστημα τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας, καταφέρνει μὲ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὸ θάρρος του νὰ ἐκμεταλλευτεῖ αὐτὸ τὸ μηχανισμό τοῦ συστήματος γιὰ τὸν ἀκριβῶς ἀντίθετο σκοπὸ, γιὰ νὰ σώσει τόσους ἀνθρώπους.

Λέων Μπράνγκ

Δρ. Θεολογίας

“ΧΟΗΦΟΡΟΙ”

Η παρουσίαση θεατρικῶν ἔργων μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ καταδυθοῦμε στὰ κείμενά τους, νὰ ἀνασύρουμε μαργαριτάρια καὶ νὰ τὰ προσφέρουμε μαζί μέ τὰ σχόλιά μας στους ἀναγνῶστες τῆς **ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ**. Ἡ τριλογία τοῦ Αἰσχύλου (525-456 π.Χ.) “Ορέστεια” παρουσιάσθηκε κατὰ τούς θερινούς μῆνες σέ διάφορα μέρη τῆς πατρίδας μας (Επίδαυρος 8 καὶ 9 Ἰουλίου 2016). Μέ τὴν πρώτη τραγωδία τῆς τριλογίας “Ἀγαμέμνων” ἀσχοληθήκαμε στό τεῦχος 134 (Οκτώβριος 2013) τῆς **ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΕΥΛΟΓΙΑΣ**. Στό σημερινό τεῦχος ἀσχολούμεθα μέ τὴν δεύτερη τραγωδία “Χοηφόροι”.

Ἡ ὑπόθεση τοῦ ἔργου ἐκτυλίσσεται στό Ἄργος. Ὅταν ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀχαιῶν ἐναντίον τῆς Τροίας Ἀγαμέμνονας ἐπέστρεψε στό Ἄργος νικητής καὶ τροπαιοῦχος, δολοφονήθηκε ἀπό τὴν γυναῖκα Κλυταιμνήστρα στό λουτρό τοῦ ἀνακτόρου. Ἡ δεύτερη κόρη τους Ἡλέκτρα φυγάδευσε τόν μικρό ἀδελφό της Ὀρέστη στήν αὐλή τοῦ βασιλέα τῆς Κρίσας Φωκίδας Στρώφιου.

Ἡ Κλυταιμνήστρα καὶ ὁ ἔραστής της Αἴγισθος ἀπολαμβάνουν ἀνενόητοι τὴν ἐξουσία κυβερνῶντας τό Ἄργος δεσποτικά. Ὅπως βλέπουμε στήν τραγωδία “Ἡλέκτρα” τοῦ Σοφοκλή, ἡ Ἡλέκτρα θρηνεῖ τόν πατέρα της καὶ περιμένει τόν Ὀρέστη νὰ τιμωρήσει τούς φονιάδες του. Ἐπικρατοῦσε ἡ ἀντίληψη ὅτι ὁ μεγαλύτερος γιός ἔπρεπε νὰ πάρει ἐκδίκηση γιὰ τόν φόνο τοῦ πατέρα του.

Ὅταν ὁ Ὀρέστης ἀνδρώθηκε, ἐπῆγε στους Δελφούς γιὰ νὰ συμβουλευτεῖ τόν θεό Ἀπόλλωνα μέ ποῖο τρόπο ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθεῖ τόν φόνο τοῦ πατέρα του. Ὁ Ἀπόλλωνας τόν συμβούλευσε νὰ πάρει ἐκδίκηση μέ τόν ἴδιο τρόπο πού δολοφονήθηκε ὁ πατέρας του, μέ δόλο, ὄχι μέ πόλεμο.

Ὁ Ὀρέστης ἔρχεται στό Ἄργος μέ τόν πιστό φίλο του Πυλάδη. Τούς βλέπουμε νὰ πλησιάζουν στόν τύμβο τοῦ Ἀγαμέμνονα. Ζητᾶ τὴν βοήθεια τοῦ Ἑρμῆ καὶ ἀπευθύνεται στόν νεκρό πατέρα του. Οἱ δύο νέοι ἀποσύρονται, καθώς βλέπουν μαυροντυμένες γυναῖκες νὰ ἔρχονται πρὸς τόν τάφο. Εἶναι Τρωαδίτισσες σκλάβες τοῦ ἀνακτόρου (συγκροτοῦν τόν Χορό τῆς τραγωδίας), πού ἔρχονται νὰ προσφέρουν χοές (χοηφόροι) στόν τάφο τοῦ Ἀγαμέμνονα κατ’ ἐντολή τῆς Κλυταιμνήστρας, πού εἶχε ἰδεῖ ἐφιαλτικό ὄνειρο. Ἐπικεφαλῆς ἡ κόρη τοῦ Ἀγαμέμνονα Ἡλέκτρα πού ἀδιάκοπα θρηνεῖ τόν πατέρα της.

Ὁ Ὀρέστης ἐμφανίζεται στήν Ἡλέκτρα καὶ ἀκολουθεῖ ἐκτενῆς διάλογος στόν ὁποῖο παρεμβαίνει ὁ Χορός. Τὰ δύο ἀδελφία ἀλληλοαναγνωρίζονται, μοιρολογοῦν τόν πατέρα τους, ἐκθέτουν τὴν δυστυχία τους, ἐκφράζουν ἀποφα-

σιστικότητα για έκδίκηση, επικαλούμενοι τήν βοήθεια τῶν θεῶν. Χορός, Ὀρέστης καί Ἥλέκτρα παρακαλοῦν τόν νεκρό Ἀγαμέμνονα νά βοηθήσει γιά νά τιμωρηθοῦν οἱ δολοφόνοι του.

Ὀρέστης καί Πυλάδης παρουσιάζονται στό παλάτι ὡς ξένοι καί ἀναγγέλλουν τόν δήθεν θάνατο τοῦ Ὀρέστη. Μπαίνοντας στό ἀνάκτορο ὁ Αἴγισθος ἀντιμετωπίζει τόν τιμωρό Ὀρέστη. Ὑπηρέτης ἐπιβεβαιώνει τήν θανάτωσή του καί διακηρύσσει ὅτι οἱ Ἀργεῖοι «ἀνακτοῦν τήν ἐλευθερία...». Κατά τόν διάλογο μέ τήν μητέρα του Κλυταιμνήστρα ὁ Ὀρέστης διστάζει νά τήν σκοτώσει. Ὁ Πυλάδης τοῦ ὑπενθυμίζει τόν χρησμό καί τήν προτροπή τοῦ Ἀπόλλωνα. Ὁ Ὀρέστης προχωρεῖ στή μητροκτονία. Δείχνει στό λαό τοῦ Ἄργους νεκρούς τούς ἐνόχους, φονιάδες τοῦ πατέρα του, ἀλλά σύντομα ἀρχίζει ἡ καταδίωξή του ἀπό τίς Ἐρινύες. Ἐξαλλος φεύγει γιά τούς Δελφούς.

«Γιατί ποιά ἐξαγορά μπορεῖ νά ἔχει αἷμα πού κάτω χύθηκε;» διερωτᾶται ὁ Χορός, πού ἔρχεται στόν τύμβο τοῦ Ἀγαμέμνονα (στίχος 47). Ἐχει σταλεῖ ἀπό τήν συζυγοκτόνο Κλυταιμνήστρα πού εἶδε ἐφιαλτικό ὄνειρο. Ὅχι μόνο ἔχυσε κάτω αἷμα, ἀλλά ἐδολοφόνησε τόν ἄντρα της. Μπορεῖ νά ἐξαλείψει τήν ἐνοχή της μέ τήν προσφορά χοῶν; Μπορεῖ νά κατασιγάσει τήν συνειδήσή της;

Καί στους στίχους 61-70 ὁ Χορός ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ Δίκη (προσωποποίηση τῆς θείας δικαιοσύνης) ἐνεργεῖ κατά διαφόρους τρόπους. Καί «τό μολυσμένο χέρι τοῦ φονιά» δέν τό ξεπλένουν «ὅλα τά ποτάμια» (στιχ. 71-74). Ὁ Ὀρέστης: «...ὅλα ὅσα ἔχει κανεῖς ἂν τά σκορπίσει γιά ἓνα αἷμα πού ἔχυσε, μάταια κοπιᾶζει ...» (στ. 520-521). Οἱ Χριστιανοί γνωρίζουμε αὐτήν τήν ἀλήθεια καί ἀκόμη ὅτι τό φάρμακο τῆς θεραπείας παράγεται ἐκεῖ ὅπου τά δάκρυα τῆς μετανοίας σμίγουν μέ τό Αἷμα πού ρεεῖ ἀπό τόν Γολγοθά.

Ἡ βασιλοπούλα Ἥλέκτρα ζητᾶ τήν συμβουλή τῶν σκλάβων γυναικῶν, πού ἀποτελοῦν τόν Χορό, τί νά πεῖ καί πῶς νά πεῖ τίς εὐχές προσφέροντας στόν τάφο τοῦ πατέρα της Ἀγαμέμνονα τίς χοές (γάλα, μέλι, κρασί, στίχοι 84-105).

Ἀπευθυνόμενη στόν πατέρα της ἡ Ἥλέκτρα τόν παρακαλεῖ, ὅπως ἐμεῖς ζητᾶμε ἀπό τόν Κύριό μας: «σέ μένα τήν ἴδια δῶσε πολύ πιό συνετή νά εἶμαι ἀπ' τή μάνα μου κι ἀγνότερα τά χέρια μου νά σταθοῦν» (στ. 140-141). Ἐξυπνάδα μας νά διδασκόμαστε ἀπό τά σφάλματα τῶν ἄλλων, ἀντί νά τούς κατακρίνουμε. Δύο σπουδαία προτερήματα, ἡ σύνεση πού ἀναφέρεται στό νοῦ καί ἡ ἀγνότητα πού ἀφορᾶ στήν καρδιά.

Μέσω τοῦ Χοροῦ ὁ Αἰσχύλος ἐπισημαίνει αὐτό πού «ὁ χρόνος ὁ παμπάλαιος φωνάζει»: τό κακό γεννᾶ κακό, ὁ φόνος γεννᾶ φόνο (στίχοι 309-314). Αὐτό ἐπισημαίνεται πάλι μέσω τοῦ Χοροῦ στους στίχους 400-404: «Ἄλλ' εἶναι νόμος τό αἷμα πού χύθηκε στή γῆ ἄλλο αἷμα νά ζητᾶ· φωνάζει ὁ φόνος τήν Ἐρινύα φέρνοντας ἀπ' αὐτούς πού πρὶν σκοτώθηκαν συμφορά ἄλλη πάνω στή συμφορά».

Αυτό πού και οί Χριστιανοί πιστεύουμε, ὅτι ὁ παντοδύναμος Θεός μας μπορεῖ νά θέσει τέρμα σέ δυσάρεστες, ἀνεπιθύμητες καταστάσεις, ἀκόμη νά βγάλει γλυκύ ἀπό τό πικρό, τό διατυπώνει ὁ Χορός στούς στίχους 340-344: «Ὅμως ἀκόμη κι ἀπ' τήν κατάσταση αὐτή, ἂν θέλει ὁ θεός, πιο χαρμόσυνες φωνές νά στήσει μπορεῖ· κι ἀντί γιά θρήνους ἐπιτάφιους χαρμόσυνο τραγούδι στό παλάτι τό βασιλικό νά φέρει νεογέμιστο ἀγαπητό κροντήρι».

Ἡ Ἠλέκτρα προσεύχεται (στ. 462): «Ἄχ, θεοί, στήν προσευχή μου δίκαιο, σωστό τέλος δώστε». Ὁ Χορός τῆς λέει: «Τρόμος μέ διαπερνᾶ, καθώς τήν προσευχή σου ἀκούω. Ὅ,τι ἡ μοίρα λέει μένει ἀπό καιρό, μπορεῖ ὅμως νά ρθεῖ σ' ὅσους τό ζητοῦν μέ προσευχή» (στ. 463-465)

Ὁ Χορός μᾶς πληροφορεῖ (στ. 535-539) γιά τόν τρόπο πού προκάλεσε στήν ἔνοχη Κλυταιμνήστρα τό φοβερό ὄνειρο πού εἶδε, τήν ἀναστάτωση πού προκάλεσε στό προσωπικό τῶν ἀνακτόρων. Οἱ «πολλές δάδες» πού ἀναψαν δέν φώτισαν τό σκότος τῆς ψυχῆς της καί οἱ χοές πού προσφέρει στό θῦμα της Ἀγαμέμνονα δέν τήν ἐξιλεύουν.

Ὁ Ὀρέστης παρακαλεῖ τά μέλη τοῦ Χοροῦ (στ. 582): «... νά σωπάτε ὅπου πρέπει καί νά λέτε ὅσα πρέπει». Ἡ συμβουλή αὐτή ἔχει καί γενική σημασία. Μακάριοι ὅσοι ἔχουν τήν διάκριση νά τήν ἐφαρμόζουν. Μᾶς ἔχουν δοθεῖ δύο αὐτιά καί ἕνα στόμα γιά νά ἀκοῦμε δύο φορές καί νά μιλάμε μία. Τούς περισσότερους μᾶς χαρακτηρίζει ἐτοιμότητα νά μιλήσουμε καί ὄχι προθυμία νά ἀκούσουμε. Ἀκόμη ἀγνοοῦμε τήν τέχνη πῶς νά ἀκοῦμε.

«Ἐρωσ ἀνίκατε μάχαν» μᾶς εἶπε ὁ Σοφοκλῆς μέ τό στόμα τοῦ Χοροῦ στήν τραγωδία του «Ἀντιγόνη». Ὁ Αἰσχύλος μέ τό στόμα τοῦ Χοροῦ στήν τραγωδία αὐτή μᾶς λέει: «Τῶν ἀντρογύνων τά συντεριάγματα ὁ θηλυκός ἀχαλίνωτος ἔρωτας νικά σέ ζῶα καί ἀνθρώπους» (στ. 599-601). Ἐάν εἶναι ἀχαλίνωτο πάθος ὁ ἔρωτας ἀπό δημιουργική δύναμη γίνεται καταστροφική πυρκαϊά.

«Διότι κανεῖς δέν ἐκτιμᾶ ὅ,τι οἱ θεοί μισοῦν» λέει ὁ Χορός στό στίχο 637. Ἀξιέπαινη ἡ θέση αὐτή τοῦ Αἰσχύλου ἔστω καί μόνον ὡς θεωρητική. Ἀκόμη καί ἐάν δέν ἐχαρακτήριζε τήν καθημερινή ζωή τῶν ἀνθρώπων τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου. Ποιό τό κριτήριο τῆς ὀρθότητος; Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ τῆς Χριστιανικῆς Ἀποκαλύψεως γιά τόν τρόπο τῆς σκέψεως καί τῆς ζωῆς μας.

Ὁ Αἴγισθος (στ. 842, 843): «...καθώς ἀπ' τό φόνο τόν προηγούμενο ἔχουμε ἀνοιχτή πληγή καί πονοῦμε». Πληγές τοῦ σώματος ἐπουλώνονται, οἱ πληγές τῆς ψυχῆς μένουν ἀνοιχτές καί πονοῦν, προκαλοῦν δυστυχία. Οἱ ψυχίατροι ἀδυνατοῦν νά βοηθήσουν. Ἄν ὁ ἄνθρωπος μετανοήσει, θεραπεύεται ἀπό τόν «Ἰατρό ψυχῶν καί σωμάτων», τόν Χριστό μας.

Κλυταιμνήστρα (στ.888): «Μέ δόλο θά χαθοῦμε, ὅπως ἀκριβῶς ἔχουμε σκοτώσει». Ἐννοεῖ τήν δολοφονία τοῦ ἄντρα της Ἀγαμέμνονα (βλ. τραγωδία τοῦ Αἰσχύλου «Ἀγαμέμνων»). «Πάντες γάρ οἱ λαβόντες μάχαιραν ἐν μαχαίρα

ἀποθανοῦνται» (Ματθ. 26, 52).

Ὁ Πυλάδης πρὸς τὸν Ὁρέστη πού διστάζει νὰ σκοτώσει τὴν μητέρα του Κλυταιμνήστρα (στ.902): «Καλύτερα νὰ ἔχεις ἐχθρούς ὅλους τούς θνητούς παρά τούς θεούς». Τοῦ ὑπενθυμίζει τὴν ἐντολή τοῦ Ἀπόλλωνα. Ἡ ρῆση ὅμως ἔχει γενικότερη σημασία. «Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» (Πράξεις 5, 29).

Ἰχνος δικαιοσύνης ἀλλὰ καθόλου ἐλαφρυντικό τό αἴτημα τῆς Κλυταιμνήστρας στὸν Ὁρέστη πού ἐτοιμάζεται νὰ τὴν φονεύσει: «Ὅμως πές μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τοῦ πατέρα σου τὰ σφάλματα» (στ.918).

Στοὺς στίχους 953-961 ὁ Χορός παραδέχεται ὅτι ἡ θεία δίκη καθυστέρησε νὰ τιμωρήσει τούς φονιάδες τοῦ Ἀγαμέμνονα καὶ καταλήγει «κι ἀξίζει νὰ τιμᾶ κανεὶς τὴν ἐξουσία τῶν οὐρανῶν. Μπορεῖς νὰ δεῖς τό φῶς!» Καὶ συνεχίζει (Μεσωδός στ. 962-964): «Μπορεῖς νὰ δεῖς τό φῶς κι ἔπese τοῦ σπιτιοῦ ὁ βαρὺς ζυγός. Παλάτι στάσου ὄρθιο! Πάρα πολὺ καιρὸ κειτόσουν πεσμένο στὴ γῆ». Εὐνόητον ὅτι δέν ἀπευθύνεται στό κτίριο, ἀλλὰ στὸν οἶκο τῶν Ἀτρειδῶν, στὴν οἰκογένεια πού μὲ τὰ ἐκλήματά της ἔπese χαμηλά ἠθικά. Αὐτοὶ πού λόγῳ τῆς ιδιότητάς τους ἔπρεπε νὰ ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα ἡθους γιὰ τὸν λαό!

Μέ τό στόμα τῶν μελῶν τοῦ Χοροῦ ὁ ποιητὴς μᾶς ὑπενθυμίζει μιὰ μεγάλη ἀλήθεια. «Κανεὶς ἀπ' τούς ἀνθρώπους ἀζημίωτος τὴ ζωὴ του ὡς τό τέλος τιμημένος δέ θά τελειώσει» (στ. 1018, 1019). Κοιλιάδα κλαυθῶμος ἔχει χαρακτηριστεῖ ἡ ἐπίγεια ζωὴ μας. Δυσκολίες καὶ ἀντιξοότητες, στερήσεις καὶ ἀσθένειες, κατατρεγμοὶ καὶ ἀδικίες. Σέ ἄλλους περισσότερα καὶ ἄλλους ὀλιγώτερα. Σέ ἄλλους σύντομα καὶ ἄλλους διαρκέστερα. Ἀνάλογα μὲ τὸν βαθμὸ δυνατότητας ἀποδοχῆς τῶν δωρεῶν ἀπὸ τό ἀριστερὸ χέρι τοῦ Θεοῦ. Γιὰ νὰ εἴμαστε ἀντικειμενικοὶ οἱ περισσότερες δωρεές ἔρχονται ἀπὸ τό δεξιὸ χέρι τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἐρινύες ἦσαν θεότητες τοῦ κάτω κόσμου ἐπιφορτισμένες μὲ τό ἔργο τῆς τιμωρίας οἰκογενειακῶν ἐγκλημάτων ὅπως ἡ μητροκτονία. Ἀποτελοῦν προσωποποίηση τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως. Δέν ἔχει ἀκόμη στεγνώσει τό αἶμα στά χέρια τοῦ Ὁρέστη καὶ ἀρχίζει ἡ καταδίωξή του ἀπὸ τίς Ἐρινύες. Ποῦ ἀλλοῦ νὰ ζητήσῃ βοήθεια ὁ Ὁρέστης; «Ἀφέντη μου Ἀπόλλωνα, αὐτές ἐδῶ ὅλο καὶ γίνονται πιὸ πολλές κι ἀπὸ τὰ μάτια τους στάζουν αἶμα σιχαμερό» τοῦ λέει (στ.1057, 1058). Καὶ ὁ Χορός τὸν προτρέπει νὰ καταφύγῃ στὸν θεὸ Ἀπόλλωνα καὶ τοῦ εὐχεται καλύτερη τύχη. Ὁ Αἰσχύλος ἐκθέτει τὴν ἐξέλιξη τῆς ὑποθέσεως στὴν τραγωδία του «Εὐμενίδες».

Νίκος Τσιρώνης

Οἰκονομολόγος

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Όμιλίες με σκοπό νά βοηθηθοῦμε
στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ένορία μας,
στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «ΥΠΑΚΟΗ»,
Μαυρομιχάλη 96 :

- Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία,
ἀπό τίς 11:30 ἕως τίς 1:30 τό μεσημέρι,
μέ γενικό Θέμα:

« Ὁ Ἀβθᾶς Δωρόθεος στήν καθημερινή πνευματικότητα ».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τούς ἀκροατές.
Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἕνα μικρό πρόγευμα
πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε ΤΡΙΤΗ

- Τά **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** ἐπαναρχίζουν, σύν Θεῶ, στίς
4 Ὀκτωβρίου 2016, 6 μ.μ. μέ τήν τέλεση τοῦ ἀγιασμοῦ. Θέμα τῆς νέας περιόδου:
« Ψυχολογικές καί ψυχιατρικές ἐπισκμάνσεις τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου
τοῦ Χρυσοστόμου ».
- Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΝΕΩΝ** θά ἐπαναλειτουργήσῃ, σύν Θεῶ, τήν 1η Νοεμβρίου 2016,
στίς 7 μ.μ.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

Τίς ἀνωτέρω Συνάξεις μπορεῖτε νά τίς δεῖτε στό **YouTube** πληκτρολογώντας
στήν Μηχανή Google: **ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΥΠΑΚΟΗ**.

-
- Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν
Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό Θέμα: « Ἡ Ἁγ. Γραφή
Ὁδηγός στήν ὁμίχλη τῆς ἐποχῆς μας ».

Ἐπεύθυνος - Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

